

НОРА РОБЪРТС СРЕЩА С ОГЪНЯ

Част 3 от „Островът на трите сестри“

Превод от английски: Валентина Атанасова, 2003

chitanka.info

*„О, любов! О, огън! Със една
целувка дълга моята душа
изпи през устните ми той,
докато утрото се къпеше в
роса.“*

Лорд
Алфред
Тенисън

ПРОЛОГ

*Остров Трий Систърс
Септември 1702 г.*

Сърцето ѝ бе разбито. Назъбените парчета от него се забиваха в душата ѝ, докато всеки час, всеки миг от живота ѝ се превърна в мъчение. Дори децата ѝ — онези, които бе носила в утробата си, и рожбите на загубените ѝ сестри — не ѝ носеха утеха. Вече не бе в състояние да се грижи за тях и се срамуваше от себе си.

Беше ги изоставила, както бе постъпил баща им и с нея, и с тях. Нейният любим, нейният съпруг, на когото бе отдала сърцето си, се бе върнал в морето и в този ден надеждата, обичта и магията в нея бяха умрели.

Навярно вече напълно бе забравил за годините, които бяха прекарвали заедно, и за споделената радост. Навярно не помнеше нито нея, нито синовете и дъщерите им, нито живота, който бяха изградили заедно на острова.

Такава бе природата му. Такава бе нейната съдба.

„И съдбата на сестрите ми“, помисли си тя, докато стоеше на скалите, които обичаше, над бушуващото море. Те също бяха обречени да обичат и да загубят. Онази, която бе носила името Въздух, се бе влюбила в сладкодумен красавец, зад чиято маска се криеше звяр. Този звяр бе пролял кръвта ѝ. Беше я погубил заради това, което е, а тя не бе използвала силата си, за да му попречи.

Затова другата, наречена Земя, се бе предала на гнева и скръбта и камък по камък бе издигнала непроницаема стена от омраза. Беше използвала силата си за отмъщение, бе пожертвала дарбата си и бе попаднала в плен на мрака.

Сега този мрак завладяваше всичко и тя, която се наричаше Огън, бе сама в страданието си. Вече не можеше да се бори с него и да намери цел в живота си.

Мракът ѝ шепнеше в нощта и коварният му глас изричаше безброй лъжи. Макар и да знаеше, че са измама, те я изкушаваха.

Кръгът бе разрушен и не можеше да издържи сама.

Чувстваше как този мрак пропълзява към нея и достига все по-близо като гъста мъгла. Беше ненаситен. Нейната смърт щеше да го нахрани, а тя не можеше да се изправи срещу живота.

Вдигна ръце и огненочервените ѝ коси се разпяха от вятъра, който бе предизвикала с дъха си. Беше запазила тази своя способност. В отговор морето изрева, а земята под краката ѝ затрепери.

Въздух, земя, огън и вода ѝ бяха дарили голяма любов, но след това ѝ я бяха отнели.

За последен път щеше да призове стихииите.

Децата ѝ щяха да бъдат в безопасност. Беше се погрижила за това. Бавачката им щеше да ги отгледа, да ги обучи и дарбата — светлината — да се предаде на поколенията.

Мракът докосваше кожата ѝ с ледени целувки.

Олюля се на ръба и в нея се разрази буря. Докато онази, която бе предизвикала, бушуваше все по-яростно.

Островът, който със сестрите ѝ бяха създали, за да намерят убежище от онези, които ги преследваха и желяха смъртта им, бе обречен. Всичко щеше да бъде загубено.

„Ти си сама — шепнеше мракът. — Страдаш. Сложи край на самотата. Сложи край на страданието!“

Точно това щеше да стори, но нямаше да пожертва децата си и техните потомци. Силата все още бе в нея и тя щеше да я използва.

— Този остров, сътворен от три сестри, три столетия не ще спождаш ти — от протегнатите ѝ ръце заструи светлина, която се изви на спирали. — Недокоснати от твоята ръка, тук ще живеят моите деца. А щом магията се развали, кръга ще възродят отново три. Други сестри със слети сили ще дочакат часа, в който ще се върне мракът. Смелост и вяра, правда и пощада и обич безгранична са уроците им три. По своя воля заедно ще срещнат своите съдби. Ако една от трите се препъне, островът в морето ще потъне. Ала ако отблъснат мрака, навеки те ще заличат на злото знака. Последен стих изричам аз сега. Волята ми е това!

Мракът се опита да я сграбчи, когато тя скочи, но не можа да я достигне. Преди да потъне в морските дълбини, силата ѝ като сребриста мрежа обгърна острова, на който спяха децата ѝ.

ПЪРВА ГЛАВА

Остров Трий Систърс

Май 2002 г.

Бяха изминали повече от десет години, откакто за последен път бе стъпил на острова. Повече от десетилетие не бе виждал — освен в мислите си — гората, разпръснатите къщи, плажната ивица и залива, както и назъбените скали, върху които се намираха белият морски фар и каменната къща.

Не трябваше да бъде толкова учуден от притегателната сила на това място и насладата, която изпита при вида му. Сам Лоугън рядко можеше да бъде изненадан. Но искрената радост от промените, които забеляза, и нещата, които бяха останали непроменени, бе удивително силно чувство.

Беше решил да тръгне към родното си място, но едва когато го достигна, осъзна колко много означава то за него.

Паркира до доковете на ферибота, защото искаше да се поразходи, да вдъхне от соления пролетен въздух, да чуе гласовете от лодките и да види как тече животът на малкото късче земя до крайбрежието на Масачузетс.

Призна пред себе си, че може би се нуждае от известно време, за да се подготви за срещата с жената, заради която се бе върнал. Не очакваше топло посрещане. Всъщност не знаеше какво да очаква от Миа.

А някога знаеше. Познаваше всеки израз на лицето ѝ, всяка нотка в гласа ѝ. Тогава често го бе чакала на пристанището с развети от вятъра великолепни коси, а замечтаният поглед на сивите ѝ очи издаваше, че е готова да му обещае всичко. Помнеше смеха, с който тя се втурваше в обятията му.

„Тези дни са минало“, помисли си той, докато се изкачваше по пътя към главната улица и редиците примамливи магазинчета и офиси. Беше загърбил всичко и се бе обрекъл на изгнание от острова и от Миа. Сега бе твърдо решен да сложи край на това изгнание.

Междувременно момичето, което бе изоставил, се бе превърнало в жена. „Бизнес дама“, помисли си той с лека усмивка. В това нямаше нищо чудно — Миа винаги бе притежавала делови усет и предвидливост. Възнамеряваше да използва този факт, за да спечели отново благоразположението ѝ. Нямаше нищо против да приложи и малко хитрост, стига тя да му донесе успех.

Сви по главната улица и задълго се спря пред „Омагьосаният хан“. Каменната сграда в готически стил бе единственият хотел на острова, чийто собственик бе той. Имаше някои идеи, които би могъл да осъществи тук, след като баща му най-сетне се бе оттеглил от управлението. Но бизнесът щеше да почака, докато Сам уредеше личните си въпроси.

Продължи да върви и със задоволство установи, че животът на острова е спокоен и делови. Убеди се, че бизнесът наистина процъфтява, както се говореше.

Имаше широка крачка и бързо стигна до края на тротоара. Беше висок — близо метър и деветдесет, с атлетично тяло, което през последните няколко години бе свикнало по-скоро с маркови костюми, отколкото с черните джинси, които бе обул днес. Краищата на дългия тъмен шлифер, който го предпазваше от хладния полъх в началото на май, се развяваха след него, докато се движеше.

Черните му коси, стигащи до яката, бяха разрошени от вятъра по време на пътуването с ферибота. Имаше издължено лице с високи изпъкнали скули. Изваяните му чувствени устни донякъде смекчаваха строгите черти, а в съчетание с разветите назад коси му придаваха неустоим чар.

Очите му засияха, когато обходи с поглед мястото, което някога бе — и отново щеше да бъде — негов дом. Имаха синьо-зеления цвят на морето около къщата и над тях се спускаха гъсти тъмни мигли. Когато пожелаеше, използваше външността си, за да постигне някоя своя цел. Никое средство не бе за подценяване. Вече бе решил да стори всичко, на което е способен, за да спечели Миа Девлин.

Огледа кафе книжарницата от другата страна на улицата. Напълно в стила на Миа Девлин бе да превърне една стара, занемарена сграда в нещо красиво, изтънчено и носещо печалба. На витрината бяха подредени книги и саксии с пролетни цветя около градински стол. „Две от нещата, които обича най-много на света“, помисли си той.

Книгите и цветята. Беше използвала и двете по начин, подтикващ човек да реши, че е време за почивка от градинската работа и за наслада от плодовете ѝ с приятно четиво в ръка.

Докато се взираше в сградата, в книжарницата влязоха двама туристи. Не бе отсъствал от острова толкова дълго, че да не може да различи туристите от местните жители.

Остана там още няколко мига, с ръце в джобовете, и осъзна, че няма смисъл да отлага повече. Нямаше нищо по-страховито от разгневената Миа Девлин. Очакваше да се нахвърли яростно върху него в мига, когато го зърне отново. Кой би я упрекнал?

„Но няма и нищо по-възбуждащо от Миа Девлин, когато е бясна“, помисли си той с усмивка. Щеше да бъде... забавно отново да кръстоса шпаги с нея. А щом успееше да усмири гнева ѝ, очакваше го неизмерима наслада.

Пресече улицата и отвори вратата на кафе книжарницата.

Зад щанда стоеше Лулу. Би я познал навсякъде. Тази дребничка жена с невзрачно лице, почти скрито зад огромни очила, бе отгледала Миа. Семейство Девлин мислеха повече за себе си и за страстта си към пътешествия, отколкото за дъщеря си, и бяха наели Лулу — някогашното хипи — да се грижи за нея.

Лулу бе заета с издаването на касова бележка на един клиент и това му даде възможност бързо да огледа помещението. На тавана светеха множество крушки, които създаваха илюзията за звездно небе и осигуряваха достатъчно светлина за разглеждане на книги. Пред камината имаше уютно кътче за четене. Над нея бяха поставени вази с пролетни цветя, чийто аромат изпълваше въздуха, а нежната музика в изпълнение на флейти, която звучеше от уредбата, правеше атмосферата още по-приятна.

Внушителното разнообразие от книги върху лъскавите сини рафтове отразяваше разностранните интереси на собственичката. Никой не би нарекъл Миа жена с ограничен кръгзор.

Устните му трепнаха, когато забеляза на няколко рафта ритуални свещи, карти „Гаро“, руни, статуетки на феи, магьосници и дракони. „Впечатляващо отражение на другите ѝ интереси“, помисли си той. Това също бе типично за Миа.

Взе от една купа късче розов кварц и го потърка между пръстите си — за късмет, макар и да не мислеше, че има нужда от това. Преди

да го върне на мястото му, усети хладен полъх зад себе си. Обърна се и чаровно се усмихна на Лулу.

— Знаех си, че един ден ще се върнеш.

Това бе първата преграда, която трябваше да преодолее: дракона пред портите.

— Здравей, Лу!

— Не се опитвай да фамилиарничиш, Сам Лоугън — промърмори тя, огледа го от главата до петите и гневно подсмръкна. — Ще купуваш ли нещо или да повикам шерифа да те арестува за обир?

Сам остави камъчето обратно в купата.

— Как е Зак?

— Попитай го лично, аз нямам време за губене с теб — въпреки че бе с една глава по-висок от нея, тя пристъпи напред, заплашително размаха пръст и го накара отново да се почувства на дванадесет години. — Какво искаш, по дяволите?

— Да видя дома си. Да видя Миа.

— Ще направиш услуга на всички, ако се върнеш там, където си се подвизавал през последните десет години. В Ню Йорк, Париж или където и да било. Живеем си доста добре и без твоето присъствие на Сисъърс.

— Очевидно — Сам отново нехайно огледа книжарницата. Не се чувстваше обиден. Всеки дракон трябваше да служи вярно на своята принцеса. Доколкото си спомняше, Лулу винаги се бе справяла блестящо с тази роля. — Хубаво местенце. Чух, че кафенето се радвало на завидна клиентела. Както и че го управлява съпругата на Зак.

— Правилно си чул. Хайде, изплюй камъчето, какво те води насам?

Не, не бе обиден, но очите му добиха сериозен израз и зеленият им оттенък стана по-силен.

— Дойдох да видя Миа.

— Заета е. Ще ѝ кажа, че си наминал.

— Не, няма да ѝ кажеш — тихо промълви той. — Но все пак ще разбере.

Докато изричаше последните думи, чу тракане на токчета по дървен под. Би могла да бъде всяка жена с високи обувки, слизаща по дървените стълби. Но Сам бе сигурен. Сърцето му подскочи и когато

заобиколи рафтовете, най-сетне я видя — миг след като се показа иззад последната извивка.

В този единствен миг, когато я зърна, сякаш нещо го разсече на хиляди парчета. Принцесата се бе превърнала в кралица.

В спомените му тя бе най-красивото създание, което бе виждал. Зрелостта бе придала на красотата ѝ нова изтънченост. Косите ѝ бяха такива, каквито ги помнеше: буйни огненочервени къдрици около румено лице. Помнеше кожата ѝ — нежна като утринна роса. Носът ѝ бе малък и правилен, а устните — издължени и чувствени. Безпогрешно си спомняше допира и вкуса им. Сивите ѝ очи имаха форма на бадем и сега го гледаха равнодушно. Приблужи се към него с хладна усмивка.

Златистата ѝ прилепнала рокля подчертаваше формите на тялото ѝ и удивително дългите ѝ крака. Обувките ѝ бяха в същия цвят и сякаш цялата сияеше и излъчваше топлина. Но нямаше нищо топло в погледа, който му хвърли.

— Виж ти, това е Сам Лоугън! Добре дошъл отново тук.

Гласът ѝ бе малко по-плътен, отколкото някога. Звучеше по-уверено и загадъчно и през тялото му премина приятна тръпка, въпреки че бе озадачен от учтивата усмивка и равнодушния ѝ поздрав.

— Благодаря — отвърна той със същия тон. — Радвам се, че се върнах. Изглеждаш зашеметяващо.

— Правим каквото можем.

Отметна косите си назад. Носеше обици с жълт кварц. Подробностите от външността ѝ — до пръстените на ръцете ѝ, както и нежният ѝ аромат, се запечатаха дълбоко в съзнанието му. За миг се опита да отгатне какво става в нейното, но откри, че това е неразбираем за него език.

— Харесва ми книжарницата ти — каза той с престорено нехайство. — Поне доколкото успях да я разгледам.

— Е, явно се налага да вляза в ролята на екскурзовод. Лулу, ти имаш клиенти.

— Знам какво имам — промърмори Лулу. — Работен ден е, нали? И ти нямаш време да разглеждаш този тип.

— Лулу — Миа наклони глава встрани и я изгледа укорително. — Винаги мога да отделя няколко минути за стар приятел. Ела горе, Сам, да разгледаш кафенето — тръгна обратно по стълбите и плъзна

ръка по парапета. — Навярно си чул, че общият ни приятел Зак се ожени миналата зима. Нел е не само моя близка приятелка, а и изключителна готвачка.

Сам се спря на площадката над стълбите. Трудно му бе да се овладее, да запази равновесие. Уханието ѝ го опияняваше.

На втория етаж бе също толкова уютно, колкото и на първия, а оживлението в кафенето в единия край и примамливите аромати на подправки, кафе и шоколад, които се носеха оттам, правеха обстановката още по-задушевна.

Стъклото на витрината блестеше пред множество съблазнителни печива и салати. Неустоим мирис струеше и от огромната тенджера, от която в момента привлекателна блондинка сипваше супа за поредния клиент. През прозорците в отдалечения край се откриваше изглед към морето.

— Страхотно е! — поне за това можеше да бъде искрен. — Наистина е страхотно, Миа. Трябва да се гордееш с всичко, което си постигнала тук.

— Разбира се, че се гордея.

Хапливата нотка в тона ѝ го накара бързо да извърне глава към нея. Но отново срещна хладна усмивка и нехаен жест на изящната ѝ ръка, на която блестяха пръстени.

— Гладен ли си?

— Повече, отколкото предполагам.

За миг в сивите ѝ очи проблесна същата острота, която бе доловил в гласа ѝ преди малко. Миа се обърна и го поведе към барплота.

— Нел, водя ти един гладен клиент.

— Попаднал е на най-подходящото място — усмихна се Нел, трапчинките ѝ затрептяха и сините ѝ очи издадоха симпатия, когато срещнаха погледа му. — Супата днес е пилешка с къри. Специалната салата е дябло със скариди, а сандвичът ни е свинско на грил с домати и маслини. Плюс обичайния избор от гарнитурни — добави тя и посочи менюто.

„Съпругата на Зак“, помисли си Сам. Едно бе да узнае, че старият му приятел е решил да се прости с ергенския живот, а съвсем друго — да види причината. Отново изпита приятно вълнение.

— Богат избор.

— Надяваме се, че е достатъчен.

— На каквото и да се спреш, щом Нел го е приготвила, значи е добро — увери го Миа. — Засега те оставям в нейните таланти ръце. Аз имам работа. Това е Сам Лоугън, стар приятел на Зак. Приятен обяд — каза тя и тръгна към офиса.

Сам забеляза как върху лицето на Нел се изписа изненада и след миг приятелската топлина в погледа ѝ изчезна.

— Какво предпочитате?

— Засега само кафе. Без захар. Как е Зак?

— Много добре, благодаря.

Сам нервно потупа с пръсти бедрото си. „Още една пазачка пред портите — помисли си, — не по-малко страховита от дракона, въпреки миловидното си лице.“

— А Рипли? Чух, че се е омъжила преди месец.

— Много е щастлива — Нел, със злобно стиснати устни, поднесе кафето му в пластмасова чашка. — За сметка на заведението. Сигурна съм, че Миа не иска парите ви, нито пък има нужда от тях. В хотела също се предлага доста добра храна, както със сигурност знаете.

— Да, знам — „миловидно коте, но с остри нокти“, помисли си той. — Нима мислите, че Миа се нуждае от закрилата ви, мисис Тод?

— Това, което мисля, е, че Миа може да се справи с всичко — отвърна тя със смразяваща усмивка. — Абсолютно с всичко!

Сам взе чашката с кафе.

— И аз съм на това мнение — съгласи се той и се отдалечи в посоката, в която бе тръгнала Миа.

„Негодник!“

Щом остана сама, Миа гневно въздъхна и това накара книгите и статуетките по етажерката да затрептят и заподскачат. Каква наглост, каква жестокост и безразсъдство бе от негова страна да нахълта в книжарницата ѝ!

Да застане срещу нея и да ѝ се усмихва, сякаш очаква тя да нададе радостен вик и да се хвърли в обятията му. Дори изглеждаше изненадан, че не бе реагирала така.

„Негодник!“

Стисна юмруци и по стъклото на офиса ѝ се появи тънка пукнатина.

Беше усетила присъствието му на острова още щом бе стъпил на него. Докато седеше на бюрото си и попълваше стоков ордер, изведнъж я завладяха чувства на болка, изненада, радост и гняв — толкова силни, че едва не падна в несвяст.

Веднага разбра, че той се е върнал.

Единадесет години. Преди толкова време я бе оставил да страда в безнадеждност и безпомощност. Все още се срамуваше, когато си спомнеше как тогава се бе предала на скръб и отчаяние и седмици наред не бе на себе си.

Но си бе изградила нов живот върху пепелта от мечтите, които Сам бе попарил. Беше намерила цел и удовлетворение.

А сега той се бе върнал.

Можеше само да благодари на съдбата, че ѝ бе предизвестила появата му и ѝ бе дала възможност да се подготви за срещата. Би било унижително да го види, без да е очаквала. Изпитваше задоволство от изненадата и озадачението му заради хладното ѝ, нехайно държане.

„Сега съм по-силна“, напомни си тя. Вече не бе момичето, което му бе дарило сърцето си, а в замяна бе получило болка и страдание. В живота ѝ имаше много по-важни неща от един мъж.

„Понякога — помисли си — любовта е ужасна измама.“ Миа не приемаше и не понасяше измами. Имаше своя дом, бизнеса и приятелите си. А и бе възстановила кръга, който имаше важна цел.

Това бе достатъчно, за да поддържа волята ѝ за живот.

Когато чу почукване на вратата, вече бе готова да прикрие чувствата и мислите си и седна зад бюрото.

— Да, заповядайте.

Сам я завари да преглежда данните на монитора си. Хвърли вял поглед към него, с леко смръщени вежди:

— Нищо ли в менюто не успя да те изкуши?

— Ще се задоволя с това — вдигна чашата с кафе и седна срещу нея. — Нел е много лоялна.

— Според мен лоялността е ценно качество за една приятелка.

Сам изрази съгласие и отпи глътка от кафето си.

— Освен това прави превъзходно кафе.

— Необходимо качество за всяка готвачка и барманка — в израз на сдържано нетърпение Миа барабанеше с пръсти по бюрото. — Сам, съжалявам, не желая да се държа грубо. Наистина си добре дошъл в кафенето и книжарницата. Но имам работа.

Остана задълго загледан в нея, но изразът на леко раздразнение не изчезна от лицето ѝ.

— Тогава няма да ти преча. Просто ми дай ключовете, за да отида да се нанеса.

Миа озадачено наведе глава:

— Какви ключове?

— От жълтата къща. Твоята къщичка.

— Моята? Защо да ти давам ключовете от жълтата къща, за Бога?

— Защото... — доволен, че най-сетне бе успял да проникне зад маската на хладна учтивост, Сам извади документите от джоба си. — ... Имаме договор за изплащане — остави книгата на бюрото и се облегна назад, докато Миа ги четеше. — „Селтик Съркъл“ е една от компаниите ми — обясни той, когато погледът ѝ се спря на имената. — А Хенри Даунинг е един от адвокатите ми. Той нае къщата от мое име.

Ръката ѝ едва не затрепери. В този миг изпита желание да го удари. Положи усилие да разпери пръсти и да сложи длан върху бюрото.

— Защо?

— Искам от адвокатите си всякакви услуги — сви рамене Сам. — Освен това не мисля, че ти би подписала договор с мен. Предполагах... сигурен бях, че щом сделката е вече сключена, ще изпълниш своята част.

Миа пое дълбоко дъх:

— Имах предвид — за какво ти е нужна къщата? Разполагаш с цял хотел.

— Не ми допада мисълта да живея в хотел, при това там, където работя. Предпочитам място, на което няма да бъда смущаван и ще мога да разполагам със свободното си време. Ако отседна в хотела, няма да имам тези преимущества. Би ли ми дала къщата под наем, Миа, ако не бях преговарял чрез адвоката си?

При тези думи тя изведнъж стисна устни:

— Разбира се. Но бих увеличила наема. Значително.

Той се засмя и малко по-уверен, отколкото когато я бе видял за пръв път, отпи глътка кафе.

— Сделката си е сделка. Може би така е било писано да стане. Тъй като родителите ми продадоха нашата къща на Рипли и съпруга ѝ, не мога да се установя там. Обикновено нещата се подреждат по най-подходящия начин.

— По най-подходящия начин — повтори тя. Отвори едно чекмедже и извади връзка ключове. — Малка е и е почти в гората, но съм сигурна, че ще ти свърши работа, докато си на острова — постави ключовете на бюрото, върху неговия екземпляр от договора.

— И аз съм сигурен. Какво ще кажеш да вечеряме заедно днес? Ще си поговорим.

— Не, благодаря.

Не бе имал намерение да ѝ отправя подобна покана толкова скоро.

— Тогава — друг път — стана и прибра ключовете и договора в джоба си. — Радвам се, че се видяхме отново, Миа.

Преди да успее да отдръпне ръката си, той я притисна със своята към бюрото. Нещо видимо проблесна и раздвижи въздуха.

— Аха — каза Сам и стисна още по-силно ръката ѝ.

— Пусни ме — промълви Миа тихо и бавно и го погледна право в очите. — Нямах право да ме докосваш.

— Правата никога не са имали значение за нас, а само споделения копнеж.

Ръката ѝ щеше да затрепери, ако не бе напрегнала цялата си воля да я овладее.

— Отдавна не съществува никакво нас. Вече нямам нужда от теб. Внезапна остра болка скова сърцето му.

— Напротив, имаш, както и аз от теб. Трябва да помислим и за други неща, освен за старите си наранени чувства.

— Наранени чувства... — повтори тя, сякаш това бе нова фраза от чужд език. — Е, въобразявай си каквото желаеш, но не се осмелявай да ме докосваш без мое разрешение. Не съм ти позволила нищо.

— Трябва да си поговорим.

— Значи според теб имаме какво да си кажем — неволно допусна част от гнева ѝ да се излее на повърхността и побърза да го прикрие с презрителен тон: — Точно сега нямам какво да ти казвам.

Искам да си тръгнеш. Имаш договор, имаш ключовете — къщата е твоя. Много хитро от твоя страна, Сам. Винаги си бил хитрец, още от малък. Но това е моят офис, моето заведение — понечи да добави: моят остров, но се опомни. — Нямам време за теб — щом пръстите му се отпуснаха, тя освободи ръката си. Напрежението във въздуха изчезна. — Нека не разваляме първия ден от гостуването ти тук със скандал. Надявам се къщата да ти хареса. Ако имаш някакви проблеми, обади ми се.

— Ще ти се обадя, за да споделя колко ми харесва — пристъпи към вратата и я отвори. — О, Миа, това не е гостуване. Реших да се върна завинаги.

Миг преди да затвори, със злорадство забеляза как страните ѝ пребледняха.

Мислено се прокле за това, както и за неуспеха си при първата стъпка. Настроението му остана мрачно, докато слизаше по стълбите и вървеше към изхода под зоркия поглед на Лулу.

Не се отправи нито към пристанището, където бе паркирал колата си, нито към къщата, която щеше да обитава известно време, а към полицейския участък. Единствената му надежда бе Зак Тод, сега шериф Тод, да е там. „За Бога — помисли си Сам, — дано поне един човек ме посрещне приятелски и бъде искрен с мен!“

Ако не можеше да очаква това и от Зак, положението му бе ужасно. Обърна се с гръб към режещия пролетен вятър и сякаш престана да го усеща.

Беше го изгонила като натрапник. Не в изблик на гняв, а с израз на досада. Това отричане на връзката помежду им означаваше нещо. Искаше му се да вярва, че е така. Но ако познаваше човек, способен да се изправи срещу съдбата и да я надвие с волята си, това бе именно Миа.

„Упорита, горделива вещица“, помисли си с въздишка Сам. Именно това винаги го бе привличало в нея. Трудно бе да устои на гордостта и силата ѝ, а сега тя ги притежаваше в повече, отколкото когато бе на деветнадесет години. Това означаваше, че ще срещне препятствия от най-различен характер.

С гневна въздишка отвори вратата на участъка.

Мъжът, който седеше, облегнал крака на бюрото, и разговаряше по телефона, не се бе променил много. Не изглеждаше нито напълнял,

нито отслабнал. Все още беше с буйни, изсветлели от слънцето коси. Зелените му очи имаха същия пронизателен израз. Докато оглеждаха лицето на Сам, в тях се изписа удивление.

— Хей, нека ти се обадя по-късно! Ще изпратя документите по факс до края на деня. Да. Добре. Трябва да затварям — Зак стъпи на пода, остави слушалката и широко се усмихна на Сам: — По дяволите! Това е мистър Ню Йорк Сити!

— Виж ти кой бил пазителят на закона тук!

Зак прекоси с три крачки малкия офис и сграбчи Сам в мечешка прегръдка.

През тялото на Сам премина вълна на облекчение, когато се убеди, че приятелската преданост и здравата връзка помежду им, зародили се още в детството, все още съществуват. Годиците, в които момчето се бе превърнало в мъж, сякаш изчезнаха.

— Радвам се да те видя! — успя да каже.

— Аз също — Зак се отдръпна и усмивката му издаде одобрение. — Е, не си станал дебел и плешив от седене на бюро.

Сам бегло огледа разхвърляното работно помещение на Зак.

— Ти също, шерифе.

— Не забравяй кой се грижи за реда и внимавай да не се забъркаш в неприятности на моя остров. Какво правиш тук, по дяволите? Искаш ли кафе?

— Ако наричаш кафе онова в каната — не, благодаря. Имам работа тук. Работа, изискваща доста време.

Зак сви устни, докато си наливаше от блудкавото кафе.

— Хотелът?

— Това е едно от нещата. Изплатих го на родителите си. Вече е мой.

— Изплатил си им го... — Зак сви рамене и опря хълбок на ръба на бюрото.

— Не се шляят безцелно като твоите — сухо каза Сам. — Това е бизнес. Баща ми просто загуби интерес към него. А аз — не. Как са родителите ти?

— Страхотно! Скоро бяха тук. Дойдоха за сватбата на Рипли и останаха почти месец. Започнах да мисля, че са решили отново да се установят за постоянно, но натовариха унибагото си и се запътиха към Нова Скотия.

— Съжалявам, че не можах да се видя с тях. Чух, че Рипли не е единствената, която се е задомила.

— Така е — Зак вдигна ръката си, на която блестеше венчалната халка. — Надявах се да дойдеш на сватбата.

— Жалко, че не успях — това бе едно от нещата, за които искрено съжаляваше. — Радвам се за теб, Зак. Истински.

— Знам. Още повече ще се зарадваш, когато се запознаеш с нея.

— О, вече се запознах с жена ти! — Сам стисна устни. — Съдейки по аромата на това, което пиеш, заключавам, че тя прави похубаво кафе от теб.

— Рипли направи това.

— Както и да е. Благодарен съм, че съпругата ти не изля своето върху главата ми.

— Защо... Аха — Зак изду бузи. — Да, разбирам. Миа — потърка брадичката си. — Нел, Миа и Рипли. Истината е, че...

Замълча, когато вратата рязко се отвори. Рипли Тод-Бук, трепереща от върха на бейзболната си шапка до пръстите на изтърканите си ботуши, прикова гневен поглед в Сам. Очите ѝ — със същия зелен цвят като на брат ѝ — засвяткаха срещу него.

— По-добре късно, отколкото никога! — заяви тя, докато се приближаваше. — От единадесет години чакам този миг.

Зак се втурна към нея и я сграбчи през кръста. Трябваше да се досети, че тя има зъб на приятеля му.

— Кротко! — нареди той. — Само по-кротко!

— Все така буйна е, а? — отбеляза Сам. Ако се канеше да стовари юмрук върху лицето му, по-добре да го стори час по-скоро.

— Същата си е — Зак я завъртя във въздуха и отнесе няколко ругатни. Шапката ѝ падна и дългите ѝ тъмни коси се спуснаха пред зачервеното ѝ от гняв лице. — Сам, ще почакаш ли няколко минути? Престани, Рипли! — изкомандва той. — Не забравяй, че носиш полицейска значка.

— Ще я сваля, преди да размажа физиономията му — с рязко движение отметна косите от лицето си и те раздвижиха въздуха между нея и Сам. — Заслужава го.

— Може би — съгласи се Сам. — Но не от теб.

— Миа е дама и не би прибягнала до груба сила. Но аз не съм като нея.

Сам се усмихна.

— Винаги съм харесвал това у теб. Наех жълтата къща — обърна се той към Зак и забеляза как Рипли зяпна от изумление. — Отбий се, когато имаш време, да пийнем по една бира.

Явно бе загубила ума и дума, щом не го настигна, за да го ритне, преди да прекрачи прага. Когато излезе навън, Сам отново огледа селото.

Имаше благоразположението на един приятел, въпреки че трите жени образуваха непроницаем кръг от негодувание срещу него. За добро или зло, той се бе върнал у дома.

ВТОРА ГЛАВА

„Пътят към ада — помисли си Сам — е осеян с намерения, не непременно добри“.

Беше възнамерявал да влезе отново в живота на Миа, готов да срещне гнева, болката и огорчението ѝ. Тя имаше право да изпитва всички тези чувства и Сам бе последният, който би го отрекъл. Би понесъл яростта, проклятията и обвиненията ѝ. Беше решил да ѝ даде възможност да излее срещу него цялото негодувание, което таеше в себе си, естествено с надеждата да успее да я утеши и да я спечели отново. Предполагаше, че това ще му отнеме в най-добрия случай часове, а в най-лошия — дни.

Бяха свързани още от детството си. Какво бяха единадесет години в сравнение с връзката между сърцата и силите им?

Но не бе подготвен да се сблъска с хладно безразличие. „О, в нея напираше гняв“, помисли си той, докато паркираше пред къщата. Но този гняв бе скрит зад плътен, леден щит. За да го разчупи, нямаше да бъдат достатъчни само усмивки, обяснения, обещания и дори извинения.

Лулу го бе нахокала. Нел му се бе сопнала, а Рипли го бе посрещнала с оголени зъби. Миа не бе реагирала по нито един от тези начини, но държането ѝ му бе причинило повече болка, отколкото те биха го накарали да изпита.

Мъчително бе тя да го гледа с презрение, особено след като новата среща с нея бе събудила всичките му спомени и бе разпалила у него нови страстни пориви и копнежи. Любов.

Беше я обичал и това чувство бе обсебващо, умопомрачаващо. Именно тук се коренеше проблемът.

Докато тези мисли преминаваха през съзнанието му, Сам вяло заудря с пръсти по волана. Не искаше да повярва, че е безразлична към него. Помежду им бе съществувало нещо толкова силно, че не бе възможно то да не бе оставило никаква следа.

Ако бе така, не би проблеснала онази искрица в мига, когато ръцете им се бяха докоснали. Твърдо решен да не губи надежда, Сам стисна и отпусна волана. Каквото и да се случеше, тази искрица щеше да го крепи. Беше готов на всичко, за да разпали от нея неудържим пожар.

Предизвикателство бе да стори каквото е необходимо и да устои на всичко, с което се сблъска, за да спечели отново сърцето ѝ. Устните му трепнаха. Винаги бе обичал предизвикателствата.

Преди да се опита да разчупи ледената броня на Миа, трябваше да победи дракона, а Лулу не бе за подценяване. Следващата преграда бяха другите две закрилници на Миа: Нел Тод — със сдържаното си, но очевидно неодобрение, и Рипли — с избухливия си нрав.

Когато един мъж се готви за битка с четири жени, най-важното е да има план. И железни нерви. Иначе за миг ще го направят на пух и прах.

Трябваше да поработи по въпроса. Сам слезе от колата и отвори багажника. Имаше време. Не толкова, колкото би му се искало при тези обстоятелства, но все пак достатъчно.

Тръгна по пътеката с два тежки куфара в ръце, но се спря за миг и огледа постройката, която щеше да бъде негов дом през следващите седмици.

Стори му се приятна на вид. И на снимките, и в спомените му тази къща бе невзрачна. Някога бе бяла и занемарена. Жълтият цвят ѝ бе придал топлота, а лехите с току-що поникнали пролетни цветя създаваха весело настроение. „Това е хрумване на Миа“, предположи той. Винаги бе имала забележителен вкус и идеи. Винаги бе наясно точно какво иска.

Още едно трудно препятствие за него.

Къщата бе кокетна, малка и уединена. Намираше се до горичка, недалеч от морето, и полъхващият бриз играеше с клоните на раззеленяващите се дървета. Предлагаше едновременно усамотение и близост до селото.

„Отлична инвестиция!“, каза си Сам. Явно и Миа бе прозряла това.

„Умното момиче — помисли си той, запътен към къщата — се е превърнало в умна жена.“ Остави куфарите си на площадката и извади ключовете.

Първото, от което бе поразен, щом прекрачи прага, бе уютната обстановка, вдъхваща спокойствие. Сякаш го приканваше: „Влез и направи това жилище свой дом.“ Не се долавяха енергийни следи от предишни обитатели.

Сигурен бе, че Миа се е погрижила и за това. Винаги бе използвала пълноценно магическите си способности.

Остави куфарите до вратата и направи бърза обиколка из къщата. Малкото мебели в хола бяха удобно подредени, а в камината имаше дърва. Подът блестеше, на прозорците висяха тънки дантелени пердета. „Женски стремеж към уют“, помисли си той — и нямаше нищо против това.

Имаше две спални, едната — удобна, а другата... всъщност една му бе достатъчна. Старателно почистената баня приличаше на кутийка, в която висок мъж като него би се чувствал като заклещен.

Нямаше нужда от по-голяма кухня. Не готвеше и нямаше намерение отсега нататък да се залавя с това. Отвори задната врата и видя още лехи с цветя, вече поникнали подправки и малка поляна, отвъд която бе разлистената гора.

Чуваше шума на морето, вятъра, а ако се заслушаше внимателно — и бръмченето на колите, преминаващи наблизко на път за селото. Звучаха птичи песни и весел кучешки лай.

„Тук съм съвсем сам“, каза си той. При тази мисъл част от напрежението в раменете му изчезна. Едва сега осъзна колко е копнял за уединение. От две години насам рядко му се бе удавала възможност да остане сам.

Всъщност не бе и търсил това в трескавото си ежедневие. Имаше цели за постигане и позиции за отстояване, а при тези амбиции усамотението бе лукс, който не можеше да си позволи.

Досега не му бе хрумвало, че нуждата от това спокойствие е толкова силна, колкото копнежът отново да открие Миа. Някога можеше да има и двете, когато пожелаеше. Но беше се отказал от тях. Сега островът, от който бе избягал като младеж, щеше да му ги върне.

Щеше да му бъде приятно да се разхожда сред дърветата или до плажа. Или да отскача с колата до родната си къща, за да погледа склона, залива и пещерата, в която с Миа... Отърси се от тези спомени. Моментът не бе подходящ за сантименталност.

Имаше делови въпроси за уреждане. Телефони, факсове, компютри. Можеше да използва малката спалня като домашен офис, въпреки че бе решил да ръководи бизнеса си от хотела. Нуждаеше се от провизии и знаеше, че щом обиколи магазините в селото, за да си ги набави, мълвата за завръщането му ще се разнесе бързо — като пожар в стърнище.

Знаеше какво да очаква тук.

Върна се в къщата и се залови да разопакова багажа си.

„Добронамерените приятели са дар Божи — помисли си Миа. — Но и напаст.“ В момента две такива личности седяха в офиса ѝ.

— Мисля, че трябва да го изгониш с ритници — заяви Рипли. — Естествено и преди десет години бях на това мнение.

„Единадесет — мислено я поправи Миа. — Единадесет години, но кой ги брой“?

— Това би го навело на мисълта, че означава нещо за нея — възрази Нел с вирнат нос. — По-добре е просто да не му обръща внимание.

— Човек не може да не обръща внимание на една пиявица — процеди през зъби Рипли. — Отлепва я и я оставя да се гърчи.

— Колко приятна картина! — Миа се облегна на бюрото си и погледна двете си приятелки. — Нямам намерение нито да изгоня Сам с ритници, нито да не му обръщам внимание. Има шестмесечен договор за наемане на къщата, така че вече практически е неин собственик.

— Можеш да му спреш топлата вода — предложи Рипли.

Устните на Миа трепнаха:

— Страхотен детински номер, но какъв е смисълът? Нямам намерение да прибягвам и до номера. Ако искам, мога да спра и студената му вода. Но — продължи и прекъсна истеричния смях на Рипли — той е мой наемател, което означава, че има право да ползва всички неща, изброени в договора. Просто бизнес — нищо повече.

— Защо е решил да наеме жилище на острова, за Бога? — попита Рипли?

— Явно за да се заеме лично с управлението на „Омагьосаният хан“.

Винаги бе държал на хотела. Поне така мислеше Миа. И все пак бе заминал далеч от него, както и от нея.

— И двамата сме зрели хора със собствен бизнес, родени и израснали на острова. Въпреки че тук светът е малък, мисля, че можем да ръководим фирмите си и да живеем живота си без много шум.

Рипли изсумтя:

— Ако наистина вярваш в това, заблуждаваш се.

— Няма да го допусна отново в живота си — в гласа на Миа прозвуча зловна нотка. — И няма да позволя спокойствието ми да бъде нарушено от присъствието му на острова. Знаех си, че един ден ще се върне.

Преди Рипли да заговори отново, Нел я стрелна с предупредителен поглед.

— Права си, разбира се. Наближава туристическият сезон, така че и двамата ще бъдете твърде заети, за да пресичате пътищата си. Каня те на вечеря. Ще изпробвам нова рецепта и бих се радвала да чуя нечие мнение.

— Можеш да се допиташ и до Зак. Няма нужда да ме утешаваш и глезиш, сестричке.

— Какво ще кажете да се напием и да злословим по адрес на всички мъже? — подхвърли Рипли. — Винаги е забавно.

— Въпреки че ми се струва примамливо — без мен. Имам доста работа у дома... ако успея да свърша всичко.

— Това е намек да се разкараме — обърна се Рипли към Нел.

— Разбирам — въздъхна Нел. Мъчително бе да желае толкова силно да помогне, а да не знае как. — Добре, но ако имаш нужда от нещо...

— Знам. Не се безпокой за мен.

Когато отново остана сама, Миа седна и отпусна ръце в скута си. Нямаше смисъл да се самозаблуждава, че може да се потопи в работа и да довърши деня, сякаш нищо не се е случило. Имаше право да изкрещи от гняв, да зариде или размаха юмруци срещу съдбата. Но всичко това би било безсмислена проява на слабост. Най-добре бе да се прибере у дома.

Стана, взе чантата си и наметна тънкото си сако. Докато минаваше покрай прозореца, отново го видя. Слезе от лъскаво черно „Ферари“, облечен с дълъг тъмен шлифер. „Винаги е обичал лъскавите

играчки“, помисли си тя. Беше сменил черните джинси с тъмен костюм и бе пригладил косите си, въпреки че вятърът вече си играеше с тях, както го правеха някога пръстите ѝ. Носеше куфарче и тръгна към входа на хотела с уверената крачка на човек, който знае къде отива и с каква цел.

За миг се спря и вдигна поглед към прозореца, зад който стоеше Миа. Очите им се срещнаха и през тялото ѝ премина топла тръпка, от която някога краката ѝ биха се подкосили.

Но този път остана неподвижна, без да трепне, толкова дълго, колкото изискваше гордостта ѝ. След това се отдръпна от прозореца и въздъхна.

У дома се чувстваше спокойна. Винаги бе така. Старата каменна къща на скалите безспорно бе твърде голяма за сама жена, но Миа я намираше за съвършена. Дори в детството ѝ принадлежеше по-скоро на нея, отколкото на родителите ѝ. Беше свикнала с течението и трудоемката поддръжка на толкова голямо и старо жилище. Беше построена от предците ѝ и сега тя бе единствената ѝ господарка.

Почти не бе правила промени в интериора, откакто бе поела грижите за къщата. Само няколко нови мебели, пребоядисване и модернизация на кухнята и баните. Но атмосферата в дома ѝ бе такава, каквато я помнеше — топла, уютна и приканваща.

Преди време бе мечтала да създаде семейство и да отгледа децата си в тази къща. Искаше деца. От Сам. Но с годините се бе примирила с нещата, които не можеше да има, и бе намерила други начини да постигне удовлетворение.

Понякога мислеше за градините си като за свои деца. Беше ги създавала и отделяше време да засажда цветя и да се грижи за тях. Те ѝ носеха радост.

Когато чувстваше нужда от нещо друго, освен спокойната наслада, която ѝ даряваха градините, отиваше до любимите си назъбени скали или в пълната с тайни сенчеста гора.

Внушаваше си, че има всичко, от което се нуждае.

Но тази вечер не излезе да се полюбува на цветята си или да погледа морето от скалите. Не тръгна и на разходка из гората, а

направо от входа на къщата си пое нагоре по стълбите и се затвори в своята кула.

Беше открила това убежище още като дете. На това място никога не се чувстваше самотна, освен ако търсеше именно усамотение. Тук се бе научила да контролира и използва магическата си сила. Помещението бе с форма на конус, с високи, сводести прозорци. Късно следобед слънчевата светлина нахлуваше през тях и хвърляше златисти отблясъци върху тъмните стари дъски на пода. Покрай стената имаше извити полици, върху които бе подреден инструментариумът за мисията: купи с билки, урни с кристали и книги с магически рецепти, принадлежали на предшественичката ѝ или написани от нея.

Стар бюфет приютяваше други предмети: магическа пръчка, която сама си бе изработила от кленова клонка, отчупена на Самхайн, когато бе навършила шестнадесет години, както и метла, най-изящната ѝ чаша, най-старият ѝ нож и светлосинята ѝ кристална топка. Там държеше и масла, тамян и ясновидското си огледало.

Всичко това бе старателно подредено.

Събра необходимите неща и свали роклята си. Когато бе възможно, предпочиташе да работи гола.

Подготви кръга и призова стихията си — огън — за енергия. Свещите, които запали с дъха си, бяха сини — за спокойствие, мъдрост и закрила.

От десет години насам неведнъж бе извършвала този ритуал. Винаги когато волята ѝ отслабнеше или я обземеше нерешителност. Знаеше, че ако не го бе правила, щеше да разбере за завръщането на Сам на Систерс още преди пристигането му. Явно годините, през които си бе осигурила относително спокойствие, имаха своята цена.

Отново щеше да издигне преграда и да потисне чувствата си към него, както и неговите — към нея. Помежду им нямаше да има никаква близост.

— Заклучвам днес сърцето и ума си — започна тя, запали тамян и разпръсна билки върху неподвижна водна повърхност — наяве и в съня си. Всичко, което някога с любов дарих, обратно вземам, за да имам живот спокоен, тих. Тогава влюбени, ала навеки чужди, нека бъдем отсега. Волята ми е това.

Вдигна ръце, свити в шепи, и зачака хладния прилив на бодрост и увереност, който трябваше да бъде знак, че ритуалът е завършен.

Водата в купата затрептя пред погледа ѝ и се разплиска над ръба.

Миа стисна юмруци и напрегна сили да овладее гнева си. Съсредоточи енергията си, за да надвие другата магическа сила, която се бе намесила.

— Никой няма достъп до моя кръг — освен мен. Номерата ти са глупави и ме отегчават. Не смей отново да навлизаш в територията ми без покана!

Щракна с пръсти и пламъците на свещите се издигнаха до тавана. Димът от тях покри купата с вода като плътен воал.

Дори това не и донесе очакваното спокойствие и не разсея гнева ѝ. Нима бе дръзнал да мери сили с нея? При това в собствения ѝ дом?

„Явно не се е променил“, каза си. Самюъл Лоугън бе същият нагъл магьосник, какъвто го помнеше. „А водата е неговата стихия“, помисли си тя и се ядоса на себе си, когато по бузата ѝ потече първата сълза.

Отпусна се в своя кръг зад завесата от дим и горчиво зариде.

Фабриката за клюки мигом заработи. На следващата сутрин завръщането на Сам Лоугън вече бе изместило всички останали теми за разговор в селото.

Едни твърдяха, че е дошъл, за да продаде „Омагьосаният хан“ на предприемачи от континента, други — че възнамерява да го превърне в луксозен курорт и да уволни целия персонал — или пък вкупом да го повиши...

Но всички бяха съгласни, че решението му да наеме къщичката на Миа Девлин е силно интригуващо. Никой нямаше ясна представа какво означава то, безспорно бе голяма загадка.

Все повече жители на острова си намираха поводи да се отбиват в кафене книжарницата или във фойето на хотела с надеждата да се доберат до пикантна информация. Не се осмеляваха направо да попитат Сам или Миа, но навсякъде се долавяше любопитство и очакване да се случи нещо вълнуващо.

Просто зимата бе твърде дълга и скучна.

— Все още е същият красавец, с двойно по-убийствен чар — сподели Хестър Бърмингъм с Гладис Мейси, докато опаковаше покупките ѝ в супермаркета. — Съвсем спокойно влезе в магазина и ме поздрави, сякаш сме се видели и преди седмица.

— Какво купи? — полюбопитства Гладис.

— Кафе, мляко и ядки. Пълнозърнест хляб и масло. Плодове. Имаме чудесни банани, но той ги отмина и плати прескъпо за пресни ягоди. Купи и деликатесно сирене, бисквити и минерална вода. А — и портокалов сок в кутия.

— Изглежда, няма намерение да си готви и чисти сам — Гладис прошепни в ухото на Хестър: — Срегнах Ханк от магазина за алкохолни напитки. Казва, че Сам Лоугън влязъл при него и купил бутилки вино за петстотин долара, няколко бири и малцов скок.

— Петстотин! — Хестър сниши глас: — Мислиш, че в Ню Йорк си е навлякъл проблеми с алкохола?

— Не става въпрос за количеството, а за цената — просъска в отговор Гладис. — Две бутилки френско шампанско и две от онова скъпо червено вино — знаеш кой го обожава.

— Кой?

Гладис завъртя очи:

— Миа Девлин. За Бога, Хестър, как е възможно да не се досещаш?

— Чух, че го изгонила от книжарницата.

— Нищо подобно. Просто си е тръгнал, ядосан. Знам това, защото тогава Лиса Байглоу била в кафенето и обяждала с братовчедка си. Снаха ми срещнала Лиса в „Пъмп енд Гоу“ и тя ѝ разказала всичко.

— Е... — първата версия повече допадна на Хестър. — Мислиш ли, че Миа ще го урочаса?

— Хестър Бърмингъм, добре знаеш, че Миа не се занимава с уроци. Откъде ти хрумна? — засмя се Гладис. — Но определено е интересно какво ще направи. Ще оставя тези покупки, а после ще отскача да си купя нов любовен роман и да пийна едно кафе.

— Обади ми се, ако узнаеш нещо ново.

Гладис ѝ намигна и тръгна с количката си към изхода:

— На кредит, ако обичаш.

Сам добре знаеше, че всички говорят за него. Би се разочаровал, ако не бе така. Беше подготвен и за безпокойството, негодуванието и любопитството, с които щеше да се сблъска по време на свиканото сутрешно съвещание с ръководителите на отдели в хотела.

Безпокойството донякъде се разсея, когато стана ясно, че в дневния ред не влизат масови уволнения. Негодуванието леко нарасна, щом Сам разкри намерението си не само да участва активно в управлението на хотела, а и да направи някои промени.

— В разгара на туристическия сезон капацитетът ни е почти запълнен. Но през останалата част от годината процентът на заетите стаи рязко спада, често до под тридесет.

Мениджърът по продажби неспокойно се раздвижи:

— През зимата бизнесът във всички курортни селища е слаб. Винаги е било така.

— Няма значение как е било винаги — хладно каза Сам. — Засега целта ни е да увеличим клиентелата през зимните месеци до шестдесет и пет процента в рамките на една година. Ще постигнем това с по-привлекателни оферти, както и с предложения за седмични и уикенд почивки. До края на седмицата ще пусна наредба във връзка с това. Следваща точка — продължи и прелисти бележките си. — Много от стаите се нуждаят от ремонт и преобзавеждане. След седмица ще започнем от третия етаж — погледна управителя, отговарящ за резервациите. — Ще направите необходимите промени — без да изчака отговор, прелисти друга страница. — През последните десет месеца оборотът на ресторанта от закуска и обяд намалява. Данните сочат, че кафене книжарницата е основният ни конкурент в тази област.

— Мистър Лоугън — обади се една брюнетка, прочисти гласа си и намести очилата си с тъмни рамки.

— Да? Името ви, ако обичате.

— Стела Фарли, управител на ресторанта. Ако мога да бъда откровена, мистър Лоугън, никога не бихме могли да съперничим на кафенето и на Нел Тод. Ако можем...

Жената замълча, когато Сам размаха пръст:

— Не харесвам думата никога.

Тя си пое дъх:

— Съжалявам, но съм била тук през последните десет месеца, за разлика от вас.

Настъпи мълчание и всички затаиха дъх.

— Имате право. И какво научихте за тези десет месеца, мисис Фарли?

— Че ако искаме да възстановим загубите си и да привлечем нов бизнес в сутрешните и обедните часове, трябва да създадем своя програма. Кафенето предлага уют, непринудена атмосфера и превъзходна храна. Необходима е алтернатива. Изтънченост, романтика и официална обстановка за делови срещи или специални лични поводи. Миналата есен изпратих доклад и предложение до баща ви, но...

— Вече нямате работа с баща ми — думите бяха изречени с толкова спокоен тон, че не породиха никакво негодувание. — Оставете копие на бюрото ми днес следобед.

— Разбира се.

Сам помълча няколко мига, преди да продължи:

— Ако някои друг е изпращал идеи и предложения до баща ми от година насам, нека до края на седмицата ми даде копие. Искам да сме наясно, че хотелът вече е моя собственост и аз го ръководя. Моята дума е окончателна, но очаквам принос от вас, началниците на отдели. През следващите няколко дни ще получите наредбата и ще очаквам отзивите ви в срок от четиридесет и осем часа, след като се запознаете с нея. Благодаря.

Проследи ги с поглед, докато се изнизваха през вратата, и чу шушукането им.

Една жена остана на стола си. Беше тъмнокоса, с тъмносин костюм и мокасини. Наближаваше шестдесетте и работеше в хотела повече от четиридесет години. Свали очилата си, остави стенографския си бележник и скръсти ръце:

— Това ли е всичко, мистър Лоугън?

Сам повдигна вежди:

— Някога ме наричахте Сам.

— Тогава не бяхте мой шеф.

— Мисис Фарли... — широко отвори очи. — Нима това беше дъщеря ви? Стела? По дяволите!

— Не ругайте в офиса! — укори го тя.

— Извинявайте. Просто не направих връзка. Поздравления! — добави той. — Беше единствената, която събра кураж да каже нещо уместно.

— Възпитала съм я да отстоява мнението си. Страхуват се от вас — шеф или не, познаваше го, откакто се бе родил. Щом дъщеря ѝ можеше да казва това, което мисли, и тя имаше същото право. — Повечето хора, които бяха в тази стая, никога не са виждали човек от семейство Лоугън. За добро или зло, от десетилетие насам този хотел беше оставен на автопилот — язвителният ѝ тон издаде, че мнението ѝ е още по-лошо. — А сега се появявате изневиделица и предизвиквате смут. Винаги ви е бивало за това.

— Аз съм собственик на хотела и наистина е необходима промяна.

— Съгласна съм с нас. Досега семейство Лоугън не са проявявали достатъчно интерес към него.

— Баща ми...

— Вие не сте баща ви — напомни му тя. — Няма смисъл да се оправдавате с него, след като току-що сам подчертахте това.

Кимна в отговор на уместната забележка:

— Така е. Да кажем, че сега съм тук с намерение да проявявам голям интерес... и да не търся оправдания.

— Чудесно — тя отново отвори бележника си. — Добре дошли отново у дома.

— Благодаря. Е — Сам стана и отиде до прозореца, — да започваме. Първо, саксиите с цветя.

Работният му ден продължи четиринадесет часа, без обедна почивка. Тъй като държеше да бъде в крак с тенденциите в местния бизнес, лично се срещна с проектант, за да обсъди с него изискванията си за ремонта. Нареди на помощника си да поръча съвременна техника за офиса му и си уговори среща с управителя на местната туристическа агенция „Айлънд Туърс“.

Прегледа счетоводните книжа и предложенията и избра от тях ценни идеи. Знаеше точно колко ще струва осъществяването на плановете му в капитал и в часове работа на персонала. Но бе готов да се заеме с тази трудна задача.

Знаеше, че не всички ще повярват в решимостта му. Миа щеше да бъде скептично настроена. Доволен бе, че през деня имаше твърде много други грижи, които не му бяха оставили време да мисли за нея.

Но сега се замисли за Миа и си спомни как предишния ден бе усетил, че силата ѝ леко отслабва. Веднага се бе възползвал от този миг и я бе видял ясно, застанала на колене в кулата си, обсипана със златиста светлина, с коси, разпилени на огненочервени талози по голите ѝ рамене. Малкият белег с форма на пентаграма на бедрото ѝ бе затрептял.

Сигурен бе, че този кратък прилив на желание я е подтикнал незабавно и без колебание да използва силата си, за да прекъсне връзката помежду им.

Все едно. Непочтено бе от негова страна да навлиза в съкровеното ѝ кътче по този начин. Беше постъпил грубо и подло и бе съжалил за това почти веднага след като го бе сторил.

Щеше да ѝ се извини естествено. Имаше норми, които нито интимната близост, нито враждебността даваха право да бъдат нарушавани.

„Сега е моментът“, реши той. Прибра документите, които изискваха най-неотложно разглеждане, в куфарчето си. Щеше да поговори с Миа, а после да си купи нещо готово за вечеря и да довърши работата си у дома.

Освен ако тя приемеше поканата му да вечерят заедно — като знак на примирие. Тогава работата можеше да почака.

Излезе от хотела точно когато Миа прекрачваше прага на книжарницата от другата страна на улицата. И двамата се спряха за миг, явно неподготвени за тази случайна среща. След това тя се завъртя на токетата си и тръгна към малкия си открит автомобил.

Трябваше да се затича, за да я настигне, преди да се качи в колата.

— Миа, почакай.

— Върви по дяволите!

— Можеш да ме пратиш там, след като чуеш извинението ми — посегна към вратата, която тя вече бе отворила, и я затръшна. — Постъпката ми беше недостойна. Нямах никакво право да проявявам такава наглост.

Беше изненадана, но това не означаваше, че му прощава.

— Не си спомням някога да си поднасял извинения толкова скоро — повдигна леко рамене. — Добре. Прието. А сега се разкарай!

— Отдели ми пет минути.

— Не.

— Само пет минути, Миа. Цял ден бях затрупан с работа и не е зле да повървя малко и да подишам чист въздух.

Безсмислено бе да се бори с него, за да се добере до вратата. Под достойнството ѝ бе да прави това пред очите на хората, които се опитваха да си дадат вид, че не гледат.

— Никой не те спира. Тук има въздух колкото искаш.

— Дай ми възможност да ти обясня. Просто кратка разходка по плажа — тихо каза той. — Ако ме отблъснеш, ще дадеш повод за повече клюки. А за мен това ще бъде нова, неразрешима загадка. Един приятелски разговор на обществено място не би навредил и на двама ни.

— Добре — Миа пъкна ключовете от колата в джоба на дългата си сива рокля. — Пет минути — отдръпна се на крачка разстояние от него и тръгна по главната улица към плажа с ръце в джобовете — Продуктивен ли беше първият ти работен ден?

— Добро начало. Помниш ли Стела Фарли?

— Разбира се. Често се виждаме. Членува в литературния кръжок към книжарницата.

— Аха — това отново му напомни, че е била свидетел на промените на острова, докато той е отсъствал. — Тази жена има идеи как да си възвърнем част от бизнеса в обедните часове, който ти ни открадна.

— Така ли? — попита Миа с насмешка. — Успех!

Почувства как множество погледи ги проследиха, когато свиха към плажа. Спря се и свали обувките си, преди да стъпи на пясъка.

— Аз ще ги нося.

— Не, благодаря.

Морето имаше топъл син цвят, по-тъмен към хоризонта. По брега бяха разпилени мидени черупки, изхвърлени от последния прилив. Кръжаха чайки и виковете им отекаха във въздуха.

— Почувствах те — заговори той. — Вчера. Усетих нещо помежду ни. Това не е извинение, а обяснение за причината.

— Вече казах — прието.

— Миа — протегна ръка към нея, но пръстите му докоснаха само ръкава на роклята ѝ, преди тя да се отдръпне.

— Не искам да ме докосваш. Недостойно е.

— Някога бяхме приятели.

Тя се спря и го изгледа със студени сиви очи:

— Нима?

— Добре знаеш. Бяхме нещо повече от влюбена двойка, повече от... — *брачни партньори*, едва се сдържа да не каже той. — Помежду ни имаше не само страст. Държахме един на друг. Споделяхме мислите си.

— Вече не споделям мислите си с никого, а и имам достатъчно приятели.

— А любовници? Все още не си се омъжила.

Миа се обърна към него със самодоволно изражение.

— Ако исках любовник или съпруг, лесно бих могла да си намеря.

— Безспорно — промърмори Сам. — Ти си необикновено създание. Непрекъснато мислех за теб.

— Стига! — предупреди го тя. — Престани!

— По дяволите, ще кажа всичко, което имам да ти казвам. Мислех за теб — хвърли куфарчето на земята и я сграбчи за ръцете, обзет от гняв. — Мислех за нас. Случилото се през последните години не променя това, което означаваме един за друг.

— Ти го унищожи. Трябва да приемеш, че то вече не съществува, както го приех и аз.

— Не става дума само за връзката между нас — притисна ръцете ѝ по-силно. Усети, че цялата трепери и очакваше всеки момент жената или магьосницата да му нанесе удар. — Знаеш това не по-зле от мен.

— Помежду ни няма никаква връзка. Нима мислиш, че след толкова време и след всичко, което съм научила и постигнала, можеш отново да ме разиграваш? Няма да допусна да бъда използвана. Нито от теб, нито от някаква зла сила, дебнеща от векове.

Една-единствена бяла светкавица раздра ясното небе и се заби в пясъка пред краката му. Инстинктивната му реакция бе да се отдръпне, но той не помръдна от мястото си. Кимна и промълви с пресипнал глас:

— Винаги си притежавала забележителен самоконтрол.

— Не го забравяй. Освен това помни, че всичко между нас е минало.

— Напротив! Имаш нужда от мен, за да победиш проклятието. Нима си готова да изложиш всичко и всички на риск само заради гордостта си?

— Гордост? — лицето ѝ пребледня и тялото ѝ застина. — Нагло копеле, нима мислиш, че всичко е въпрос на гордост? Ти разби сърцето ми.

Думи ѝ и треперещият глас, с който ги изрече, го накараха да отпусне ръце.

— Още по-жестоко. Направи го на пух и прах. Обичах те, бях готова да отида навсякъде и да сторя всичко за теб. Толкова тъгувах за теб, че едва не умрях от мъка.

— Миа — дълбоко разтърсен, Сам посегна да докосне косите ѝ, но тя отблъсна ръката му.

— Все пак продължих да живея, Сам. Превъзмогнах болката, която ми причини, и намерих смисъл. Харесва ми да бъда такава, каквато съм сега, и за мен няма връщане назад. Ако си дошъл тук с други очаквания, напразно губиш времето си. Няма да ме имаш отново и трябва да се примириш с тази мисъл, защото самият ти, с лека ръка захвърли най-хубавото в живота си.

Отдалечи се от него с широки, бавни крачки и го остави да се взира замислено в морето, осъзнавайки, че е права.

ТРЕТА ГЛАВА

— Какво си направил?

Зак пъхна глава в хладилника и затършува за бира. Познаваше този тон. Съпругата му не го използваше често и именно затова въздействието му бе толкова силно. Бавно извади бирата и се постара лицето му да има спокоен израз, когато отново се обърна към нея.

Нел стоеше пред фурната, в която се печеше нещо апетитно. Беше опряла юмруци на хълбоците си, с дървена лъжица в едната ръка. Изглеждаше секси и приличаше на Бети Крокър в заплашителна поза.

В момента не му се стори уместно да изрече това.

— Поканих Сам на вечеря — усмихна се гузно и отвори бирата. — Обичам да се хваля с изключителните готварски способности на красивата си съпруга.

Нел само присви очи и той отпи голяма глътка от бутилката.

— Проблем ли има? Винаги ти е било приятно да имаме гости за вечеря.

— Нямам нищо против гости. Но не каня разни гадняри в дома си.

— Нел, може би понякога Сам е постъпвал безразсъдно като юноша, но никога не е бил гадняр. Освен това е един от най-старите ми приятели.

— Но е разбил сърцето на една от моите... от нашите приятелки. Хладнокръвно я е изоставил и е заминал за Ню Йорк, където повече от десет години се е занимавал Бог знае с какво. А сега... — продължи тя с още по-гневен тон — ... сега се довлича обратно на острова и очаква всички да го приемат с отворени обятия — стовари лъжицата върху плота. — Аз лично няма да устроя на Сам Лоугън посрещане с фанфари.

— Е, поне един фанфарист?

— Нима ти се струва забавно?

Нел се завъртя на пети и сърдито закрачи към задната врата. Зак я изпревари и сложи ръка на дръжката.

— Не. Извинявай, Нел — прокара пръсти през заплетените си коси. — Слушай, съжалявам за случилото се между Сам и Миа. Още тогава съжалявах. Със Сам наистина сме израснали заедно и бяхме приятели. Добри приятели.

— Не смяташ ли, че ключовата дума тук е бяхме!

— Не и за мен — за Зак нещата бяха толкова прости. — Държа на Миа, както и на него. Не искам да бъда принуден да взема страна, не и в собствения си дом. И най-вече — не искам да се карам с теб. Не биваше да го каня на вечеря, без да те попитам. Ще му се обадя да не идва.

Нел сдържа въздишката си, но не успя да се престори на обидена.

— Държиш се така, за да ме накараш да изпитам неудобство.

Зак остана мълчалив за миг, после попита:

— Успях ли?

— Да, по дяволите! — побутна го леко. — Не ми пречи. Щом ще имаме гост за вечеря, не е желателно да загори.

Но той не помръдна, а хвана ръцете ѝ и ги притисне между своите.

— Благодаря.

— Не бързай да ми благодариш, преди да съм изтърпяла компанията му, без да го превърна в пъпчив грозник.

— Разбрано. Да сложа ли масата?

— Ако обичаш.

— Искаш ли свеци?

— Да, черни — отвърна тя и самодоволно се усмихна, когато се приближи към прозореца да нагледа дивия си ориз. — Против отрицателна енергия.

Зак въздъхна тежко:

— Очертава се страхотна вечер.

Сам донесе бутилка хубаво вино и букет нарциси, но не успя да спечели благоразположението ѝ. Беше безкрайно учтива. Поднесе виното на удобната веранда отпред и сервира канапе, което бе успяла да приготви в последния момент.

Не бе сигурен дали го приема като приятел, или се опитва да му покаже, че ще бъде приет постепенно.

— Надявам се, че не създавам неприятности — каза Сам. — Няма нищо по-досадно от неочакваните гости.

— Така е — любезно отвърна тя. — Сигурно не си свикнал да те гощават с какво да е, така че се наложи доста да се потрудя.

Когато Нел се върна вътре, Сам дълбоко въздъхна. Вече бе сигурен: щеше да се сприятели с нея, но на мъчителни етапи.

— Страхотно отношение!

— Миа означала много за нея. Поради много причини.

Сам кимна и застана до парапета на верандата. При него дойде Люси, черният лабрадор на Зак, легна на пода в очакване да я почешат по корема и размаха опашка. Сам се наведе да погали кучето.

Знаеше причините за предаността на Нел към Миа. Беше намерил начини да се осведомява за всичко, което става на острова. Знаеше, че Нел е пристигнала на Трий Систърс, бягайки от жестокия си съпруг. Беше инсценирала собствената си смърт — не можеше да не се възхити на смелостта ѝ затова! — и с променена самоличност бе пътувала из страната и бе работила на различни места като сервитьорка или готвачка.

Беше гледал телевизионните репортажи за Евън Ремингтън, който в момента лежеше в строго охраняван приют за опасни душевноболни.

Знаеше, че Миа е назначила Нел за готвачка в кафенето и ѝ е предложила дом. Подозираше, че освен това я е научила да използва свръхестествените си способности.

От пръв поглед бе разбрал, че Нел е едната от наследниците на Трите сестри.

— Много трудности е преживяла твоята Нел.

— Твърде много. Рискувала е живота си, за да се избави. Когато дойде тук, Миа ѝ даде шанс да се установи и да намери своето място. Аз също трябва да ѝ бъда благодарен за това. И за друго — добави и изчака Сам отново да се обърне. — Навярно си чул за Ремингтън.

— Холивудски мениджър, съпруг, насилник и психопат — Сам се изправи. — Знаем и че те е ранил при опита си да се докопа до Нел.

— Да — Зак вяло потърка рамото си, където Ремингтън бе забил ножа. — Проследи я дотук и я нападна, преди да стигна до къщата, а

после едва не ме очисти. Тя побягна към гората, за да тръгне той след нея и да няма време да ме довърши — лицето му помръкна при този спомен. — Когато ги настигнах, там бяха Рипли и Миа. Бяха разбрали, че Нел е в беда.

— Да, Миа винаги би усетила.

— Онова копеле опря нож в гърлото ѝ — всеки път, когато си спомнеш за това, у него се надигаше гняв. — Беше готов да я убие. И да стрелям, и да не стрелям — щеше да го направи. Но тя го победи. Събра силата, която е в нея, и заедно с Миа и Рипли насочиха собствената му същност срещу него. Всичко това стана пред очите ми — продължи Зак. — В горичката до къщата, в която живееш сега. Изневиделица се появи кръг от светлина и след миг Ремингтън се гърчеше на земята и стенеше.

— Тя притежава смелост и вяра.

— Така е — съгласи се Зак. — Нел е всичко за мен.

— Късметлия си — при мисълта, че една жена — която и да е тя — може да означава толкова много за един мъж, в съзнанието на Сам изплува нечий образ. — Любовта ѝ към теб е очевидна. Дори когато ти е сърдита — отбеляза с лека усмивка, — както сега, защото си поканил Юда на вечеря.

— Защо го направи? Защо напусна острова?

Сам поклати глава:

— Поради много причини, някои от които самият аз все още не мога да си обясня. Когато ги проумея, ще кажа на Миа.

— Искаш от нея твърде много.

Сам се загледа в чашата си с вино:

— Може да е било винаги така.

Зак се стараеше да поддържа непринуден приятелски разговор по време на вечерята. Обикновено за цяла седмица не изричаше толкова думи, колкото сега за един час. Но всеки път, когато отправеше умоляващ поглед към Нел, тя си даваше вид, че не го забелязва.

— Разбирам защо кафенето отнема толкова голяма част от клиентелата ни по обяд — отбеляза Сам. — Вие сте майстор на кулинарното изкуство, мисис Тод. Безкрайно съжалявам, че не сте влезли в хотела, вместо в кафенето, когато сте пристигнали на острова.

— Влязох там, където е било писано да вляза.

— Значи вярвате в това? В предопределението?

— Искрено — Нел стана и се залови да разчисти масата.

— Аз също. Искрено — Сам се изправи и вдигна чинията си. Многозначително кимна на Зак зад гърба на съпругата му: „Разкарай се“.

Принуден да избира между гнева на съпругата си и изтощителната роля на буфер, Зак стана от масата.

— Трябва да разходя Люси — каза той и използвайки кучето като повод да се измъкне, забърза навън.

Нел хвърли убийствен поглед зад гърба му:

— Защо не отидеш със Зак? Аз ще направя кафе.

Сам разсеяно се наведе и погали сивия котарак, който бе изпъзлял изпод масата и се протягаше. Домашният любимец изсъска срещу него.

— Ще ти помогна — рече той, след като едва избегна жестоко одраскване. Видя Нел да кима одобрително на котарака, който по-рано бе нарекла Диего.

— Не желая ничия помощ.

— Не желаяш моята помощ — поправи я Сам. — Зак е най-добрият приятел, който някога съм имал.

Без да го удостои с поглед, Нел отвори съдомиялната машина и започна да слага съдовете вътре.

— Имаш странно определение за приятелство.

— Каквото и да е определението ми, това е факт. И двамата сме привързани към него. Затова предлагам да сключим мирно споразумение.

— Не съм във война с теб.

Сам отново погледна към котарака. Беше се изтегнал до краката на стопанката си и го наблюдаваше с присвити очи.

— Но си враждебно настроена.

— Така е — стовари капака на машината и се обърна. — Искане ми се да те обеса надолу с главата заради това, което си причинил на Миа. А докато висиш, с удоволствие бих запалила хубав огън под теб, за да се опечеш бавно, в адски мъки. Бих...

— Вече добих представа.

— Тогава навярно разбираш, че е безсмислено да се опитваш да спечелиш симпатията ми.

— Нима винаги си правила верния, най-добрия и най-разумния избор, когато си била на двадесет години?

Нел пусна горещата вода и сложи препарат под струята.

— Не съм причинила съзнателно страдание на никого.

— А ако го бе направила — съзнателно или не, — колко дълго би очаквала да бъдеш наказана за това? По дяволите!

Остана мълчалива, сякаш не му обръщаше внимание. Той изруга, приближи се и спря чешмата пред нея.

В отговор тя изрече проклетие и посегна отново да завърти кранчето. Обзет от гняв, Сам притисна ръката ѝ със своята.

Между пръстите им проблесна синя светлина.

Нел застина и изведнъж гневът ѝ бе изместен от почуда. Без да освободи ръката си, бавно се обърна, докато застана лице в лице с него и го погледна право в очите.

— Защо никой не ми каза? — попита тя.

— Не знам — отвърна той, когато светлината започна да чезне.
— Сестричке.

Нел смутено поклати глава:

— Кръгът е създаден от три.

— Трите наследници на Трите сестри: Но стихииите са четири. Твоята е въздух, но онази, която е носила същото име, не е имала смелостта ти. Моята е вода. Вярваш в предопределението. В дарбата. Ние сме свързани и не можеш да промениш това.

— Не мога — трябваше да помисли доста върху тези думи. Бавно издърпа ръката си изпод неговата. — Но нищо не би ме накарало да се радвам, че е така. Или да те харесвам.

— Вярваш в съдбата и мисията, но не и в прошката.

— Готова съм да дам прошка. Когато е заслужена.

Сам се отдръпна и сложи ръце в джобовете си.

— Тази вечер дойдох с намерението да се сприятеля с теб. Да преодолея поне отчасти твоето негодувание и неприязън. Донякъде беше въпрос на гордост. Не е приятно съпругата на най-добрия ти приятел да те презира — взе бутилката вино и наля от него в една от неприбраните чаши. — От друга страна, беше стратегически ход — отпи глътка. — Много добре знам, че двете с Рипли защитавате Миа.

— Не искам отново да страда.

— И си убедена, че аз целя именно това — Сам остави чашата си на плотта. — Когато влязох в дома ви, почувствах какво имате вие със Зак. Какво сте изградили помежду си. Седнах на масата и ти ме нагости, въпреки че би предпочела да ме обесиш надолу с главата. Вместо да успея да те впечатля, аз съм впечатлен — огледа кухнята. Помнеше топлата приятелска атмосфера в нея. Някога бе добре дошъл в този дом. — Възхищавам ти се за това, което си постигнала в живота си, и ти завиждам за твоите ясни възгледи и семейно щастие. Зак означава много за мен.

Тя не каза нищо в отговор и Сам отново я погледна.

— Знам, че ти е трудно да го приемеш, но е факт. Не искам да сторя нищо, което би усложнило отношенията ви. Ще си тръгна през задната врата, докато той е зает с Люси.

Нел избърса ръцете си:

— Все още не съм направила кафе.

Сам застана с гръб към вратата и погледите им се срещнаха. В този миг Нел разбра с какво този мъж е привлякъл Миа. Не само с опасния си чар. В очите му се долавяше непоколебима сила, но и болка.

— Няма да ти простя — решително каза тя. — Но щом Зак те смята за приятел, сигурно имаш и някои положителни качества. Седни. Приготвила съм сладкиш за десерт.

„Тя ме накара да се почувствам жалък“, помисли си Сам по-късно, докато вървеше обратно към жълтата къща. Красивата синеока блондинка — която отначало се бе държала с него с хладна учтивост, по-късно го бе смаяла с прямотата си, а в края на вечерта бе започнала предпазливо да проявява разбиране — го бе поставила на колене.

Рядко държеше да спечели нечие внимание, но сега изпитваше отчаяно желание да заслужи уважението на Нел Тод.

Премина по плажа с бързи крачки, както в детството си, и продължи към родния си дом, както тогава — без чувство на радост.

Как би могъл да обясни, че макар и да бе обичал къщата край залива, никога не я бе смятал за свой дом? Не бе тъгувал, когато баща му реши да я продаде.

Заливът, пещерата — някога те означаваха много за него. Но самата къща бе просто постройка от дърво и стъкло. В нея нямаше топлинота. Амбиции — да: да бъде достоен представител на фамилия Лоугън, да преуспее, да се прочуе.

Сам бе постигнал и трите, но се питаше на каква цена.

Отново се замисли за духа в къщата на семейство Тод. Винаги бе вярвал, че всяка къща има свой дух — и в тяхната бе на топлинота и привързаност. „Бракът се отразява добре на някои хора — каза си той. — Всеотдайност, единение и общи очаквания за бъдещето. Не само сигурност или обществено положение, а връзка между две сърца“.

Според него това бе рядък и ценен дар.

В неговия дом не съществуваше искрена привързаност. Не бе свидетел на пренебрежение, насилие или злоба. Родителите му бяха добри партньори, но доколкото си спомняше — не и двойка. Бракът им бе продуктивно начинание като всяко бизнес съдружие.

Все още си спомняше колко впечатлен и учуден бе като момче от откритите прояви на привързаност между родителите на Зак. Представи си как сега пътуват със своя дом на колела и се наслаждават на живота. Тази идея никак не би допаднала на неговите родители.

„Доколко атмосферата, в която сме израснали, предопределя какви ще бъдем?“, запита се той. Дали сплотеността в дома на Зак бе предпоставка самият той да изгради щастливо семейство? Дали това бе въпрос на късмет, или зависеше от собствените решения, поредица от избори, всеки от които водеше до нов?

Спря се и се загледа в светлия лъч, който озаряваше водата. Фарът на Миа — върху любимите ѝ скали. Колко ли пъти с надежда се бе взирал в този лъч и бе мислил за нея?

Желаше я.

Не си спомняше кога точно бе започнало това. Струваше му се, че я желаше, откакто се е родил. Не можеше да се отърси от чувството, че е бил тласнат към нея от вълна, надигнала се преди появата му на бял свят.

Колко ли нощи бе изпитвал мъчителна нужда от близостта ѝ? Дори когато тя му принадлежеше, дори след като телата им се бяха слели, този копнеж бе все така силен. За него любовта бе вихър от безгранична наслада и страх.

За Миа това, което бе помежду им, просто съществуваше.

Застана на ръба на склона и изпрати мислите си по тъмната водна повърхност към лъча светлина. Към скалите, към каменната къща и към нея.

Но стената, която тя бе издигнала около своите владения, ги отблъсна и ги изпрати обратно към него.

— Трябва да ме допуснеш там — промълви той. — Рано или късно.

Но засега се примири и продължи към жълтата къща. Уединението, което бе добре дошло за него през първия ден, вече го потискаше и се превръщаше в самота. Разсея това чувство и вместо да свие към къщата, навлезе в гората.

Преди Миа да склони да поговори с него, щеше да се добере до нещата, които трябваше да узнае по друг път.

Нищо не нарушаваше непрогледния мрак, освен звездите и лунния сърп. Но имаше други начини картините да се разкрият пред него. Потопи се в нощта. Чу ромона на малкия поток и усети дъха на спящите край него диви цветя. В храстите изшумоля дребно животинче и отекна глас на бухал. Единият щеше да се нахрани, а другият — да загине.

Долови мирис на влажна пръст и вода и разбра, че преди разсъмване ще завали.

Почувства прилив на енергия.

Придвижи се в мрака сред дърветата така уверено, сякаш вървеше по главната улица в неделен следобед. По кожата му премина тръпка на пробуждаща се магическа сила.

Откри сред нападалата по земята шума мястото, където бе създаден кръгът.

„Грите заедно са били силни“, помисли си Сам. На плажа бе усетил същите енергийни вибрации и бе разбрал, че и там е горял светлинен кръг. Но този бе първият и той щеше да се вгледа първо в него.

— Би било по-лесно просто да ми разкажат — каза си той на глас. — Но не би ми доставило такова удоволствие.

Вдигна ръце, обърнати нагоре и свити в шепи, сякаш очакваше над тях да потекат струи.

— Зова стихии три, чиято власт от мен завинаги ще бъде част. Мое огледало е нощта, тайни безброй пред мен разкрива тя. Нека узная

как кръгът е сътворен, за да изпълня аз дълга си отреден. Видение да се яви сега. Волята ми е това.

Мракът изтъня и се разтвори като развята завеса. Зад нея имаше страх — като на заек, хванат в капан, омраза, дебнеща като кръвожаден звяр, и любов, обгърната от смелост.

Видя всичко, за което му бе разказал Зак. Нел тичаше през гората и в мислите ѝ имаше страх и мъка, отчаян стремеж не само да избяга, а и да спаси мъжа, когото обича.

Сам сви ръцете си в юмруци, когато видя Ремингтън да се втурва към нея и да опира ножа в гърлото ѝ.

Завладяха го силни чувства. Появи се Миа с черна рокля на сребърни звезди, Рипли — с револвер в ръце, и Зак — облян в кръв, също с насочено оръжие.

Лудостта и ужасът се сблъскаха в нощта.

Зазвуча музика.

Силата заструи от Нел, която засия, щом успя да прогони страха, обгърна Миа, чиито очи имаха сребрист блясък — като звездите по роклята ѝ, и плахо, почти с неохота заискри от Рипли, когато тя свали револвера и хвана ръката на Миа.

След миг пламна син огън.

Сам бе неподготвен и неволно направи две крачки назад, преди да възвърне равновесието си. Но загуби контрол над видението и то затрептя и постепенно изчезна.

— Кръгът не е разрушен — вдигна глава и проследи с поглед облаците, които закриха звездите. — Трябва да ме допуснеш в него, Миа — или всичко това губи смисъл.

Нощем тя се промъкваше в сънищата му, без да я е канил или очаквал. Те го понасяха назад във времето към годините, когато любовта им бе млада и свежа и означаваше всичко и за двамата.

Тогава бе седемнадесетгодишна, с дълги стройни крака, буйни огнени коси и топли като лятна омара очи. Красотата ѝ бе поразителна. В онзи ден бе замаян от нея, както винаги.

Тя със смях нагази в залива. Беше облечена с жълтеникави къси панталонки и яркосиньо горнище, а талията ѝ бе гола. Сам долавяше

аромата ѝ, макар и примесен с мириса на солена вода. Онова неповторимо, опияняващо ухание на Миа!

— Не искаш ли да поплуваме? — отново се засмя тя и го опръска с вода. — За какво си се замислил днес, та гледаш така тъжно?

— За нищо.

Истината бе, че мислеше за родителите си, които му бяха сърдити заради решението през лятото да поработи в хотела на острова, вместо в Ню Йорк. Питаше се дали не права грешка, ужасна грешка от отчаяното си желание да бъде близо до Миа.

За него би било мъчение да бъдат разделени месеци наред и му се струваше немислимо да не я вижда.

Все пак напоследък бе започнал да се замисля. Всеки път, когато напуснеше Трий Систърс, за да се върне в колежа, бе измъчван от противоречия. Хрумна му да се подложи на изпитание, като си намери извинение да не се върне при нея, на острова, през някой уикенд по време на семестъра.

Но щом се качеше на ферибота за континента, островът и Миа го теглеха обратно. Сега бе отказал да се измъкне през изхода, който му бе поднесен на тепсия. Трябваше отново да обмисли решението си.

Когато видеше Миа на плажа, изпитваше толкова неудържим копнеж да бъде с нея, че не можеше да мисли за нищо друго.

— Щом твърдиш, че не си замислен, докажи го — тя запристъпва назад, докато водата достигна до прасците, коленете и удивително дългите ѝ бедра. — Ела да си поиграем.

— Стар съм вече за игри.

— Аз не съм — гмурна се в морето като русалка и когато изплува на повърхността с мокри коси и залепнало горнище, дъхът му секна. — О, забравих! Ти приближаваш деветнадесет години. Под достойнството ти е да се плискаш с вода — преплува бързо тъмните води на залива и когато Сам я хвана за глезена, закачливо го ритна и със смях се изправи.

Смехът ѝ винаги го омагьосваше.

— Сега ще ти покажа кое под чие достойнство е! — закани се той и я блъсна във водата.

Това бяха невинни закачки, обещаващо начало за едно лято на границата между детството и бъдещето. Но невинността бе дотук.

Плискаха се, боричкаха се и плуваха грациозно като делфини. След това се приближиха един към друг, както винаги, и устните им се докоснаха под повърхността, а след това страстно се сляха, когато двамата едновременно изскочиха от водата. И у двамата напираше желание — силно и непреодолимо, което я накара да затрепери, докато обвиваше тялото си около неговото. Устните ѝ — топли и влажни се разтвориха, за да се слоят с неговите и доверието и очакването ѝ го накараха да затаи дъх.

— Миа! — изгарящ от страст, Сам зарови лице във влажните ѝ коси. — Трябва да престанем. Хайде да се поразходим.

Но докато изричаше тези думи, ръцете му се плъзнаха по тялото ѝ. Поривът бе неудържим.

— Снощи те сънувах — нежно каза тя. Сгуши се в прегръдката му и въздъхна. — Всяка нощ те сънувам. Но тази сутрин, когато се събудих, знаех, че ще се случи днес — наведе глава назад и Сам сякаш потъна в топлите ѝ сиви очи. — Искам да бъда с теб и с никого друг. Искам да го изживея единствено с теб.

Кръвта нахлу в главата му. Опита се да прецени кое е правилно и кое грешно и да помисли за утрешния ден. Но сякаш не съществуваше нищо друго, освен този миг.

— Трябва да бъдеш сигурна.

— Сам — Миа обсипа лицето му с целувки. — Винаги съм била сигурна.

Отдръпна се от него, хвана ръката му и го поведе към пещерата край залива.

Вътре бе прохладно и сухо. Таванът бе твърде нисък и той не можеше да стои прав. Видя одеялото, постлано в дъното, и свещите около него и я погледна.

— Както вече ти казах, знаех, че ще се случи днес. Това е нашето място.

Без да откъсва очи от него, тя посегна към ситните копчета на горницето си. Сам забеляза, че пръстите ѝ треперят.

— Студено ли ти е?

— Малко.

Пристъпи към нея:

— А страх ли те е?

Миа присви устни.

— Малко. Но и двете бързо ще минат.

— Ще бъда внимателен.

Тя отпусна ръце, оставяйки на него да доразкопчае горницето ѝ.

— Знам. Обичам те, Сам.

Докосна устните ѝ със своите, докато повдигаше памучната материя:

— И аз те обичам.

Зрънцето страх в нея изчезна:

— Знам.

И по-рано се бяха докосвали с неопитни ласки, твърде често прибързани. Сега, докато сваляха дрехите си, свещите пламнаха, а когато се снишиха върху одеялото, пред входа на пещерата сякаш се спусна тънък воал, който ги затвори вътре.

Устните им отново се съединиха, жадни и горещи. Макар и доловил възбудата ѝ, Сам се стараеше да се владее. Пръстите му плахо проследяваха формите на тялото ѝ, сякаш се боеше, че тя ще изчезне.

— Никога няма да те напусна — промълви Миа и въздъхна, когато устните му трескаво достигнаха гърдите ѝ.

Изви се под него и го погали нежно — като солените вълни, чийто мирис лъхаше от кожата ѝ. Когато погледна разпилените ѝ мокри коси и очите ѝ, премрежени от насладата, която той ѝ даряваше. Сам усети прилив на сила.

Накара я да политне и щом чу разтърсващия ѝ стон, се почувства неуязвим. Затрепери при мисълта, че е готова да му отдаде невинността си.

Въпреки че кръвта му кипеше, той се стараеше да бъде нежен. И все пак за миг долови шок.

— Само за минута — замаян, обходи лицето ѝ с целувки. — Обещавам. Само минута — предаде се на поривите на тялото си и се сля с нея.

Ръцете ѝ сграбчиха одеялото и тя прехапа устни, за да сдържи първия вик. Но след миг болката изчезна и бе заменена от топлина.

— О! — Миа издаде нов, задъхан стон. — Разбира се — докосна врата му с устни. — Разбира се.

Раздвижи се и започна да се притиска към него все по-силно. Телата им тръпнеха, обгърнати от топлина и плувнали в пот. Взаимно си дариха несравнимо блаженство.

Докато Миа лежеше в прегръдката му, светлината на свещите стана златиста.

— Тук го е открила.

Сам прокара пръсти по извивката на рамото ѝ. Не можеше да престане да я докосва. Разсъдъкът му бе замъглен от страстта и напълно бе забравил за грижите, които го бяха измъчвали на брега.

— М-м?

— Онази, която се е наричала Огън. Едната от сестрите, чиято наследница съм аз. Тук е намерила своя тюлен в човешки образ и се е влюбила в него, докато е спял.

— Откъде знаеш?

Понечи да отвърне, че винаги го е знаела, но поклати глава:

— Взела кожата му и я скрила, за да го задържи. От любов. В любовта всичко е позволено.

Все още замаян. Сам прокара върха на носа си по шията ѝ. Искеше да остане тук с нея — завинаги. Не желаше нищо друго и не го бе грижа за никого другото. Когато осъзна това, се почувства по-скоро силен, отколкото смутен.

— В любовта всичко е позволено.

— Но не могла да го задържи — прошепна Миа. — След години, когато вече имали деца и след като тя загубила сестрите си и кръга, той намерил своята кожа. Това, което направил, било неизбежно. Такава била природата му. Щом открил кожата си, нищо — дори любовта — не могло да го спре. Напуснал я, върнал се в морето и забравил за съществуването ѝ. Забравил и за дома и децата си.

— Тази история те натъжава — Сам я прегърна. — Не тъгувай сега.

— Нали няма да ме изоставиш? — тя потърка лице в рамото му. — Мисля, че бих умряла, също като нея, в самота и страдание.

— Няма да те напусна — но през тялото му премина хладна тръпка. — Тук съм. Виж.

Обърнаха се с лица към стената на пещерата. Той протегна ръка и притисна пръст към камъка. Проблесна светлина и се появи надпис, изсечен в скалата.

Миа прочете галските символи и очите ѝ се премрежиха.

— Сърцето ми ти принадлежи. Сега и завинаги.

Сложи пръст под надписа и в стената се издълба келтски възел.
Обещание за единение.

Замъглените ѝ очи срещнаха погледа му.

— А моето принадлежи на теб.

Сама в къщата си на скалите, Миа зарови лице във възглавницата
и в съня си прошепна името му.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Преди да настъпи утрото, заваля силен дъжд и задуха вятър, от който нежните зелени листа затрептяха, а по водна ѝ повърхност се образува пяна. През целия ден продължи да ръми, докато въздухът стана тежък от влага, а морето доби наситения сив цвят на мрачното небе. До вечерта не се забелязваха признаци на промяна.

„Добре е за цветята“, каза си Миа, докато стоеше до прозореца и се взираше в плътната завеса от дъждовни капки, навяващи тъга. Земята се нуждаеше от напояване и въпреки че бе хладно, крехките пъпки нямаше да измръзнат.

В първия слънчев ден щеше да си вземе отпуск и да прекара часове в градината — цял ден сама, без никакви ангажименти, в компанията на цветята. Това бе предимството на собствения бизнес. Привилегиите, от които понякога се възползваше, компенсираха тежестта на отговорностите, свързани с бизнеса и магиите.

През тази ден имаше безброй задължения в книжарницата, а бе спала неспокойно, мятайки се насън, и настроението ѝ бе така мрачно, че единственото ѝ желание бе да се сгуши под завивките. Фактът, че и бе хрумнало да отстъпи, макар и само за миг, бе толкова изнервящ, че я изваждаше от равновесие.

Дори бе забравила, че Нел и Рипли ще наминат да я навестят, а тя никога нищо не забравяше. Е, поне щяха да отвлекат мислите ѝ от спомените, сънищата и натрапниците, които си позволяваха да нарушават съвършения ред в живота ѝ.

Беше дръзнал да проникне в съня ѝ. Негодник!

— Друг път ли предпочиташ да се заемем с това? Миа?

— Моля? — тя смръщи вежди, вдигна глава и примигна. За Бога, неусетно отново се бе унесла в мисли — Не, не. Извинявайте. Дъждовното време ме потиска.

— Обяснимо — Рипли се обърна на креслото си и праметна крак върху страничната облегалка. Държеше в скута си купа пуканки и

нехайно ги пъхаше една след друга в устата си. — Времето винаги се отразява на настроението.

Миа мълчаливо се приближи, седна на дивана със свити под широката си дълга пола крака и щракна с пръсти към камината на отсрещната стена. След миг дървата бяха обгърнати от буйни пламъци.

— Е, така е по-добре — намести една от кадифените си възглавнички, сякаш нямаше други грижи, освен да ѝ бъде удобно. — Е, Нел, за какво искаш да поговорим, преди да обсъдим плановете си за слънцестоенето?

— Чуй я само! — Рипли вдигна чашата си с вино и поднесе с другата си ръка голяма пуканка към устата си. — Говори като председателка на елитен женски клуб.

— Не си твърде далеч от истината. Клуб или сборище на вещици — няма голяма разлика. Но всеки път, когато започнеш да се заяждаш, шерифке...

— Стига! — Нел вдигна ръка, за да въдвори мир. Винаги когато Миа и Рипли биваха заедно повече от десет минути, се налагаше някой да ги помирява. Имаше моменти, в които ѝ се струваше по-лесно да ги сграбчи и да блъсне главите им една в друга. — Нека този път прескочим размяната на обиди и преминем към следващата част от програмата. Исках да споделя, че според мен първата сбирка на кулинарния кръжок мина добре.

Миа овладя гнева си. Кимна и се наведе към лъскавите лилави зърна на гроздето, което бе сложила в светлозелена купа. Откъсна едно.

— Така е. Оказа се страхотна идея, Нел. Мисля, че ще привлече нова клиентела и в книжарницата, и в кафенето. Онази вечер продадохме десетина готварски книги, а оттогава насам — още толкова.

— Хрумна ми, че след два-три месеца, ако интересът продължи, бихме могли да организираме съвместна проява с литературния клуб. Може би за Коледа. Знаем, че дотогава има много време, но...

— Но от планиране глава не боли — довърши Миа и докато дъвчеше второто зърно грозде, самодоволно се обърна към Рипли: — В много книги храната играе важна роля, а в някои от тях има дори рецепти. Можем да предложим на литературния клуб да избере една, а кулинарният кръжок да приготви ястието. Ще бъде забавно за всички.

— И ще повиши продажбите ти на книги — изтъкна Рипли.

— Колкото и странно да ти се струва, това е основната дейност на книжарницата. А сега...

— Има и още нещо.

Миа замълча и въпросително погледна Нел.

Нел смутена стисна устни:

— Знам, че основната дейност е търговията с книги, но от известно време обмислям една идея. Опитвам се да реша дали си заслужава. Може би ще ти се стори налудничава, но...

— О, за Бога, Нел! — Рипли нетърпелива се раздвижи и остави купата с пуканки. — Тя мисли, че не е зле да разшириш кафенето.

— Рипли! Няма ли поне веднъж да ме оставиш да се доизкажа, както желая?

— Нямам нищо против, но не разполагам с цяла седмица, преди да се прибера у дома.

— Да разширя кафенето? — намеси се Миа. — Вече заема почти половината от квадратурата на втория етаж.

— Да, при сегашното разположение — след като стрелна Рипли с поглед, Нел отново се обърна към Миа: — Но ако изместиш прозорците от източната страна и добавиш тераса, да кажем — два на три метра, на която да се излиза през плъзгащи се врати, ще имаш място за повече маси и клиентите ще могат да поседнат на чист въздух при топло време.

Миа не отвърна и само повдигна чашата си от масата. Нел продължи:

— Мога да разнообразя менюто с подходящи ястия за вечеря в приятелска компания през лятото. Разбира се, тогава би се наложило да наемеш още персонал, а аз... Защо не си гледам работата?

— Не съм казала нищо подобно — Миа се облегна назад. — Но е сложно за осъществяване. Трябва да се съобразявам с изискванията за строителство. Освен това разходите са доста големи и е необходимо да се предвиди процентът от оборота, който биха представлявали, както и евентуалната загуба на клиенти при толкова основен ремонт.

— Хм, помислих по въпроса. Малко — с детински ентузиазъм Нел извади от папката си купчина листове.

След като ги разгледа, Миа отново се отпусна на дивана и се засмя.

— Доста си се потрудила, сестричке. Добре, ще ги прегледам внимателно и ще помисля. Струва ми се интригуващо — промърмори тя. — Повече маси и ястия, подходящи за вечеря... Ако ни потръгне, ще откънем и част от вечерната клиентела на хотела — поне в разгара на сезона.

Когато долови злорадството в усмивката ѝ, Нел изпита известно чувство за вина.

— Има и друго. Снощи Сам ни гостува за вечеря.

Усмивката на Миа изчезна:

— Моля?

— Приела си този плужек на трапезата си! — Рипли скочи от креслото. — Нахранила си го? Не сложи ли поне отрова в чинията му?

— Не, не съм го отровила. За Бога, поканата не беше моя, а на Зак. Те са приятели — Нел виновно погледна Миа. — Не мога да му казвам кого да кани на гости и кого не.

— Нека Бук посмее да доведе у дома някое подло копеле! — Рипли оголи зъби, сякаш бе готова да разкъса съпруга си, ако му хрумнеше подобна мисъл. — Зак винаги е бил глупак.

— Престани!

— Той е мой брат от по-дълго време, отколкото — твой съпруг! — сопна се Рипли. — Мога да го нарека глупак, особено когато го заслужава.

— Няма смисъл — тихо промълви Миа и привлече вниманието и на двете. — Няма смисъл да отправяте обвинения и обиди. Зак има право да избира приятелите си и да ги кани в дома си. Нел не бива да се чувства виновна. Това, което става между мен и Сам, засяга само нас.

— Нима? — Нел поклати глава. — Защо никой не ми каза, че той е един от нас?

— Защото не е! — избухна Рипли. — Сам Лоугън не е един от нас.

— Нел нямаше предвид, че е жена — сухо каза Миа. — Или жител на този остров. Въпреки че щом е израснал тук, може да се нарече жител на острова — махна с ръка, сякаш за да зачеркне казаното. — Фактът, че той притежава дарбата, няма нищо общо с нас.

— Сигурна ли си в това?

— Ние сме Трите — пламъците в камината се издължиха и дървата запращяха. — Ние съставяме кръга. На нас се пада да направим това, което трябва да се направи. Фактът, че някакъв... — Рипли търсеше подходяща дума... — че някакъв плужек притежава магически способности, не променя нищо — Миа си придаде спокоен вид и отново протегна ръка към гроздето. — А сега — за слънцестоеенето.

Нямаше да позволи нищо да се промени. Щеше да стори каквото е необходимо — сама или със сестрите си. Но нямаше да допусне друг човек в своя кръг или в сърцето си.

След полунощ, когато целият остров спеше, тя застана на скалите. Студеният дъжд се лееше като из ведро и черните вълни удряха острите зъбери, сякаш за една нощ щяха да ги загладят. Вятърът свиреше навсякъде около нея и пелерината ѝ се развяваше като криле.

Единствената светлина в нощта бе лъчът на белия фар зад нея. Озаряваше морето, скалите и силуета ѝ и след миг всичко отново потъваше в мрак.

„Полети! — шепнеше коварният глас. — Полети и остави всичко зад гърба си. Защо се бориш срещу неизбежното? Защо трябва да живееш в самота“?

Запита се колко пъти бе чувала този глас. Колко ли пъти бе идвала тук и се бе изкушавала да се вслуша в него? Но дори когато сърцето ѝ бе разбито, бе устояла. Никога нямаше да се предаде.

— Няма да ме победиш — почувства хлад, когато по пръстта и скалите запълзя сива мъгла. Сякаш ледени пръсти сграбчиха глезените ѝ и започнаха да я теглят към ръба. — Няма да се предам.

Вдигна ръце и ги разпери. Страховитата вихрушка, която призова, разкъса мъглата.

— Ще браня всичко свое — найве и насън! — вдигна глава и почувства как дъждът обля лицето ѝ и струите започнаха да се стичат по него като сълзи. — И вярна ще остана на това, което съм.

Магическата сила я изпълни и запулсира с ударите на сърцето ѝ.

— Изричам тази клетва и не ще я наруша: съдбата си ще срещна. Волята ми е това!

Затвори очи и сви ръце в юмруци, готова за битка с нощта. Сякаш можеше да разкъса воала, който забулваше в тайнственост нейното бъдеще.

— Защо не го знам? Защо не мога да го усетя? Защо не мога да се преборя с чувствата, които ме измъчват?

Във въздуха затрептя нещо — сякаш топли ръце погалиха лицето ѝ. Не търсеше утеха и не молеше за търпение. Обърна се с гръб към скалите и морето. Пелерината зашумоля зад нея, докато вървеше към светлините на дома си.

Докато Миа лежеше, сгушена, в къщата си на скалите, Лулу бе облегла гръб на възглавницата си, с трета чаша вино в ръка, четеше новоиздадения криминален роман „Дневникът на един американски канибал“ и от време на време хапваше чипс със сирене и чесън. От телевизора в другия край на стаята отекваха изстрелите на Мел Гибсън и Дани Гловър в поредната битка от „Смъртоносно оръжие“.

За Лулу това бе неизменен съботен ритуал.

Облеклото ѝ за спане се състоеше от раздърпани шорти, тениска с надпис, който гласеше, че е по-добре да бъдеш богат, отколкото глупав, и нощна шапчица с пискюл.

Хрупаше и отпиваше, разделяйки вниманието си между книгата и видеото — и се чувстваше на седмото небе.

Дъждът барабанеше по первазите на шарената ѝ къща с форма на солница, а мънистата по ресните на пердетата ѝ звънтяха от вятъра, който проникваше вътре. Доволна и леко замаяна, изпъна крака под юргана, който си бе ушила от парчета, боядисани в различни цветове.

„Едно дете на шестдесетте може да порасне, но тези години завинаги оставят отпечатъка си върху него“, често си мислеше Лулу.

Буквите започнаха да се сливат пред очите ѝ и тя намести очилата си и леко повдигна възглавницата зад гърба си. Искеше само да дочете главата, за да разбере дали младата проститутка ще прояви глупостта да се остави да прережат гърлото ѝ и да извадят вътрешностите ѝ. Би се обзаложила, че краят ще е такъв.

Но започна да клюма. Рязко вдигна глава и примигна. Беше сигурна, че чу някой да шепне името ѝ.

„Причува ти се — помисли си с раздразнени. — Старостта си казва думата“.

Пресуши чашата и хвърли поглед към телевизора. Красивото лице на Мел изпълни екрана и сините му очи засияха, когато с чаровна усмивка попита:

— Хей, Лу, как я караш?

Лулу потърка очи и примигна:

— Какво е това, по дяволите?

— Точно така! По дяволите! — образът се отдръпна назад, достатъчно далеч, за да види оръжието в ръцете му. Цевта ѝ се стори огромна като на топ. — Никой не иска да живее вечно, нали?

Експлозията от екрана изпълни стаята с червена светлина. Лулу усети остра болка в гърдите, която я накара да извика и да ги притисне с ръце. Чипсът се разхвърча на всички страни, докато тя търсеше кръв.

Не напипа нищо, освен учестения си пулс.

На екрана Мел и Дани спореха относно някакви полицейски процедури.

Лулу се почувства като стара глупачка. Стана и едва се довлече до прозореца. Малко свеж въздух щеше да проясни ума ѝ — „Навярно съм задрямала за минута“, реши тя, докато отместваше пердетата с дрънчащите мъниста.

Потръпна. Беше студено като зима, необичайно за това време на годината. Мъглата, която пълзеше по земята, имаше странен оттенък. Сякаш във въздуха се носеха сини, лилави и жълтеникави петна.

Видя цветята си, луната високо над тях и смешното човече в шадравана, което се плезеше на минувачите. От дъждовните струи лъхаше хлад и когато протегна ръка навън, сякаш остри ледени висулки се забиха в дланта ѝ.

Рязко се отдръпна назад и очилата ѝ се спуснаха ниско. Когато отново ги намести, би се заклела, че шадраванът се приближи към къщата и човечето се обърна с лице към нея.

Сърцето ѝ биеше неудържимо и отново почувства болка в гърдите.

„Трябват ти нови очила — каза си тя. — Очите ти все повече отслабват.“

Докато стоеше вцепенена, човечето продължи да се приближава към нея и оголи огромни страховити зъби.

— Господи!

Зловещото им тракане звучеше все по-близо до къщата, до отворения прозорец. Малката жаба, свиреща на флейта, която Лулу бе купила преди седмица, заподскача след човечето и флейтата се превърна в голям назъбен нож.

— На кого му пука?

Обърна се рязко. На екрана на телевизора се бе появила змия с красивото, усмихнато лице на Мел Гибсън.

— Никой няма да скърби, ако умреш, нали? Нямах нито съпруг, нито деца. Никой не дава пет пари за теб.

— Глупости!

Обзе я ужас, когато видя, че човечето и придружителката му вече са на сантиметри от къщата. Челюстите щракнаха свирепо и ножът разреже мъглата като смъртоносен метроном.

— Пълни глупости.

Протегна треперещи ръце към дръжките на прозореца и се задъха, преди да успее да ги хване. Щом ги затръшна, политна назад и се свлече на пода като торба с кокали.

Дълго лежа там, дишайки тежко, и когато най-сетне събра сили да се надигне, пропълзя на колене до кошницата с шевни принадлежности и грабна два шиша за плетене — като оръжия.

Намери смелост да се върне до прозореца. Дъждът бе отслабнал и мъглата бе изчезнала, а човечето от шадравана стоеше неподвижно и безобидно на обичайното си място, готово да подразни поредния гост.

Лулу остана права, докато на екрана се разрази нова битка. Потърка потното си лице.

— Сигурно съм изпила цяла бутилка шардоне — промълви на глас.

Но за първи път, откакто живееше в тази къща, обиколи стаите, въоръжена с шишовете, и залости вратите и прозорците.

„Всеки има право на почивка, колкото и всеотдаен да е в работата си“, каза си Сам, докато се отдалечаваше с колата си от селото. Беше прекарал часове на бюрото си, в заседателната зала, в инспектиране и четене на доклади. Ако не прояснеше ума си, щеше да полудее.

Освен това беше неделя. Дъждът най-сетне се бе оттеглил към морето и островът сияеше като скъпоценен камък. Важно бе за плановете му да види какво се е променило на малкия къс земя и какво не.

Знаеше, че амбициите за бизнес на острова са били прекъснати от едно поколение Лоугън. Родителите му винаги бяха гледали на двадесетте години, прекарани тук, като на изгнание. Предполагаше, че именно затова през този период толкова често бяха търсили поводи да пътуват, а след смъртта на дядо му окончателно се бяха изселили. Никога не приеха този остров като свой дом.

При завръщането си се бе убедил в това, както и че неговият дом е на острова. Единият от отговорите, които бе дошъл да търси, вече му бе ясен — мястото му бе на Трий Систърс.

По водата се плъзгаха корабчета за увеселителни разходки, моторници и яхти с издути от вятъра платна. Гледката му донесе наслада. Върху хладната синя повърхност се открояваха червени, оранжеви и бели шамандури. Брегът стърчеше или плавно се спускаше към водата.

Видя семейство, събиращо миди, и момче, което гонеше чайките.

Забеляза нови къщи, построени, след като бе заминал. При вида на посивелите кедри и гъстата растителност отново осъзна колко дълго време бе изминало. „Растеж — помисли си. — На човека и природата“.

Времето течеше навсякъде. Дори на Трий Систърс.

Щом наближи северния край на острова, сви по тесен неасфалтиран път и под гумите му захрущяха камъчета. Когато за последен път бе минал оттук, караше джип, със спуснат назад гюрук — за да усеща полъха на вятъра. Радиото бе усилено докрай.

Усмихна се при мисълта, че макар сега да управляваше „Ферари“, и то бе открито. Усили уредбата.

— Островът на моето детство — промърмори и спря край пътя срещу склона, над който се издигаше родната му къща.

„Не се е променила“, помисли си Сам и се запита колко ли време ще трябва на местните жители, за да отвикнат да я наричат къщата на Лоугън. Двуетажната постройка стърчеше над скалите, сякаш по своя воля. Някой наскоро бе боядисал капациите на прозорците в тъмносиньо, което контрастираше със сивкавия цвят на старата дървена облицовка.

От остъклената веранда и откритите площадки се откриваха неповторими картини към залива и морето. Прозорците бяха широки, а вратите — изцяло от стъкло. Помнеше, че неговата стая бе с изглед към водата и често се бе заглеждал навън в безкрайната шир. Променливите и непредсказуеми настроения на морето отразяваха неговите.

То винаги му бе говорило.

Все пак при вида на къщата не го обзе сантиментално вълнение, а само известна носталгия. Жителите на острова щяха да продължат да я наричат къщата на Лоугън още поне десетилетие, но Сам не бе особено привързан към нея. Според него тя бе просто ценен имот на добро място, добре поддържан от своите собственици, макар и да не означаваше много за тях.

Надяваше се притежателят на ленд роувъра, паркиран отпред, да не съжалява за парите си.

„Доктор Макалистър Бук“, помисли си Сам. От известната в Ню Йорк фамилия Бук. Гениален учен с необичайна област на интерес: паранормалните явления. Удивително. Запита се дали и този човек се е чувствал чужд в семейството си като него.

Слезе от колата си и тръгна към склона. Вниманието му бе привлечено не от къщата, а от залива. И от пещерата.

Зарадва се повече, отколкото бе очаквал, когато видя яркожълта лодка, вързана за кол долу. „Красавица“, помисли си, когато я огледа. Сам също бе имал лодка, която стоеше там. Често се бе возил на нея преди. Това бе едно от малкото неща, за които си спомняше с умиление.

Плаването бе единственият общ интерес между бащата и сина. Най-хубавите моменти, които бе преживял с Тодъс Лоугън, единствените, в които си спомняше, че бе чувствал близост с него, бяха по време на разходките им с лодката.

В тези часове истински общуваха и споделяха. Не бяха просто двама души, които по стечение на обстоятелствата принадлежаха към едно и също семейство и живееха в една къща, а баща и син с любимо общо занимание. Приятно бе да си спомни това.

— Бива си я, а? Купих я миналия месец.

Сам се обърна и през тъмните стъкла на слънчевите си очила видя мъжа, който го бе заговорил. Беше висок, с издължено лице, по

което се забелязваше набола брада, облечен с избелели джинси и сива тениска с оръфан подгъв. Тъмнорусите му коси се рошеха от вятъра, а топлите му тъмни очи примигваха от ярката светлина. Имаше атлетична фигура, която явно не бе добита в резултат на научна работа.

Беше си представял хилав и блед книжен червей, а сега с насмешка си помисли, че пред него стои Индиана Джоунс.

— Как върви при бурно море? — попита Сам.

— О, като фурия!

Няколко минути стояха с ръце в джобовете и разговаряха за лодката.

— Аз съм Мак Бук — подаде му ръка.

— Сам Лоугън.

— Така и предположих. Благодаря за къщата.

— Не беше моя, но се радвам, че ти харесва.

— Влез да пийнем по една бира.

Сам не бе настроен да ходи на гости, но поканата бе толкова искрена и непринудена, че не можа да откаже и се запъти с Мак към къщата.

— Рипли тук ли е?

— Не, днес следобед е дежурна. Защо? С нея ли искаше да говориш?

— Определено не.

Мак се засмя и когато се качиха на площадката, отвори вратата.

— Мисля, че засега това чувство ще остане взаимно. Докато всичко се уреди.

Влизаше се направо в хола. Сам си го спомняше с излъскан паркет и пастелни тонове на стените и тапицериите. „И тук времето си е казало думата“, помисли си той. Сега цветовете бяха ярки и наситени, а мебелите — подбрани така, че да създават уют. Имаше нехайно разхвърляни вестници, книги и обувки, една, от които в момента бе между зъбите на палаво кутре.

— По дяволите! — Мак забърза натам и се препъна в другата маратонка, преди да посегне към онази, която дъвчеше кутретото. То се оказа по-бързо и с обувката в уста побягна да се скрие. — Мълдър! Дай ми това!

Сам с интерес проследи малката битка между домашния любимец и стопанина му. Кученцето загуби, но не изглеждаше

разстроено от това.

— Мълдър? — попита Сам.

— Нали се сещаш — от „Досиетата Х“. Рипли казва, че го е кръстила на мен. Любимата ѝ шега — Мак въздъхна. — Едва ли ще ѝ бъде до шеги, когато види обувката си.

Сам приклепна и кутрето се втурна към него, явно готово за игра.

— Хубаво кученце. Ловджийска порода.

— Да. Взехме го преди три седмици. Умен и много игрив, но ако го оставиш без надзор, ще сдъвче и камък, а за миг го изпуснах — отново въздъхна, вдигна кутрето и доближи носа му до своя. — Знаеш кого ще нахокат за това, нали? — то доволно завъртя опашка и близна брадичката му. Мак се отказа от назидателната лекция и взе Мълдър под мишница. — Бирата е в кухнята.

Поведе Сам към другия край на къщата и извади две бутилки от хладилника. Върху масата бяха разпилени множество електронни устройства, едното, от които бе разглобено.

Сам нехайно протегна ръка към едно от тях и изведнъж лампичките му запримигваха и се чу продължително пиукане.

— Извинявай.

— Няма проблем — Мак подозрително присви очи. — Какво ще кажеш да поседнем отвън? Или искаш да разгледаш някогашния си дом?

— Не. Все пак — благодаря.

Но преди да излязат. Сам хвърли поглед към стълбите, представи си своята стая — такава, каквато беше навремето — и си спомни как бе съзерцавал морето или бе очаквал да зърне Миа през прозореца.

От втория етаж прозвуча друго пиукане.

— Уредите ми — спокойно каза Мак и едва се сдържа да не изтича да отчете показанията. — Превърнах една от спалните в лаборатория.

— Хм.

Щом излязоха, Мак остави Мълдър на площадката и кученцето веднага изтича надолу по стълбите и започна да души из двора.

— Впрочем... — Мак отпи глътка бира и се облегна на парапета. — Рипли не спомена, че имаш магически способности.

Сам зяпна от изненада, но след миг поклати глава.

— Да не би да е изписано на челото ми?

— Енергийни показания — Мак посочи към къщата. — Всъщност предположих това, докато правех проучвания за семействата от острова, родословието и прочие. Практикувал ли си в Ню Йорк?

— Зависи какво имаш предвид — рядко се случваше Сам да се чувства обект на научен експеримент, защото не би го позволил, но нещо у Мак го предразполагаше. — Не пренебрегвам дарбата, но и не се афиширам.

— Разумно. Е, какво мислиш за легендата?

— Никога не съм я смятал за легенда. Това са исторически факти.

— Точно така — Мак със задоволство вдигна чашата си за тост. — Проследих нишката назад във вековете и установих периодичността на цикъла. Според моите изчисления...

— Разполагаме с време до септември — прекъсна го Сам. — Не по-късно от есенното равноденствие.

Мак бавно кимна.

— Бинго! Добре дошъл у дома, Сам!

— Благодаря — Сам отпи глътка бира. — Радвам се, че се върнах.

— Съгласен ли си да ми съдействаш?

— Би било глупаво да откажа съдействие на един експерт. Чел съм книгите ти.

— Така ли?

— Имаш отворено съзнание.

— И друг ми го каза веднъж — Мак се сети за Миа, но тактично не спомена името ѝ. — Мога ли да ти задам един личен въпрос?

— Стига да имам право да отговоря: гледай си работата.

— Дадено! Щом си знаел, че крайният срок е септември тази година, защо не се завърна по-рано?

Сам извърна глава към залива.

— Не бе настъпил моментът. Сега настъпи. Нека и аз ти задам един въпрос. Според експертното ти мнение, въз основа на резултатите от проучванията и изчисленията ти, необходим ли съм аз на Трий Систерс?

— Все още не съм стигнал до ясен отговор. Знам само, че със сигурност си част от ролята на Миа, третата стъпка.

— Тя да ме приеме — Мак смръщи вежди и започна да барабани с пръсти по парапета. Това накара Сам да затаи дъх: — Не си ли съгласен с мен?

— Когато дойде моментът Миа да направи своя избор, той трябва да зависи от собствените ѝ чувства. Сама трябва да реши как да постъпи. Това би могло да означава да те приеме или да разреши емоционалните си проблеми, като те отхвърли без злоба — Мак прочисти гърлото си: — Последната стъпка е свързана с любовта.

— Осъзнавам го напълно.

— Не е задължително... Според мен не означава непременно да те обикне отново, а да приеме това, което някога е чувствала и което не е било писано. Да се раздели с теб без гняв и да запази спомена за миналото. Но всичко е само теория.

Силният вятър развя краищата на шлифера на Сам.

— Твоята теория не ми харесва.

— На мен също не би ми харесала, ако бях на твое място. Третата сестра се е самоубила, вместо да свикне да живее без любимия си. Кръгът ѝ е бил разрушен и е останала сама.

— Знам историята, по дяволите!

— Просто ме изслушай. Все пак е успяла да защити острова и потомците на сестрите си. Доколкото е било възможно със способностите, които са ѝ останали. Но не е могла — или не е пожелала — да спаси себе си. Не е могла — или не е искала — да живее без любовта на един мъж. Ето нейната слабост и нейната грешка.

Мисълта му бе ясна и влудяващо логична.

— А Миа си живее доста добре и без мен.

— В някои отношения — съгласи се Мак. — Но в други според мен все още не е превъзмогнала положението. Трябва по един или друг начин да постигне вътрешен мир. Ако не успее, ще бъде уязвима, действието на магията ѝ за закрила ще отслабне и тя ще загуби.

— А ако стоя настрана?

— Логическият извод е, че не е писано да останеш настрана. А и присъствието на повече магическа сила на острова... не е излишно.

Макар и да не бе предполагал, че е възможно, след разговора му с Мак у него се прокраднаха съмнения. Беше се върнал на острова с ясна представа какво трябва да постигне: щеше да спечели отново сърцето на Миа и щом нещата помежду им потръгнаха, проклятието щеше да бъде разрушено. Край.

„Край“, каза си, докато вървеше по плажа към залива. Не желаше да повярва, че всичко би могло да има друг завършек. Искаше Миа, бе готов за нея — и нищо друго не го интересуваше.

Досега не му бе хрумвала мисълта отговорът ѝ да е, че не желае да бъде с него, че любовта им е минало.

Погледна към входа на пещерата. Може би бе време да обмисли тази вероятност, да се сблъска с призраците. Докато вървеше натам, сърцето му биеше неудържимо. Спря се, изчака да го овладее и леко приведен, навлезе в сенките.

За миг пещерата се изпълни със звуци. Техните гласове и смях. Въздишки от страст. И от мъка.

Беше идвала тук и бе плакала за него. Когато усети това, чувството за вина сякаш го разсече. Отърси се от него и остана неподвижен в тишината, нарушавана само от плясъка на вълните.

Като дете я бе наричал Пещерата на Аладин или убежище за разбойници... или каквото и име да измислеха със Зак и другите му приятели.

Когато детството му бе отминало, но все още не можеше да се нарече възрастен, я бе преоткрил с Миа.

Зави му се свят, щом стигна до далечната стена, коленичи и видя надписа, който бе издълбал за нея. Не го бе заличила. Едва в този миг, когато хватката, стягаща сърцето му, се разхлаби, осъзна, че се е страхувал от това. Ако бе способна да го стори, сърцето и никога вече нямаше да му принадлежи.

„Сега и завинаги“

Протегна ръка и думите се изпълниха със светлина, която сякаш потече от тях като сълзи от злато. Обзеха го същите чувства, които бе изпитвало момчето, което ги бе издълбало — с магия и искрена вяра.

Беше така разтърсен от вътрешната борба, която се бе разгаряла в съзнанието на юношата, че дори сега мъжът, тръпнеше от болка.

Силата все още бе там. Но какво означаваше това? Дали само неговата воля бе събудила отново миналото?

Бяха се любили тук, така обсебени един от друг, че дори и да бе настъпил краят на света, не биха усетили. Бяха слели телата си, сърцата си и магическите си сили.

Отново я видя над себе си — с коси като буен огън и със златист блясък на кожата. С високо вдигнати ръце, готова да понесе и двамата към върха на насладата.

Или сгушена в прегръдката му с блажена усмивка.

Или седнала до него, докато разговаряха, със сияещо от вълнение лице, нетърпелива да сподели мечтите си. Толкова млада!

Дали съдбата бе отредила отново да я има след дългата раздяла? Или да получи прошка и да бъде забравен?

При тази мисъл го прониза остра болка, от която залитна, докато се изправяше. За да се избави от мъчителните спомени, Сам се обърна и излезе от пещерата.

На брега стоеше тя, с гръб към морето, и косите ѝ, озарени от слънцето, се открояваха като огнена светкавица на фона на водата.

ПЕТА ГЛАВА

Остана загледан в нея няколко мига и старите спомени се преплетоха с нови. Времето не бе спряло за тях. Пред него не стоеше палавото момиче, което смело се бе потопило във водата с дрехите. Жената, която сега го гледаше с хладни, пронизателни очи, притежаваше изтънченост, която бе липсвала на момичето.

Разветите ѝ коси танцуваха във въздуха като огнени спирали. Поне това не се бе променило.

Спокойно го изчака, докато стигна до нея, но изражението ѝ не издаде радост, че го вижда.

— Питам се след колко време ще се решиш да дойдеш тук — тонът ѝ бе хладен и равнодушен като израза на очите ѝ. — Не бях сигурна, че ще събереш смелост.

Трудно му бе да заговори, без гласът му да издаде вълнение след чувствата и образите, които отново бяха оживели у него в пещерата.

— А ти идваш ли тук понякога?

— Защо? Ако искам да погледам океана, мога да застана на скалите до къщата си. Ако искам да се разходя по плажа, не е далеч от книжарницата ми. Няма нищо, което да си заслужава да измина пътя дотук.

— Но сега си дошла.

— От любопитство — наклони глава встрани и тъмносините камъни на обиците ѝ заблестяха на светлината. — А ти задоволи ли своето?

— Почувствах те там, вътре. Почувствах онова, което беше между нас.

Сам бе изненадан, когато крайчецът на устните ѝ закачливо трепна.

— Сексът излъчва силна енергия, когато носи наслада и на двамата. Ние никога не сме имали проблем в това отношение. Поне що се отнася до мен... всяка жена има сантиментална представа за първия

път, когато е била с мъж. С умиление си спомням за това, макар че започнах да съжалявам за избора си на партньор.

— Не исках да... — Сам замълча и тихо изруга.

— Да ме нараниш? — довърши тя. — Лъжеш.

— Права си. Напълно — каквото и да се случеше по-нататък, дори ако бе писано да я загуби, щеше да бъде искрен. — Съзнателно те нараних. Явно съм успял.

— Сега вече ме изненадваш — Миа се обърна, защото бе мъчително да го гледа там, застанал с гръб към пещерата, която някога бе тяхна. Да чувства ехото от онази безгранична любов, която тогава бе изпитвала към него. — Откровеност... след толкова години.

— Това, че на двадесет съзнателно съм извършил нещо, не означава, че сега не се разкайвам.

— Не искам разкаянието ти.

— А какво искаш, по дяволите, Миа?

Тя се загледа в безкрайния флирт на вълните с брега. Долови гневната нотка в гласа му, която бе познат знак, че трудно се владее. Испита задоволство. Колкото по-разклатено бе самообладанието му, толкова по-лесно щеше да й бъде да владее положението.

— И аз ще бъда откровена с теб. Искам да страдаш, да си получиш заслуженото и да отидеш в Ню Йорк, в ада или където пожелаеш, стига да не е тук — рязко извърна глава към него и усмивката й бе смразяваща. — Всъщност струва ми се твърде малко.

— Възнамерявам да остана на Трий Систърс.

Миа се обърна към него. „Изглежда зашеметяващо — помисли си тя. — Романтичен, мрачен и замислен. Изпълнен с гняв и негодувание.“ Позволи си да го подразни още малко:

— Защо? За да управляваш хотела? Баща ти се справяше с това и без да идва тук.

— Аз не съм баща ми.

Начинът, по който изрече тези думи, тази малка словесна експлозия събуди още спомени. Винаги трябваше да се доказва, най-вече пред себе си. Непрестанната вътрешна борба на Самюъл Лоугън.

Миа сви рамене.

— Е, както и да е, предполагам, че скоро животът на острова ще ти омръзне и ще избягаш. Както преди години. Мисля, че тогава го

наричаше капан. Чувстваше се като хванат в капан. Само въпрос на време е да те изтърпя.

— Ще трябва да потърпиш дълго — предупреди я той. Пъхна ръце в джобовете. — Нека изясним нещо, за да не се въртим в омагьосан кръг. Моите корени са тук, както и твоите. Фактът, че ти си прекарала последните десет години на острова, а аз — не, не променя факта, че сме родени и израснали на едно и също място. И двамата имаме собствен бизнес тук и освен това носим отговорност, която датира от векове. Бъдещето на Трий Систърс е толкова важно за мен, колкото и за теб.

— Интересно твърдение на човек, които така нехайно си тръгна.

— Не беше нехайно... — заговори той, но Миа вече му бе обърнала гръб и вървеше към склона. — „Остави я на мира! — заповяда си мислено. — Просто се откажи. Ако така е писано, не можеш да се бориш срещу съдбата“ — По дяволите! — процеди през зъби и я последва. Сграбчи я за ръката, завъртя я така рязко, че се блъснаха един в друг, и повтори: — Не беше нехайно! Не го направих импулсивно, без да мисля.

— Това ли е извинението ти? — язвително подхвърли тя. — Така ли оправдаваш постъпката си? Тогава замина, защото така ти отърваше. Сега ти е хрумвало да се върнеш и щом си тук, защо да не опиташ да разпалиш старите пламъци?

— В това отношение бях изключително сдържан — свали слънчевите си очила и ги хвърли на земята. Погледът на зелените му очи бе неустоим. — Досега.

Впи устни в нейните и даде воля на чувствата, които напиреха у него, откакто бе излязъл от пещерата. Ако бе обречен да я загуби, поне за миг щеше да вкуси от насладата, за която копнееше.

Неповторимият ѝ аромат го изпълни и накара нервните му окончания да затрептят. Притисна стройното ѝ тяло към своето и учестените удари на сърцата им забиха в пълен синхрон.

Уханието ѝ — по-загадъчно, отколкото си го спомняше, и някак непостижимо — го завладя изцяло. Спомените за момичето и близостта на жената се сляха в образа на Миа.

Прошепна името ѝ веднъж, докосвайки устните ѝ със своите, и след миг тя се отдръпна.

Дишаше задъхано — като него. Очите ѝ бяха широко отворени, тъмни и неразгадаеми. Сам очакваше да изрече проклятие по негов адрес и бе готов да плати цената за този миг блаженство.

Но тя отново бързо преодоля разделящото ги разстояние, обгърна врата му, притисна се към него и се наслади на близостта му, както той — на нейната.

Устните ѝ пареха и цялото ѝ тяло трепереше. Сам бе единственият мъж, който ѝ бе причинил болка, но и единственият, който ѝ бе дарил истинска наслада. И двете остриета на този нож бяха опасни и макар и да знаеше това, Миа се отдаде на порива си.

Беше събудила буйния му темперамент с една-единствена цел. Именно тази. Какъвто и риск да поемаше, каквато и да бе цената, трябваше да разбере.

Помнеше допира му, когато ръцете му се плъзгаха нагоре по тялото ѝ и заравяха пръсти в косите ѝ. Сега изживя това още веднъж — като ново приключение.

Раздвижи се и го накара да обходи с език очертанятията на жадните ѝ устни.

Един от двамата трепна. Не бе сигурна кой, но това и напомни, че мигновената проява на слабост би могла да доведе до пропадане в дълбока бездна.

Отдръпна се. Отдалечи се от него, докато у нея отекваше ехото от допира на устните им, и положи усилие да овладее чувствата си.

Вече знаеше. Сам все още бе единственият мъж, способен да разпали страст у нея.

Когато заговори, гласът му бе пресипнал и трепереше:

— Това доказва нещо.

Успокояващо бе да се убеди, че и той е разтърсен колкото нея.

— Какво доказва. Сам? Че помежду ни все още има привличане? — махна с ръка и върху дланта ѝ затанцуваха два сини пламъка. — Лесно е да разпалиш огъня — сви пръсти и отново ги разтвори. В шепата ѝ нямаше нищо. — Както и да го угасиш.

— Не е толкова лесно — Сам поклати глава и усета прилив на енергия. Сигурен бе, че и тя чувства същото. — Не е толкова лесно, Миа.

— Това, че те желая с тялото си, не означава почти нищо — отдръпна ръката си от неговата и погледна към пещерата. —

Натъждавам се, когато дойда тук и си спомня, че някога очаквахме един от друг много повече.

— Нима не вярваш в новото начало? — Сам протегна ръка и докосна косите ѝ. — И двамата сме се променили. Защо да не се опознаем отново?

— Ти просто искаш да ме вкараш в леглото си.

— О, да. Не го отричам.

За негова изненада, Миа се засмя:

— Още откровеност. Скоро съвсем ще онемея.

— Накрая ще успея да те съблазня, но...

— Не залагай много на това! — прекъсна го тя. — Вече не съм наивно момиче. Ако реша да спя с теб, ще го направя.

— Добре тогава — въздъхна Сам. — Имам цял хотел на разположение.

— Ключовата дума е „ако“ — спокойно каза Миа. — В случай че това „ако“ се превърне в „когато“, ще ти кажа.

— Търпелив съм — за да има време да събере мислите си, той се наведе да вдигне слънчевите си очила. — Исках да кажа, че преди да успея да те вкарам в леглото си, бих се задоволил с една приятелска вечеря.

— Не желая да излизам с теб.

Тръгна към пътя и Сам я настигна.

— Спокойна вечеря, интелигентен разговор и възможност да разберем що за хора сме сега. Ако не желаяш да го наречеш интимна среща, нека бъде делова — между двама от най-изявените предприемачи на острова.

— Думите не променят нищо — Миа спря до колата си. — Ще помисля по въпроса.

— Добре — той отвори вратата, но ѝ попречи да се качи. — Миа... — изпита желание да каже: „Остани с мен. Липсваше ми.“

— Какво?

Сам поклати глава и се отдръпна:

— Карай внимателно.

Миа се прибра направо у дома, избягвайки да се впуска в размисли, и се преоблече за работа в градината. Голямата ѝ черна котка

Изис се заумилква в краката ѝ, докато излизаше. Порадва се на издънките в парника и избра място, където да ги подреди на слънце, за да укрепнат, преди да ги засади по-късно през месеца.

Взе инструментите си и се залови да подготви почвата.

Нарцисите ѝ вече бяха разцъфтели, а зюмбюлите изпълваха въздуха с аромат. Топлото време бе започнало да разтваря чашките на лалетата и скоро и те щяха да засияят в ярките си цветове.

„Манипулирах го, за да ме целуне“, призна тя пред себе си, докато разравяше пръстта. Когато една жена познава слабостите на един мъж, не е трудно да намери начин да постигне целите си.

Беше пожелала той да я прегърне и да почувства допира на устните му до своите.

Не бе извършила нито престъпление, нито дори грях или грешка. Трябваше да получи отговор. Сега го имаше.

Помежду им все още съществуваше тръпка. Не можеше да твърди, че това я изненадва. Между последната им целувка и тази никой друг мъж не бе успял да я развълнува истински. Понякога се питаше дали тази част от нея не е умряла. Но с годините раната бе зараснала и тя бе осъзнала и дори бе започнала да цени своята сексуалност.

В живота ѝ имаше и други мъже — интересни, забавни и привлекателни. Но никой от тях не бе задействал този механизъм в нея, който отключваше толкова силни чувства.

Беше свикнала да живее щастливо и без него. Досега.

„А сега какво?“, запита се Миа, докато разглеждаше току-що разлистените глицинии, които се виеха около една от беседките. Сега искаше — и от опит се бе убедила, че може — да постига удовлетворение в живота сама. И да щади сърцето си.

Беше човешко същество. Нима нямаше право на елементарни човешки потребности?

Този път щеше да бъде внимателна и пресметлива и да владее положението. Винаги бе по-добре човек да се изправи смело срещу една дилема, вместо да затваря очите си за нещо, което не може да бъде пренебрегнато.

Камбанките на вратата ѝ зазвъняха и мелодията им ѝ напомни подигравателен смях. Погледна към Изис, която се бе изтегнала на слънце и я наблюдаваше.

— Какво би станало, ако му позволя той да определя посоката?
— попита Миа. — Няма да бъда сигурна накъде ще ме поведе, нали?
Но винаги мога да сложа край.

Котката издаде звук, среден между мъркане и ръмжене.

— Така мислиш значи — промърмори Миа. — Напълно осъзнавам какво правя. Решението ми е да вечерям с него. Тук, на своя територия — заби градинската лопата в почвата. — Когато съм напълно готова.

Изис стана, многозначително размаха опашка и се отдалечи да погледа златните рибки в басейнчето.

През следващите няколко дни Миа бе твърде заета, за да мисли за критичното ръмжене на котката си или за вечерята със Сам, след която вероятно щеше да го допусне в леглото си. Лулу бе разсеяна и сприхава. „По-сприхава от обикновено“, доизясни Миа. Два пъти се бяха спречкали за дребни неща, свързани с книжарницата.

Това накара Миа да признае, че и самата тя е малко раздражителна. Във всеки случай предложението на Нел за разширение я бе заредило с ентузиазъм и й бе осигурило отдушник за енергията, която я изпълваше след случката със Сам на брега.

Срещна се с архитект, със строителен предприемач и с банкера си и прекара няколко часа в работа с цифри.

Не бе доволна, че предприемачът, към когото искаше да се обърне, щеше да е твърде зает през следващите няколко месеца с ремонта на стаите в „Омагьосаният хан“, който Сам се готвеше да започне. Но се опита да погледне философски на нещата. Сам просто я бе изпреварил.

И ремонтът му, и нейното разширение бяха добри начинания за острова.

Времето се задържа топло и тя прекарваше свободните си часове в градините на къщата си или сред лехите, които бе засадила зад книжарницата.

— Хей — Рипли влезе в двора зад книжарницата. — Изглеждат чудесно! — отбеляза тя, като огледа цветята.

— Така е — Миа продължи да засажда. — Луната е ясна и жълта вече цяла седмица. Няма да има нова слана.

Рипли нацупи устни:

— Ти ли уреди това?

— Управлявам само своя космос.

— Каквото и да означава това. Мак си е наумил да засади някакви растения около къщата. Проучва почвата, местната флора и какво ли не! Казах му да попита теб.

— С удоволствие ще му помогна.

— След малко ще дойде в селото да интервюира Лулу за книгата си. Тогава ще се отбие при теб.

— Добре.

— Снощи сънувах странен сън за Лу. Имаше нещо общо с Мел Гибсън и с жаби.

Миа замълча и отново вдигна поглед:

— Жаби?

— Не като онези, които скачат върху лилиите. Голяма, страшна жаба — Рипли смръщи вежди, но си спомни съня само откъслечно. — Имаше и нещо, свързано със смешното човече от шадравана й. Странно.

— Лулу може би ще прояви интерес, особено ако Мел е бил гол.

— Права си. Между другото... — Рипли пъхна ръце в джобовете си и пристъпи от крак на крак — ... предполагам, че знаеш за посещението на Лоугън у дома преди няколко дни.

— Да — Миа изрече заклинание за закрила, докато засаждаше поредното растение. — Естествено е да иска отново да види къщата.

— Може би. Но това не означава, че Мак трябва да го кани вътре и да го черпи с бира. Повярвай ми, щях да го одера жив, когато разбрах.

— Рипли! Не е имало причина Мак да се държи грубо, а и не е в природата му.

— Да, да — точно тук бе завършил спорът им. — Но не съм длъжна да одобрявам това. Втълпил си е, че Сам ще участва в решаването на съдбата на острова, твоята стъпка за запазването на кръга.

Стомахът на Миа се сви на топка, но ръцете й не трепнаха, докато избираше друго растение.

— Никога не съм смятала теориите и твърденията на Мак за безпочвени.

— Ти не живееш с него — но Рипли въздъхна и приклепна до Миа. Неотдавна не би се решила на това. Дори сега ѝ бе нужно време да помисли какво иска да каже и да намери подходящи думи. — Добре, Мак е изключително умен, всяко негово твърдение е обосновано и в девет-десет процента от случаите е прав, което е изнервящо в ежедневието.

— Луда си по него — промърмори Миа.

— Не го отричам. Той е най-сексапилният учен на планетата и е мой съпруг. Но навярно понякога дори гениалният доктор Бук греши. Просто искам да кажа, че според мен Сам Лоугън няма нищо общо със съдбата на острова.

— Това е личното ти мнение.

— Защо да има? — Рипли нервно тръсна ръце. — Между вас съществуваше нещо, когато бяхте хлапета, но той скъса с теб. Откакто се завърна, ти успяваш да го държиш настрана и да живееш, както по-рано. Отрязва го — и все пак островът не бе поразен от мълния.

— Ще спя с него.

— Затова не смятам, че той е свързан с твоята роля във... Какво каза? — Рипли зяпна от изумление и ококори очи. — Мили Боже! — устните на Миа закачливо трепнаха, но въпреки това Рипли скочи на крака и гръмогласно занарежда: — Какво си въобразяваш? Полудяла ли си? Ще спиш с него? Ще правиш секс с онзи тип за награда, че те изостави!

Изведнъж Миа стана сериозна. Внимателно свали ръкавиците си и бавно се изправи.

— Мисля, че съм достатъчно зряла, за да мога сама да вземам решения. Аз съм необвързана, здрава жена на тридесет години, която е свободна да има връзка с неженен здрав мъж.

— Той не е кой да е мъж, а Лоугън!

— Можеш да го изкрешиш и по-силно. Мисля, че мистър Байглоу отсреща не те е чул съвсем ясно.

Рипли стисна зъби и се залюля на пети.

— Явно съм те надценила. Очаквах да го смажеш — по един или друг начин, — да изтупаш ръце от прахта и да продължиш по пътя си. Не знам защо вярвах, че притежаваш тази сила. Заблуждавала съм се.

— Какво означава това?

— Точно каквото казах. Щом искаш да си легнеш със Сам, направи го! Но не търси утеха от мен, когато отново разбие сърцето ти.

Миа остави търнокопа. Дори в ръцете на интелигентна жена би могъл да се превърне в оръжие.

— Не се безпокои. Вече преживях това с теб. Ти ме заряза почти толкова хладнокръвно, колкото и той. За десет години се отрече от дарбата, която притежаваме, и от всички радости и отговорности, които ни носи тя. И все пак, когато е необходимо, си стискаме ръцете.

— Нямах избор.

— Удобно оправдание за това, че си накарала някого да страда. Причината винаги е липса на избор.

— Не можех да ти помогна.

— Можеше да останеш до мен. Нуждаех се от подкрепата ти — тихо каза Миа и ѝ обърна гръб.

— Не можех — Рипли хвана ръката ѝ и я притисна. — Вината е негова, по дяволите! Когато те изостави, ти потъна в скръб, а аз...

— Какво?

Рипли пусна ръката ѝ.

— Не искам да задълбавам в тази тема.

— Вече събуди любопитството ми, заместник-шерифке. Събери смелост да изплюеш камъчето.

— Е, добре — Рипли нервно закрачи напред-назад, и страните ѝ все още бяха зачервени от гняв, но изразът на очите ѝ издаваше тъга. — Седмици наред ти вървеше като в сън. Не беше на себе си. Сякаш бе болна от неизлечима болест.

— Може би защото сърцето ми бе изтръгнато.

— Знам, защото и аз го чувствах — Рипли сви ръката си в юмрук и го допря до гърдите си. — Изпитвах същото, което и ти. Не можех да спя и да се храня. През повечето дни едва намирах сили да стана от леглото. Като че ли нещо в мен умираше.

— Ако говориш за пълно съчувствие, никога не съм... — Миа не успя да довърши.

— Не знам как се нарича — гневно я прекъсна Рипли — Физически изживях същото, което изживя ти. Беше непоносимо. Искях да направя нещо. Искях ти да направиш нещо. Да му го върнеш, да го накараш да страда. Колкото по-дълго продължаваше, толкова по-неудържим ставаше гневът ми. Когато му давах воля, болката не беше

толкова мъчителна. Бях заслепена от ярост — пое си дъх. — Стоях отвън, зад къщата. Зак току-що се бе върнал от разходка с лодката. Преди няколко минути. Изведнъж цялата тази ярост се надигна в мен. Замислих се какво искам и какво мога да сторя. То напираше. Предизвиках гръмотевица. Падна черна мълния и порази лодката, от която Зак току-що бе слязъл. Минути по-рано щях да го убия. Не можех да контролирам тази сила.

— Рипли — разтърсена от ужас, Миа протегна ръка и докосна рамото ѝ. — Сигурно адски си се изплашила.

— Беше нещо далеч по-силно от уплаха.

— Защо не поговори с мен? Бих могла да помогна.

— Ти не беше в състояние да помогнеш дори на себе си — Рипли поклати глава с въздишка на облекчение. — А аз не рискувах да наврежда на някого. Не можех да овладеея, не знам как да го нарека... твърде силната си връзка с теб. Ако го бях споделила, щеше да ме убеждаваш да не се отказвам от дарбата. Виждах само един изход — и той беше да страня от теб. Да се отрека от всичко, преди да съм сторила нещо непоправимо.

— Бях ти ужасно сърдита — сподели Миа, на свой ред.

— Да — Рипли нервно подсмръкна, но бе само леко смутена. — Започнах да се заяждам с теб, защото ми се струваше по-лесно, може би по-безопасно вечно да се караме, отколкото да ти бъда приятелка.

— Може би и за мен е било по-лесно — трудно бе да го признае, но през годините непрестанните им препирни ѝ бяха помагали да се отърси от болката. — Сам бе заминал, но ти си беше тук и ми доставяше удоволствие да те дразня от време на време.

— Справяше се доста добре.

— Е — засмя се Миа и приглади косите си назад, — това е една от дарбите ми.

— Винаги съм те обичала, дори когато те наричах с обидни имена.

Очите на Миа се насълзиха. Нещо, което отдавна бе тежало на сърцето ѝ, изведнъж изчезна. Измина двете крачки, които ги делиха, обгърна талията на Рипли и силно я притисна.

— Вярвам ти — задъхано отвърна тя. — Вярвам ти.

Рипли я потупа по гърба:

— Толкова ми липсваше.

— Знам. И ти на мен.

Миа тихо въздъхна и примигна, когато видя Нел, застанала до портата със сълзи в очите.

— Съжалявам, че се появих в такъв момент. Колебаех се дали да медитирам, или да се върна вътре, но не устоях на изкушението — Нел им подаде кърпички. — Извинявайте, че подслушах разговора ви, но искрено се радвам.

— Какво трио сме само! — промърмори Рипли. — Сега ще патрулирам със зачервени очи. Срамота!

— Стига сме подсмърчали, за Бога.

Миа изтри сълзите си, затвори очи и изрече заклинание. Когато отново вдигна клепачи, очите ѝ сияеха.

— Винаги се е перчела със способностите си — отбеляза Рипли.

— Аз все още не мога толкова бързо — заговори Нел.

— Мислите ли, че ако опитам...

— Нека не превръщаме това в сборище на вещици — Рипли махна с ръка. — Щом си тук, Нел, чувствам нужда да споделя нещо, което ме тревожи. Миа е решила да се чука със Сам.

— Страхотен начин на изразяване! — намеси се Миа. — Винаги ме впечатляваш.

— Важното е, че както и да го наричаш, това е грешка — Рипли леко побутна Нел по ръката. — Кажи ѝ.

— Не е моя работа.

— Изменница! — злобно просъска тя.

— За да ти спестя обидите и угризенията, самата аз искам мнението ти — Миа повдигна вежди. — Ако имаш мнение по въпроса.

— Според мен сама трябва да решиш. Ако... — Нел продължи, въпреки гневното мърморене на Рипли: — ... ако мисълта да спиш с него не ти е чужда, значи все още изпитваш силно влечение. Ти никога не постъпваш прибързано и лекомислено. Струва ми се, че докато не изясниш отношенията си със Сам, ще се измъчваш от вътрешни противоречия.

— Благодаря. А сега...

— Не съм свършила — каза Нел на Миа и прочисти гърлото си. — Физическата близост ще разреши дилемата ти само на едно ниво — вероятно най-лесното. Какво ще се случи по-нататък — зависи от твоето решение да отвориш или затвориш сърцето си.

— За мен това е като недовършена работа. Докато не приключи с нея, няма да бъде наясно каква е стъпката, която е писано да предприема.

— Просто надникни в бъдещето — нетърпеливо каза Рипли. — Винаги си имала ясни видения.

— Нима мислиш, че не съм опитала? — част от скритите ѝ тревоги намираха израз. — Виждам онази, чиято наследница съм, застанала на скалите сред бушуващата буря и пълзящата мъгла. Усещам силата и отчаянието ѝ. Миг преди да скочи, тя протяга ръце към мен. Не знам дали за да ми подаде последната нишка, или за да ме повлече със себе си — очите ѝ се премрежиха и във въздуха се долови напрежение. — После оставам сама и чувствам как мракът ме притиска. Знам, че ако стигна до гората, до поляната и сърцето на острова, ще образуваме кръга и този мрак ще се разсее веднъж завинаги. Но не знам как да стигна дотам.

— Ще успееш — Нел хвана ръката ѝ. — Тя е била сама, а ти не си и никога няма да бъдеш.

— Щом стигнахме дотук, и сега няма да загубим.

Рипли хвана другата ѝ ръка.

— За нищо на света.

Миа черпеше сила от кръга. Нуждаеше се от него. Защото дори сега, когато сестрите ѝ бяха до нея, се чувстваше сама в мрака.

ШЕСТА ГЛАВА

Островът бе забулен в мъгла, ефирна и искряща като обвивка на перла. Дърветата се издигаха сред нея като хълмове и кули сред море от нежна белота.

Миа излезе рано от дома си. Спря се за миг на наклонената тревна площ и вдъхна от свежестта и спокойствието на прекрасното пролетно утро.

Цветовете на храстите ѝ се открояваха като златисто ветрило в утринната омара, а нарцисите напомняха за оркестър от слънчеви тромпети. Вдъхна от сладостното ухание на зюмбюлите си. Струваше ѝ се, че земята очаква да се пробуди, да разсее спомените за зимата и да закипи от живот.

Сънят ѝ бе донесъл толкова наслада, колкото красотата на онова, което предстоеше.

Отвори колата си, седна и сложи папката с документи на съседната седалка. Загледа се в дългия, криволичещ път към селото.

Трябваше да изпълни няколко рутинни задължения, преди да отвори книжарницата. Относителното спокойствие, повторението и започването на деня със свежи сили ѝ доставяха не по-малко удоволствие, отколкото работата с клиенти, които влизаха и излизаха, разглеждаха и, разбира се — купуваха.

Обичаше да бъде заобиколена от книги. Да ги разопакова и подрежда. Приятно ѝ бе да ги прелиства и да усеща мириса им. Едно разгръщане и взирание в наредените думи разкриваше безброй изненади.

За нея книжарницата бе не само бизнес, а дълбока, искрена любов. Но не забравяше, че все пак е и бизнес и се стараяше да го ръководи ефективно и успешно.

Произхождаше от заможно семейство и никога не ѝ се бе налагало да работи, за да осигурява прехраната си. Беше изпитала нужда да се залови с някаква работа за свое собствено удовлетворение, от чувство за етика. Финансовата обезпеченост ѝ бе позволила да

избере кариера и да основе фирма с дейност, съответстваща на интересите ѝ. Тази етика и собствените ѝ способности, усилия и проницателност бяха направили бизнеса ѝ преуспяващ.

Винаги щеше да е благодарна за парите на семейство Девлин, но ѝ се струваше много по-вълнуващо и радващо да печели свои. И да рискува нещо, което бе лично нейна придобивка.

Именно това щеше да направи, за да осъществи идеята на Нел. Разширяването на кафенето щеше да доведе до промени. Макар и да ценеше и уважаваше традициите в приемствеността, Миа бе склонна на промени, стига да бяха разумни. „Тази е такава“, каза си, докато се придвижваше в мъглата.

Разширяването на кафенето можеше да включва създаване на по-широк кът за тържества. Месечните сбирки на литературния ѝ клуб бяха популярни на острова, а и новият кулинарен кръжок вече показваше, че има потенциал. Номерът бе да използва пространството по най-добрия начин и същевременно да запази задушевната атмосфера, с която бе известна книжарницата.

Откакто Нел бе посяла тези семена в съзнанието ѝ, идеята я бе обсебила. Миа знаеше точно какво желае и щеше да го постигне. Когато ставаше дума за кафене книжарницата, винаги действаше уверено.

Жалко, че в момента не бе така уверена и в личния си живот. Сякаш пред очите ѝ бе спусната плътна завеса. Можеше да надникне встрани от нея, но право напред не виждаше нищо. Това я тревожеше повече, отколкото би искала да признае.

Знаеше, че отвъд тази завеса са възможностите ѝ за избор. Но как да вземе правилни решения, когато пътищата, по които би могла да поеме, бяха скрити?

Един от тези пътища бе свързан със Сам Лоугън. Но доколко можеше да се довери на инстинкта си и да прецени нещата логически, без да се влияе от миналото? Без разсъдъкът ѝ да бъде замъглен от първичното сексуално влечение.

Една погрешна стъпка с него щеше отново да я доведе до ръба на отчаянието. Още повече се боеше, че погрешният ѝ избор ще обрече на гибел острова, който тя обичаше и се бе заклела да закриля.

Някога една друга жена бе предпочела смъртта пред болката от самотата и наранените чувства. Беше се хвърлила в морето след

любимия си, който я бе изоставил, и бе вплела последната нишка в паяжината, обгърнала Трий Систърс.

Нима самата тя — чрез избора си да живее, да намери удовлетворение и дори да преуспее — вече не бе заличила последиците от тази постъпка?

Нел бе избрала смелостта, а Рипли — истинската справедливост. Така кръгът се бе заздравил. А нейният избор бе животът.

Може би проклятието вече бе победено и мракът, дебнещ около острова, се бе разсеял.

Миг след като тази надежда проблесна в мислите ѝ, мъглата край пътя се сгъсти и до колата ѝ падна гръм, след който се надигна червеникав пламък и се разнесе мирис на озон.

В средата на шосето се появи огромен черен вълк с оголени зъби.

Миа инстинктивно натисна спирачките и стисна волана. Колата се подхлъзна, завъртя се и скалите, мъглата и мантинелата между пътя и ръба, който стърчеше високо над морето, се сляха пред погледа ѝ.

Борейки се с паниката, която се надигна в гърлото ѝ, бързо сграбчи волана. Очите на вълка святкаха като жарава, а зъбите му бяха дълги и остри. На муцуната му имате бяла пентаграма, сякаш черната му кожа бе жигосана.

Нейният белег! Щом го видя, сърцето и се разтуптя така силно, че почувства болка. В главата ѝ нахлу кръв, гумите изскърцаха и студеният му дъх докосна врата ѝ. Чу коварния му, изкушаващ шепот в съзнанието си: „Пусни волана. Просто го пусни и няма да бъдеш самотна. Толкова е трудно да живееш в самота“!

Сълзи замъглиха погледа ѝ. За миг усети слабост в ръцете и мисълта да сложи край разколеба волята ѝ. В този миг ясно видя себе си да полита надолу от ръба. Напрегна сили да овладее колата.

— Върви по дяволите, копеле!

Вълкът вдигна глава и нададе вой. Тя рязко натисна газта и мина право през него.

Почувства шок — не от удара, а от ненаситния глад, който бе навсякъде около нея, когато колата ѝ прегази образа.

Мъглата се надигна и над Трий Систърс отново заблестя перленобяла омара.

Миа спря в една отбивка край пътя, отпусна глава върху волана и избухна в плач. Собственото ѝ дишане отекуваше в затворената кола и

тя посегна да отвори прозореца. Хладният влажен въздух и монотонният напев на морето я ободриха.

Затвори очи и се отпусна на облегалката, за да се успокои.

— Е, мисля, че това дава отговор на въпроса ми дали всичко е свършило.

Бавно вдиша и издиша няколко пъти, докато болката в гърдите ѝ изчезна. Отвори очи и погледна пътя зад колата си в огледалото за задно виждане.

Гумите ѝ бяха оставили грозни следи върху настилката. С ужас забеляза, че стигат опасно близо до ръба.

Вълкът бе изчезнал, а мъглата вече бе тънка като воал.

— Ясен ход! — каза си тя на глас, без да я е грижа дали някой ще чуе. — Ясен и клиширан.

„И все пак — помисли си — доста ефективен.“

Но той носеше белега, който му бе оставила, когато се бе явил пред нея в друг образ. Не бе успял да го заличи ѝ това ѝ донесе утеха. „Нуждая се от тази утеха“, призна си. Защото едва не бе паднала в заложената клопка.

Продължи по шосето и когато най-сетне паркира пред кафене книжарницата, ръцете ѝ вече не трепереха.

Той я чакаше. Лесно бе да прецени кога да тръгне, за да пристигне в хотела тогава, когато тя пристига в книжарницата. „Не е точна като часовник“, каза си Сам, докато нехайно крачеше по улицата. Все пак около девет часа Миа паркира малката си кола и отключи вратата.

Днес бе облечена с една от дългите си рокли, които биха накарали всеки мъж да благодари на Боговете на пролетта. Имаше бледосиния цвят на тихо езеро и се спускаше по тялото ѝ като вълни.

Сандалите ѝ с висок ток представляваха няколко светлобежови каишки и разкриваха изящните ѝ ходила. Не бе предполагал, че чифт обувки могат да разпалят у него желание.

Единственото, което не одобри във външния ѝ вид тази сутрин, бе, че косите ѝ бяха пригладени нагоре. Предпочиташе да ги вижда разпуснати. Но от прическата ѝ се подаваше един неустоим огненочервен кичур, който се спускаше по гърба ѝ.

Изпита желание да докосне с устни нежната кожа под този кичур и ефирната материя на роклята.

— Добро утро, красавице — тя рязко се обърна и усмивката му мигом изчезна, когато долови ужаса в очите ѝ. — Какво има? Какво се е случило?

— Не знам за какво говориш — пръстите ѝ отново затрепериха. — Изплаши ме — изви се така, че да скрие ръката си и отвори вратата на книжарницата. — Съжалявам, Сам, нямам време за приказки. Трябва да се залавям за работа.

— Не се опитвай да ме заблудиш — влезе заедно с нея, преди тя да успее да затръшне вратата пред лицето му. — Познавам те.

— Не, не е така — едва се сдържа да не му повиши тон. С престорено нехайство остави папката на плота до касата. — Не ме познаваш.

— Забелязвам, когато си разстроена. За Бога, Миа, ти трепериш! Ръцете ти са ледени — каза той, когато сграбчи едната от тях и я притисна между дланите си. — Каж ми какво се е случило.

— Нищо — мислеше, че вече се е успокоила, но почувства, че едва се държи на краката си. Гордостта я накара да напрегне сили. — Пусни ме, по дяволите!

Понечи да го стори, но размисли.

— Не — приближи се към нея. — Веднъж вече го направих. Нека сега опитаме нещо ново.

Вдигна я на ръце.

— Какво си мислиш, че правиш?

— Студена си и трепериш. Трябва да поседнеш, качила си няколко килограма, а?

Миа му хвърли убийствен поглед:

— Така ли?

— Отива ти.

Отнесе я до дивана и внимателно я остави. Премести яркия кичур през рамото ѝ.

— Е, кажи ми.

— Не сядай на... — Миа сдържа въздишката си на раздражение, защото той вече се бе настанил на масичката срещу нея. — Никога не си правил разлика между маса и стол.

— И двете са мебели. Е, вече не си толкова бледа. Добре, че дойдох да те подразня.

— Явно днес е щастливият ми ден.

Отново хвана ръката ѝ и я разтри.

— Какво те изплаши, скъпа?

— Не ме наричай така — използваше това обръщение само когато бе особено нежен. Миа отпусна глава на възглавничките. — Просто... Загубих контрол над колата по пътя насам. Насреща ми изскочи куче. Шосетата са влажни от мъглата и се подхлъзнах.

Сам стисна ръката ѝ.

— Не мисля, че това е цялата истина.

— Защо да лъжа?

— Не знам — задържа ръката ѝ, докато тя престана да се опитва да я освободи. — Но сигурно там се е случило нещо. Мога да проверя сам, ако тръгна по крайбрежния път.

— Недей — гърлото ѝ бе сковано от страх и тази единствена дума прозвуча задъхано и умоляващо. — Недей — повтори тя по-уверено. — Опасността не дебне теб, но в момента не мога да бъда сигурна до какво средство ще прибегне. Пусни ръката ми и ще ти кажа.

— Довери ми се — настоя той. Осъзнаваше колко важна е връзката помежду им. — Тогава ще пусна ръката ти.

— Добре — промълви тя след дълга вътрешна борба. — Този път ще бъде твоята воля.

Разказа му за преживяването си, без да спести нито една подробност, но със спокоен, почти нехаен тон. Въпреки това забеляза, че изражението му се промени.

— Защо не носиш нещо за закрила? — попита той.

— Нося — повдигна трите кристала, които висяха от медальона ѝ с форма на звезда. — Оказа се недостатъчно. Той е силен. Разполагал е с три века да събира мощ и да укрепва. Все пак не успя да ми навреди истински. Умее само да прави номера.

— Заради този номер можеше да катастрофираш. Вероятно си карала твърде бързо.

— О, моля те, не ме карай да ти напомням кой от двама ни има слабост към високите скорости.

— Не аз щях да полетя от ръба.

Сам рязко стана и нервно закри, когато с ужас си представи, че с Миа се случва именно това. Не бе очаквал толкова дръзко нападение срещу нея. Явно и тя не го бе предвидила. Увереността в собствените им сили ги бе заслепила.

— Трябваше да осигуриш по-солидна защита на дома си.

— Защитила съм всичко свое.

— Но си пренебрегнала колата си — каза той, хвърли поглед назад към нея и със задоволство забеляза, че страните ѝ поруменяха.

— Определено не съм я пренебрегнала. Направих стандартните заклинания и...

— Стандартното не е достатъчно, както си се убедила.

Наставническият му тон я накара да стисне зъби, но кимна в отговор:

— Ще си взема бележка.

— Впрочем аз бих предпочел да премина в настъпление, вместо вечно да се отбранявам.

Миа се изправи:

— Ти нямаш нищо общо с това.

— Няма смисъл да губим време в спорове по този въпрос, защото и двамата знаем, че имам.

— Не си една от Трите.

— Права си, не съм — отново се приближи към нея. — Но съм свързан с Трите. Моята и твоята кръв, са от един и същ източник. Както и силите ни. Връзката помежду ни е здрава, колкото и да ти се иска да не беше така. Имаш нужда от мен, за да довършиш мисията си.

— Все още не е ясно от какво имам нужда.

Сам вдигна ръка и проследи извивката на челюстта ѝ с кокалчето на пръста си. Познат жест.

— А какво желаш?

— Това, че те желая физически, не е от съдбоносно значение, Сам. Просто леко влечение.

— Леко?

На лицето му се изписа насмешка, когато плъзна ръка и обхвана тила ѝ.

— Леко — повтори тя и му позволи да доближи устни до нейните и нежно да ги потърка. — Слабо.

— Мисля, че е по-... — закачливо прокара пръсти по гърба ѝ — ... постоянно. Хронично.

Отново потърка устните ѝ и я притегли към себе си.

Миа остана с втренчен в него поглед и с отпуснати ръце.

— Желанието е просто физически глад.

— Права си. Да го заситим.

Жадно впи устни в нейните и нежната топлота бързо прерасна в изгаряща страст, която завладя и нея.

Ръцете ѝ сграбчиха хълбоците му, притиснаха ги и трескаво се придвижиха нагоре към раменете му. Щом бе решил да я зашемети, и тя щеше да стори същото с него.

Отпусна глава назад — не в знак, че се предава, а за да каже: „Продължавай, ако се осмелиш.“ Сам го направи и тя замърка от удоволствие.

Уханието ѝ го обгърна и сякаш се вля в него, докато му се зави свят. С едно отчаяно движение я притисна и понечи да се сниши с нея на дивана.

Входната врата се отвори. Веселият звън на камбанките бе надеждно предупреждение — като алармена инсталация.

— Наемете си стая, по дяволите! — промърмори Лулу. Изпита злорадство, когато ги видя засрамено да се отдръпват един от друг. — Или поне се скрийте на задната седалка на някоя кола, щом ще се държите като разгонени тийнейджъри — стовари голямата си дамска чанта на плота — в това време аз ще се грижа за бизнеса тук.

— Добра идея — Сам енергично обгърна талията на Миа. — Просто ще отидем от другата страна на улицата.

Това също бе познат жест. Някога и Миа обвиваше ръка около кръста му и потъркваше чело в рамото му. Но сега просто се отдръпна.

— Примамливо предложение, но за жалост не мога да го приема. Бизнесът, за който Лулу услужливо изтъкна, че някой трябва да се погрижи, е мой. Отваряме след... по-малко от час — каза тя, когато погледна часовника си.

— Тогава ще действаме бързо.

— Още едно страхотно предложение. Много мило, нали, Лу? Не всеки ден една жена получава покана да се потъркаля с някого минути преди работното време.

— Невероятно! — сърдито отбеляза Лулу. Беше кисела и предпочиташе да обвини за това Сам, отколкото безсънието, което я измъчваше, откакто бе имала онези халюцинации в събота вечерта.

— Искрено съжалявам, но...

Миа нехайно погали Сам по бузата и понечи да се отдалечи.

Той сграбчи брадичката ѝ и тихо каза:

— Разиграваш ме. Щом искаш това да бъде игра, предупреждавам те, че невинаги зачитам правилата.

— Нито пък аз — задната врата се отвори и затвори. — Ето я и Нел. Трябва да ме извиниш, Сам. Имам работа. Както със сигурност — и ти.

Отблъсна ръката му и тръгна към Нел, която току-що бе влязла.

— Аз ще взема това — Миа пое първата кутия със закуски от ръцете ѝ. — Мирише чудесно.

Изкачи се по стълбите и след нея се разнесе аромат на кифлички с канела.

— М-м — Нел прочисти гърлото си. Във въздуха витаеше напрежение — Здравей, Сам!

— Здравей, Нел!

— Имам... още багаж — промълви тя и отново излезе през задната врата.

— В случай че не си забелязал — каза Лулу, — не сме отворили за клиенти. Така че разкарай се!

Сам все още усещаше вкуса на устните на Миа. Ядосан и готов за скандал, пристъпи към плота и застана пред намръщеното лице на Лулу.

— Не ме интересува дали одобряваш или не. Няма да ме държиш настрана от нея.

— Самият ти стоя настрана толкова години.

— Но се върнах и всички трябва да приемете това — отиде до вратата и рязко я отвори. — Ако искаш да изпълняваш ролята на куче пазач, има нещо доста по-опасно от мен, по което трябва да лаеш.

Лулу го проследи с поглед, докато пресичаше улицата. Не бе сигурна дали съществува нещо по-опасно за Миа от Сам Лоугън.

„Нямаш близки.“ Халюцинацията, породена от виното и вредната храна, грешеше. Тя имаше близък човек. Имаше дете. Хвърли поглед към горния етаж, където се бе качила Миа.

„Имам дете“, каза си Лулу отново.

Сам отмени първата си среща. „Има по-важни неща.“ Тръгна с колата си нагоре по крайбрежния път. Едва сдържаше гнева си и спазваше ограничението на скоростта.

Не можа да превъзмогне ужаса, който го обзе при вида на следите от гумите. „Сантиметри — помисли си, когато слезе от колата и се олюля. — Само няколко сантиметра — и е щяла да се блъсне в мантинелата.“ При определена скорост и определен ъгъл малката ѝ кола наистина би полетяла от безмилостния ръб на скалистия склон.

Внимателно огледа ивиците и се опита да долови във въздуха някакъв мирис. Знаеше, че Миа обича да кара бързо, но никога не бе безразсъдна. За да се завърти така, както сочеха следите, навярно се бе движила с над сто и четиридесет километра в час.

Или нещо я бе тласнало в тази посока.

Побиха го хладни тръпки, защото бе сигурен, че се е случило точно това. Някаква сила я бе завъртяла и блъснала към ръба. Ако не бе достатъчно съобразителна и бърза, може би нямаше да оцелее.

Забеляза черно петно на пътя, от което се издигаше дим и се процеждаше черна струя — като кръв. Докато стоеше и го гледаше, усети присъствието на тъмна енергия, която се излъчваше от този белег и изпълваше въздуха.

„Била е по-силно разтърсена, отколкото и двамата предполагахме“, помисли си той.

Върна се до колата си и извади от багажника всичко необходимо. С инструментите в ръка, огледа шосето и в двете посоки. Беше съвсем пусто. Имаше късмет, защото това, с което трябваше да се заеме, изискваше време.

Три пъти поръси около петното морска сол и пръстенът погълна димящата черна струя. С хладна увереност и ясна цел използва брезова пръчка за пречистване. Когато напръска босилек и чесън за закрила, петното забълбука и засъска. След това бавно започна да се свива.

— Нека нищо страх не всява у онзи, който преминава. От мрак да няма тук следа. Да грее вечно светлина — приклепна над петното, преди напълно да изчезне. — През деня и в нощен час — прошепна, — винаги ще браня аз, скъпите за мен неща. Волята ми е това!

Отново се качи в колата си, премина над сянката на тъмното петно и продължи към къщата на Миа.

Досега бе сдържал желанието си да я види, но вече не можеше да си позволи да чака поканата ѝ.

„Почти същата е — помисли си, докато разглеждаше красивата каменна постройка. — Но още повече неща разкриват същността на Миа“, осъзна Сам, когато слезе от колата.

Беше пълно с цветя, напъпили храсти, величествени дървета и статуи на елфи и феи. Всеки полъх на вятъра раздвижваше камбанки и нанизани кристали, чийто звън се сливаше в непрекъсната мелодия. Бялата кула на фара се издигаше като вековна стража, която пазеше и острова, и къщата. Беше посадила в подножието му лилави теменужки.

Тръгна по криволичещата каменна пътека встрани от къщата. Плясъкът на вълните привлече вниманието му към скалите и му напомни колко пъти бяха стояли заедно на тях или я бе откривал там сама.

Но докато вървеше към скалите, спря и се огледа. Градините ѝ бяха нейният свят — арките и беседките, възвишенията и ручейте. Каменните пътеки, в чиито пукнатини растеше мъх, заобикаляха реки и морета от цветя. Някои от тях все още бяха млади и нежни, а други сияеха в цялото си великолепие.

Красотата се дължеше не само на цветовете, а и на зеленината, която грееше в толкова различни нюанси, че придаваше на всеки бял или розов, жълт или син цвят още повече прелест.

Имаше шадравани, меден слънчев часовник и статуя на танцуваща фея сред храстите. Пейките, поставени на сянка или на слънце, приканваха посетителя да поседне и да се наслади на гледката.

Не можеше да си представи каква ще бъде тя, когато разцъфнат летните цветя и увивните растения обгърнат беседките. Не знаеше какво разнообразие от цветове, форми и аромати ще изпълва тези градини тогава.

Не устоя на изкушението да се поразходи по една каменна пътека и да се опита да отгатне как е постигнала всичко. Беше превърнала една приятна, скромна градина с малка тревна площ и каменна тераса в нещо съвършено. Прииска му се — макар и да знаеше, че е наивно — да поседи и да я погледа, докато полага грижи за лехите си.

Винаги бе обичал тази красива къща, но в спомените му в нея имаше нещо студено и страховито. Миа я бе преобразила в райско кътче, даряващо наслада.

Докато стоеше в нейния малък рай, опиянен от нежните ухания, птичите трели и шума на морето, осъзна, че тя е успяла да създаде нещо, което той никога не е имал.

Дом.

Беше живял в разкошни, удобни, обзаведени с вкус и функционални жилища, но не бе успял да намери своето място. Досега.

— Страхотно откритие! — каза си. — Тя притежава всичко, за което и двамата сме мечтали.

Тъй като не знаеше какво да стори по въпроса, тръгна обратно към колата си, за да се заеме с това, за което бе дошъл. Щеше да добави още едно заклинание за закрилата на Миа — и домът ѝ да бъде двойно защитен.

Миг след като свърши, забеляза патрулната полицейска кола да се изкачва по шосето. Проследи я с поглед и пъкна копирена кесийка с кристали в джоба си. Радостта, която изпита, очаквайки да види Зак, моментално бе заменена от гняв, когато от колата слезе Рипли.

— Виж ти, колко интересно! — промърмори тя и с ръце в джобовете, ядосано закрачи към него. Бейзболната шапка бе спусната ниско над слънчевите ѝ очила, но не бе необходимо Сам да види цялото ѝ лице, за да разбере, че изразът му е смразяващ. — Минавам оттук — като част от рутинната си обиколка — и какво да видя: съмнителен субект, който се опитва да проникне в частна собственост — със зловна усмивка откачи белезниците от колана си.

Сам отмести поглед от тях към лицето ѝ.

— Не че нямам слабост към малки страстни приключения от време на време, Рип, но ти си омъжена жена — Рипли му се озъби и той сви рамене. — Добре, шегата беше неуместна, както и твоята.

— Законът не е шега работа, отворко. Намираш се в чужда собственост и мога да повдигна обвинение за проникване с взлом посред бял ден — белезниците звъннаха в ръката ѝ. — Но и опит за навлизане в частен имот е достатъчно основание да те задържа.

— Не съм влязъл в къщата, по дяволите! — преди малко му бе хрумнало да го направи. — Ако си мислиш, че можеш да ме арестуващ

ей така...

— Добре, ще добавя и оказване на съпротива.

— Престани!

— Защо, по дяволите?

— Не съм дошъл да тършувам — въпреки че бе по-тършувал из градината. — Просто съм загрижен за Миа, както и ти.

— Жалко, че безсрамните лъжи не се считат за нарушение на закона.

— А в случай че това е истина? — наведе се и почти допря носа си до нейния. — Пет пари не давам какво е мнението ти за мен. Ще направя всичко, което е по силите ми, тази къща и жената, която живее в нея, да бъдат защитени, особено след като днес едва не се случи непоправимото. Ако се каниш да ме закопчаеш с тези неща, сладурано, по-добре е да размислиш.

— Не е твоя работа да защитаващ къщата. Освен това ако реша да ти сложа бележките, приятел, ще лежиш по очи в калта, докато ги закопчавам. Какво искаш да кажеш с това: след като днес едва не се случи непоправимото!

Сам понечи да подхвърли зловна забележка в отговор, но подозрително сви очи.

— Миа не ти ли каза? Винаги сте споделяли всичко.

Рипли леко се изчерви.

— Днес не сме се виждали. Какво е станало? — изведнъж пребледня и стисна китката му. — Пострадала ли е?

— Не, не — гневът му отшумя и остана само безпокойството. Зарови пръсти в косите си. — Но се е отървала на косъм.

Повтори пред нея това, което му бе разказала Миа, и бе трогнат, когато Рипли изруга и нервно закрачи наоколо, търсейки нещо, което да ритне. Това му напомни защо винаги я бе харесвал.

— Не видях следи от гуми.

— Заличих ги и пречистих района — обясни той. — Помислих си, че ще се разстрои, ако ги види отново. Господи, ужасно се разтревожих!

— Да — промълви тя. — Имаш право.

— Моля? Не мога да повярвам на ушите си.

— Просто казах, че си прав. Не се главозамайвай. Значи си се погрижил за нещата тук?

— Да. Само добавих още една защитна обвивка към нейната. Станала е по-силна — каза Сам почти на себе си. — И по-отговорна.

— Явно е пропуснала нещо. Ще поговоря с Мак. Той винаги има страхотни идеи.

— Да, пълен е с тях — мрачно промълви Сам и раздвижи рамене, когато видя смръщените ѝ вежди. — Харесва ми. Поздравления за сватбата, желая ви щастлив семеен живот!

— О, благодаря, звучи трогателно.

Това го накара да се усмихне.

— Може би просто ми е трудно да си представя фаталната Рип щастливо задомена.

— Млъквай! Вече не сме в гимназията.

— Харесваше ми като гимназистка — беше искрен и продължи: — Радвам се, че с Мак купихте къщата. На чудесно място е.

— И ние смятаме така. Не ти ли е мъчно, че баща ти я продаде, без да поиска мнението ти?

— Никога не е била моя.

Рипли понечи да каже нещо, но замълча. За миг видя пред себе си буйното момче, което помнеше и бе харесвала.

— Жестоко я нарани, Сам.

Той се загледа в скалите, които се издигаха над морето:

— Знам.

— Аз — също.

Погледна я озадачено.

— Не те разбирам.

— Тази сутрин Миа не ми се довери, защото едва сега отново се сближаваме — след дълго време. Изоставих я, точно както ти, и мисля... — пое си дъх. — Мисля, че нямам право да те упреквам, защото донякъде го правя, за да успокоя собствената си съвест. Ти я накара да загуби почва под краката си, а аз не бях до нея, за да я подкрепя.

— Ще ми кажеш ли защо не беше до нея?

Рипли го прониза с поглед:

— А ти ще ми кажеш ли защо я изостави?

Сам поклати глава:

— Не. Какво ще кажеш да опитаме да поправим грешките си? Аз съм част от всичко това и този път ще поема отговорността си.

— Добро решение — съгласи се тя. — Всяка помощ ще ни бъде от полза — откъдето и да дойде.

— Ще направя всичко възможно да убедя Миа отново да ме допусне в живота си.

— Желая ти късмет — Рипли се усмихна самодоволно на изненадания му поглед. — Но все още не мога да кажа със сигурност дали този късмет е добър или лош.

— Разумно.

Подаде ѝ ръка и след миг колебание тя я пое. Между дланите им проблесна искра.

— Естествено — промърмори Рипли.

— Връзката съществува — Сам приятелски стисна ръката ѝ, преди да я пусне. — Какво можеш да направиш?

— Ще ти кажа, след като помисля. Трябва да довърша обиколката си — изчака няколко мига и наведе глава встрани. — След теб — посочи колата му. — И не пришпорвай този символ на мъжествеността повече, отколкото е позволено.

— О, разбира се, много любезно от ваша страна, заместник-шерифке! — тръгна към колата си. — Ще те помоля за нещо: не споменавай пред Миа, че съм идвал тук. Ще си въобрази, че подценявам способностите ѝ.

Рипли изсумтя, когато се качи в полицейската кола. Не можеше да отрече, че Сам познава добре избраницата си.

СЕДМА ГЛАВА

Нямаше да каже на Миа, но не мислеше, че дискретността изисква да пази тайна и от Мак. Рипли бе сигурна, че в закона за поверителната информация има вратичка, свързана с брачните партньори. Според нея щом двама души се обичаха толкова, че да споделят живота си, трябваше да се доверяват един на друг за всичко. Това бе още едно предимство за сметка на необходимостта от подялба на мястото в гардероба.

Въпреки че живееха заедно, спяха и се събуждаха заедно, Рипли и съпругът ѝ се срещаха по няколко пъти в седмицата за обяд в кафене книжарницата — в онези дни, в които Мак не бе така погълнат от работата си, че да загуби представа за времето. Тя едва щеше да дочака до обяд, за да му съобщи новината си.

Изкуши се да разкаже на Нел, но след сложен вътрешен дебат реши, че Нел е твърде близка с Миа и рискът тайната да стане обществена е голям.

Но не и с Мак.

— И така — продължи Рипли, докато чоплеше риба тон на скара и салата с авокадо — той стоеше там, чаровен и замислен. Гледката бе поразителна. Беше хладно, имаше мъгла и бе облечен с онзи дълъг тъмен шлифер. Вятърът развяваше краищата му и отдалеч приличаше на страдащ романтичен герой. Преди да се появи, не помръдна от поляната, където бе застанал на фона на старата каменна къща в чезнещата мъгла.

— Заличил е следите на пътя?

Не бе лесно човек да вземе думата от Рипли, когато говореше така разпалено, но Мак бе свикнал да намира удобен момент.

— Да, напълно. Понякога магията е много силна. Зависи колко мощно е злото — тя разтърси рамене и вдигна чашата си с кафе. — Не видях белези на пътя, но на връщане спрях и слязох да проверя дали случайно не е забравил нещо.

— Беше ли?

— Не. Не се долавяха никакви вибрации, което означава, че напълно е пречистил мястото.

— Жалко, че първо не поговори с мен — отбеляза Мак. — Щях да отчета показания и да взема проби за лабораторен анализ.

Рипли се отпусна на стола си и поклати глава:

— Не искам мъжът ми да си цапа ръцете с някаква зловеща чернилка.

— Това е част от работата ми — остана намръщен за минута, но реши все пак да отиде до шосето и да провери дали някой от чувствителните му уреди ще засече нещо. — Да повторим — настоя той. — Миа му е разказала, че е видяла на шосето голям черен вълк с пентаграма на муцуната.

— Такъв е бил образът. Черен вълк, червени очи, големи зъби. Носел е нейния белег. Явно е бил доста страховит, щом така е разтърсил кралицата на свръхестественото.

— Точно така: образ — каза Мак. — Не истински вълк. Този път не с имало живо същество, обладано от злото. Може би има нещо общо с белега, който Миа му остави през зимата. Но все пак е бил достатъчно силен, за да я тласне към ръба. Това е интересно.

— И страшно, ако се съди по тревогата на Сам. Ще ти кажа още нещо интересно — Рипли се наведе над остатъка от обяда си и сниши глас: — Онзи приятел съзерцаваше къщата ѝ като съвременна версия на Хийтклиф, който се вижда в далечината отвъд мочурищата и търси Катрин^[1].

— Добро сравнение.

— Чела съм тази книга. Както и да е, беше силно емоционална сцена, а после той се преструваше на хладнокръвен и нехаен. Интересно е.

— Доколкото знам от теб, имали са сериозна връзка.

— Имаха — потвърди Рипли. — Мислех, че би потънал в скръб, ако Миа го зарежеше, но самият той сложи край.

— Това не означава, че я е забравил.

— Мъжете не тъгуват по десет години за отминала любов.

Мак се усмихна и потърка ръката ѝ:

— Аз бих тъгувал за теб.

— Престани! — но Рипли обърна ръката си и преплете пръсти с неговите. — Сам не иска тя да разбере, че е ходил там. Казва, че би се

разсърдила, ако научи, че е подсилил защитата ѝ. Прав е. Но ако питаш мен, има и друга причина. Не желае Миа да узнае, че все още е луд по нея. Ако не беше толкова сложно и залогът не бе толкова висок, щеше да бъде забавно.

— Каквото е имало помежду им засяга или само тях, или бъдещето на острова. Имам няколко теории.

— Ти винаги имаш теории.

Мак се усмихна, приближи се към нея и сниши глас:

— Трябва да се съберем. Всички.

— И аз мисля така — прошепна тя. Случаен наблюдател би предположил, че или флиртуват, или заговорничат. — Нека бъде у Зак. Нел ще сготви и ще си вземем нещичко и за вкъщи.

— Добра идея. Но нали не всички знаят всичко, а някои от нас имат тайни и не бива да узнаят, че ние сме ги научили, а още по-малко — от кого!

— Господи, разбирам — каза тя с усмивка. — Любовта е сложно нещо.

— Така е, гълъбчета — Миа се приближи и приятелски прокара ръка по раменете на Мак. — Страхотна двойка сте!

— Каним се да се явим на конкурс — Рипли изправи гръб и погледна Миа в лицето. Трябваше да признае, че умее напълно да прикрива чувствата си зад поразителната си красота. — Е, какво става с теб?

— Нищо особено — Миа задържа ръката си върху рамото на Мак. У него имаше нещо, което винаги ѝ носеше утеха. — Всъщност трябва да поговоря с вас и Нел по важен въпрос — за миг в очите ѝ се изписа тревога, когато хвърли поглед към бара. — Но ще се наложи да почака — реши тя. — В момента е твърде заета с клиенти.

Рипли поумува как да изиграе хода си и изведнъж каза:

— Ако е свързано с твоите танци с вълци, вече знам.

Не би могла да каже кой изглеждаше по-смаян — Миа или Мак. Но Миа поне не я скрита под масата, а се отдалечи да донесе трети стол, и това ѝ даде възможност да отвърне на ритника да Мак.

— Поседни за малко.

— Точно това смятам да направя — все още замаяна, Миа се настани на стола и скръсти ръце. — Не знаех, че със Сам сте толкова близки, та се е разприказвал пред теб.

— О, нищо подобно! — Рипли побутна чинията си встрани. — Случайно го засяхох на крайбрежното шосе — беше истина. Къщата ѝ бе край шосето. — Разчистваше бъркотията, която си оставила.

— Каква... — Миа замълча и пребледня. Нима бе проявила такава безотговорност? Дори не ѝ бе хрумнало, че съсредоточената отрицателна енергия би могла да продължи да застрашава тази част от острова.

— Не се безпокой — намеси се със съчувствие Мак. — Била си много изплашена.

— Няма значение. Аз нося отговорност за това.

— Явно не разбираш, професоре — Рипли нехайно отчупи от еклера, който Мак бе избрал за десерт. — Мис Съвършенство няма право да допуска грешки като по-низшите същества.

— Аз трябваше да пречистя мястото — повтори Миа и тревожно погледна Рипли, изненадана, че тя не отвърна с нищо хапливо в отговор.

— Е, не си го направила. Но той се е погрижил. Докато се заяждах с него и го заплашвах с арест по измислени обвинения — просто за да се позабавлявам, той ме осведоми какво се е случило, а аз уведомих Мак, така че остава да кажеш само на Нел, когато свърши смяната ѝ.

— Да. Добре — Миа разтри слепоочието си, където чувстваше пулсираща болка. Не си спомняше кога за последен път бе имала главоболие. И стомахът ѝ бе свит. Трябваше да балансира чакрите си, за да разсъждава трезво. — Бих искала да поговоря с теб по-подробно, Мак. Предполагам, че е било просто тактика за сплашване, но не мога да го пренебрегна, защото рискувам да пропусна нещо съдбоносно.

— Права си. С Рипли тъкмо обсъждахме идеята всички да се съберем. Какво ще кажеш да се срещнем тази вечер у Нел и Зак?

— На вечеря — подчерта Рипли и накара Миа да се усмихне.

— Няма причина да губим време и да пропускаме възможността за вкусна безплатна вечеря. Ще поговоря с Нел — Миа стана и погледна Рипли. — Възнамерявах сама да ти кажа. Просто исках първо да събера мислите си. Не искам да си помислиш, че имам тайни от теб. Това за нас е вече минало.

Рипли се почувства виновна пред Сам, но го превъзмогна. Все пак не бе нарушила обещанието си.

— Не се измъчвай. Освен това имах възможност да подразня онзи красавец.

— Това е добрата страна. Доскоро!

Когато Миа тръгна към Нел и се отдалечи. Мак отново се наведе над масата:

— Бива си те, заместник-шерифке.

— Съмняваше ли се? А сега трябва да открия Сам и да го осведомя какво съм ѝ казала и какво не, преди да се срещнат и всичко да се обърка.

— Аз ще отида — Мак побутна еклера към нея и стана. — Искам да поговоря с него. Трябва да документирам всичко това.

— Благодаря — Рипли отчупи от сладкиша.

— А ти ще платиш сметката.

— Винаги има уловка — промърмори тя с пълна уста.

Мак бе успял да измоли едновременно интервю от Лулу, което засега бе достатъчно. След него трябваше да отскочи до дома, за да вземе Рипли и да отидат на уговорената среща за вечеря у семейство Тод.

Но в момента бе нагласил касетофона и бележника си и бе предразположил Лулу с кутия бонбони „Годайва“.

— Наистина съм ти признателен, Лулу.

— Да, да — тя отпи глътка кафе с първия бонбон. Беше решила да си почине от виното. — Предупредих те, че не обичам да ме разпитват. Това ми напомня как веднъж ченгетата ме замъкнаха в полицейското управление заради участие в протестна демонстрация.

— Срещу какво си протестираше?

Изгледа го с недоумение:

— Беше през шестдесетте, за Бога! Срещу какво ли не!

„Добра отправна точка“, помисли си Мак.

— Живяла си в комуна, нали?

— Известно време — Лулу сви рамене. Нямаше какво да крие. — Пътувахме като чергари. Спяхме по паркове, плажове — където намерим. Видях много места в тази страна, които ти никога няма да видиш, освен ако си купиш къща на колела и тръгнеш да обикаляш.

— Не се и съмнявам. Как попадна тук, на Трий Систърс?

— Поех на изток.

— Лулу... — нетърпеливо настоя той.

— Добре, не ме гледай като сърдито кутре — настани се удобно на дивана. — Тръгнах по пътищата, когато бях на шестнадесет години. Не се разбирах с родителите си — посегна и взе още един бонбон.

— Имаше ли определена причина за това?

— Да. Баща ми беше консервативен тип с твърда ръка, а майка ми играеше по свирката му и му пригласяше. Не можех да търпя това. Възползвах се от първата възможност да се измъкна, а на тях така им беше дотегнало от мен, че не си направиха труда да ме търсят.

Въпреки нехайния тон, с който говореше за безразличието на родителите си, думите ѝ издадоха огорчение. Но доколкото познаваше Лулу, дори при най-плах опит да изрази съчувствие, Мак би си изпросил юмрук в зъбите.

— Къде бе решила да отидеш?

— Където и да е, стига да се махна оттам. Спрях се за малко в Сан Франциско. Загубих девствеността си в сладостно опиянение от марихуана с един сладур на име Боби — Лулу се усмихна, защото въпреки годините и обстоятелствата, споменът бе приятен. — Правех талисмани, продавах ги, за да се издържам, непрекъснато слушах музика и решавах проблемите на света. Пушех джойнт, вземах ЛСД и обиколих Ню Мексико и Невада с момче на име Спайк. Представи си — с неговия „Харли“.

— На шестнадесет?

— Може вече да съм била на седемнадесет. Човек е на шестнадесет само една година. Харесваше ми да живея като циганка, защото не ме свърташе на едно място — раздвижи краката си, обути в овехтели пантофи. — Понякога се задържах по-дълго. Например в комуната в Колорадо. Там се научих да отглеждам зеленчуци и да ги готвя. Научих се и да плета. Но... — очите ѝ го пронизаха през очилата. — Интересуват те свръхестествените неща, нали? Не някакви си хипарски спомени.

— Всичко ме интересува.

— Имах мечти. Не Бог знае какви цели — побърза да добави. — Не съм имала амбицията да се прочуя. Но сънувах това място — Сисъърс. Къщата на скалите и жена с дълги червени коси.

Мак бе започнал да скицира в бележника си лицето на Лулу, но вдигна поглед:

— Миа?

— Не — Лулу запали свещ с аромат на ванилия, защото ѝ напомняше за младостта. — Тя плачеше в сънищата ми и ме молеше да се погрижа за децата ѝ.

Мак бързо си записа нещо. Знаеше, че е имало дойка, на която жената, наречена Огън, е оставила децата си, преди да се хвърли от скалите.

„Прераждане? — добави той. — Още една връзка в кръга“.

— След всеки сън чувствах нужда да продължа пътя си. Накрая се озовах в Бостън — без никакви пари. Но тогава не ми пукаше, че съм на червено. Винаги можех да се върна към някого, който има познат, от когото бихме могли да изкопчим нещичко. Един ден момиче на име Батъркъп предложи всички да се качим на ферибота за остров Трий Систърс. Въобразяваше си, че е вещица, но доколкото си спомням, беше дъщеря на богат адвокат, чиито пари пилееше в колежа. Можете да плати билетите за отиване и връщане от джобните си. Съгласих се, защото възможността да се повозя безплатно ми се стори примамлива. Другите се върнаха, а аз останах.

— Защо? — попити Мак.

Лулу замълча за миг. Въпреки връзката си с Миа, Рипли и Нел и със самия остров, не говореше за собствения си допир до свръхестественото. Това винаги я караше да се чувства малко глупаво.

Но Мак я гледаше спокойно. Испита симпатия към него.

— Веднага щом островът се появи пред очите ми, разбрах, че тук е моето място. Бях дрогирана — продължи тя. — Както и всички останали. Батъркъп беше идиотка, но винаги имаше първокласна трева. Може би под въздействие на дрогата, но това място ми се стори най-красивото в света. Когато видях къщата на скалите, първата ми мисъл беше: „Открих своето кътче. Трябва да остана тук!“ Разделих се с Батъркъп и другите още щом слязохме на пристанището, без да се замисля. Питам се какво ли е станало с нея...

— Започнала си работа при бабата на Миа.

— Не веднага. Не търсех постоянна работа. Струваше ми се твърде обвързващо — свали очилата си и забърса стъклата. — Известно време живях на палатка в гората, хранех се с диви плодове и

каквото успеех да докопам от зеленчуковите градини на хората. Мисля, че тогава бях на вегетарианска вълна — интересно бе да погледне назад и да види себе си — млада, безгрижна и дръзка. — Не издържах дълго. Когато човек се е родил хищник, остава такъв до края на живота си. Един ден, докато се разхождах, дойде жена с лъскава кола. Спря, свали стъклото и ме огледа от главата до петите. Едва ли е минавала шестдесетте, но за шестнадесет годишна хлапачка, за която живота свършва на тридесет, това е дълбока старост — прекъсна разказа си, засмя се и отново сложи очилата си. — О, по дяволите, ще пийна чаша вино! Искаш ли?

— Не, благодаря. Ще шофирам.

— Голям праведник си, Мак — извика тя, докато вървеше към кухнята. — Никога не съм била красавица, а след две седмици в гората сигурно съм приличала на плашило. Тогава имах дълги коси и ги носех на плитки. Не знам какво съм си въобразявала. Онази жена ми се струваше стара, но хващаше око. Косите ѝ бяха тъмночервени, безупречно оформени. Беше облечена в официален тоалет, сякаш е била на прием. Имаше тъмни очи и когато срещнаха погледа ми, бих се заклела, че чух бурно море и усетих брулещ вятър, а денят беше горещ и тих. Чух плач на бебе — с чаша вино в ръка, Лулу се върна в хола и се отпусна на шарения диван. — Каза ми да се кача в колата — просто ей така! — и аз се качих, без да се поколебая. Мисис Девлин притежаваше магически способности — като внучката си. Тогава не знаех какво я прави толкова забележителна, но просто чувствах, че в нея има нещо. Заведе ме в къщата на скалите — гласът ѝ пресипна от виното и от вълнение. — Обичах я, уважавах я и ѝ се възхищавах. Беше по-близка за мен от кръвен роднина. Семейството ми никога не бе давало пет пари за мен и аз бях свикнала с това. Но тя ме научи да ценя хората. Предаде ми любовта си към книгите, имаше ми доверие. Караше ме здравата да работя, за да заслужи заплатата си. Почиствала съм онази огромна къща толкова пъти, че бих могла да го направя и с вързани очи.

— Не знаеше ли, че е вещица?

Лулу се замисли. Тогава не бе умувала много по този въпрос.

— Разбрах го постепенно. Мисля, че тя се погрижи да го приема като нещо естествено. Може би хипарският ми мироглед, повлиян от

метафизиката и теориите за природата като наша майка, е направил това по-лесно.

— Кога научи за легендата?

— И това стана постепенно. Тя е част от живота на Систърс и човек може да я чуе или прочете от много места. Докато работех за мисис Девлин, неусетно станах един от жителите на острова.

— Значи, когато Миа се е появила на бял свят, за теб е било естествено да приемеш магическите ѝ способности.

— Ако трябва да анализирам, бих казала, че мисис Девлин е знаела какво предстои, преди да се е случило. Когато се роди Миа, синът ѝ и съпругата му се нанесоха в къщата. Скоро разбрах, че са го направили, за да разполагат с две детегледачки у дома. Безотговорни егоисти! — замълча и отпи глътка вино. — Вечерта, когато я доведоха, отидоха да вечерят в хотела и мисис Девлин ме заведе в детската стая. Миа беше красиво бебе: червенокосо и лъчезарно, с дълги ръце и крака. Тя я взе от креватчето, прегърна я за миг и след това ми я подаде. Изплаших се — не само защото никога не бях държала бебе, а тя изглеждаше съвършена и крехка като изваяна от стъкло. Разбрах какво има в нея и защо мисис Девлин ми дава да я подържа. Знаех, че от този ден нататък животът ми няма да бъде същият. Случвало ли ти се е да желаяш нещо много силно, а преди да вкусиш от него, стомахът ти да се свие на топка?

— Да — Мак остави бележника си и продължи само да слуша. — Случвало ми се е.

— Тогава преживях точно това. Стояхме там. Тя държеше Миа в ръцете си, а моите бяха скръстени пред гърдите ми и сърцето ми щеше да изскочи. Изведнъж се разрази буря — също както в сънищата ми. Стъклата дрънчаха от вятъра, проблясваха светкавици. Тогава за първи и последен път я видях да плаче. „Вземи я — каза ми тя. — Това дете се нуждае от обич и грижи. Те няма да ѝ ги дадат. Не могат. Когато аз си отида, ще има само теб.“ Отговорих ѝ, че не знам как да се грижа за бебе — и тя ми се усмихна. Миа започна да шава в ръцете ѝ, да размахва юмручета и преди да усетя, вече я държах. Мисис Девлин се отдръпна. „Сега е твоя.“ Никога няма да забравя думите ѝ: „Тя ти принадлежи — и ти на нея.“ После ме остави да я полюлея, докато заспи — Лулу изсумтя. — Виното ме разнежва.

Трогнат, Мак протегна ръка и хвана нейната:

— И мен.

Шериф Закари Тод извади съдовете от миялнята машина — една от малкото задачи, които му бе позволено да изпълнява в собствената си кухня.

— Добре. Да видим дали съм разбрал правилно: Миа е разказала на Сам за случилото се на пътя тази сутрин, а Рипли, която не знаела, открила Сам до къщата на Миа и той я осведомил, но Рипли обещава, че няма да каже на Миа, че го е видяла там, а после казала на Миа — Господи, когато самата тя се е канела да го сподели, — че е попаднала на Сам на шосето, докато пречиствал мястото.

— Бързо схващаш! — похвали го Нел, когато Зак си пое дъх и провери дали лазанята ѝ е готова.

— Не ме разсейвай! После Мак казал на Сам какво е казала Рипли на Миа, докато Миа разказвала на теб за преживяването си. После Рипли те осведомила и за останалото, а сега ти го сподели с мен — поради причини, които не мога да си обясня.

— Защото те обичам, Зак.

— Точно така — потърка челото си. — Мисля, че е най-добре просто да си мълча. Иначе ще направя гаф.

— Прав си — Нел чу радостния лай на Люси. — Някой идва. Сложи подноса на третия рафт. Експериментирам с канапета за сватбата на Роджърс другия месец. Там Люси не може да ги достигне! — извика тя след него, когато той тръгна към вратата, а после погледна Диего и цъкна с език: — Мъжете и кучетата не трябва да се оставят без надзор! — тъй като бе изпуснала Зак от погледа си за няколко минути, Нел трябваше да подреди всички съдове и прибори, които бе разхвърлял, по местата им, преди да грабне бутилка вино и да отиде да посрещне гостите.

Мак и Рипли бяха донесли кученцето си и това предизвика бурна радост у Люси, а Диего сърдито се оттегли на горния етаж.

Миа пристигна с букет свежи нарциси и се самонастани на пода да поиграе с Мълдър на „захапи въженцето“.

— Понякога ми хрумва и аз да си взема куче — засмя се, когато Мълдър изпусна края на въженцето от зъбите си и се прекатури. — Но

веднага размислям заради градините си — вдигна кутрето във въздуха. — С удоволствие би изровил всичките ми цветя, нали?

— Да не споменаваме какво би направил с обувките ти — мрачно промърмори Рипли. — А ти имаш стотици чифтове.

— Обувките са форма на самоизява.

— Просто ни помагат да ходим.

Миа придвижи кученцето надолу и потърка носа му в своя:

— Какво разбира тя?

Така я завари Сам, когато надникна през вратата — седнала на пода, смеейки се на пълничкото жълтеникаво кутре, което ближеше бузите ѝ. Затаи дъх. Изглеждаше безгрижна и щастлива, с разстлани на пода поли, разпуснати коси и очи, сияещи от радост. В този миг видя в ослепително красивата жена момичето, което бе изоставил.

Люси внезапно излая, Мълдър скочи, а Миа престана да се смее, щом хвърли поглед навън.

— Люси! — Зак повика кучето, хвана каишката му и отвори остъклената врата. — Без изблици! — нареди той, когато Люси стегна мускули, готова да се хвърли върху госта. — Отнася се и за двамата! — добави Зак под носа си. Дори слепец би забелязал желанието, изписано по лицето на Сам.

— Страхотна е! — Сам погали Люси по главата и тя легна по гръб. След като подаде виното, което бе донесъл на Зак, той приклепна и потърка корема ѝ. Кутрето дотича и зачака своя дял от удоволствието.

— Какво правиш тук? — попита Миа.

Тонът ѝ накара Сам да вдигне вежди, но преди да успее да отвърне, Мак се намеси:

— Аз го повиках — Миа му хвърли укорителен поглед, от който професорът едва не затрепери. — Всички сме част от това и всеки от нас може да допринесе с нещо. Трябва да действваме заедно, Миа.

— Прав си, разбира се — безгрижното момиче бе изчезнало. Отново се бе превърнала в изтънчената жена с хладен тон и сдържана усмивка. — Беше грубо от моя страна, Сам. Извинявам се. От доста време насам съставът на клуба ни е непроменен. Не очаквах нов член.

— Няма проблем — вдигна въженцето, което Мълдър услужливо бе пуснал в краката му.

— Ще сервирам вечерята след няколко минути — Нел наруши напрегнатата атмосфера. — Да ти донеса ли чаша за вино, Сам?

— С удоволствие ще пийна, благодаря. Имате ли някакъв ритуал за посвещаване?

— Само обръсване на главата и тялото — Миа отпи от виното. — Но това може да почака до след вечеря. Ще се измия.

Преди да се изправи, Сам ѝ подаде ръка. Може би това бе знак за примирие, но тя блокира силата си и при допира на дланите им не се случи нищо.

— Благодаря — познаваше къщата почти толкова добре, колкото своята, но тръгна към стълбите, вместо да влезе в по-удобната баня на долния етаж. „Колкото по-далеч — помисли си тя, — толкова повече спокойствие“.

Щом се затвори вътре, облегна гръб на вратата. Беше глупаво и абсурдно този мъж да има такова въздействие върху нея. Умееше да се владее, когато бе подготвена за среща с него, но когато го видеше случайно, ставаше уязвима.

Искаше да обвини него за това, но ѝ се струваше глупаво и безсмислено да разчопля стари рани. Миналото не можеше да бъде променено.

Застана пред мивката и се погледна в огледалото. Изглеждаше уморена и бледа. Поне за външността си бе лесно да се погрижи.

Изми ръцете си и наплиска лицето си със студена вода. При нормални обстоятелства ѝ бе приятно да използва козметични средства. Забавно ѝ бе да си служи с моливите, тубичките и геловете, а и в това имаше нещо, което подхранваше женското ѝ самочувствие. Но сега избра по-прост и определено по-бърз начин.

Подсуши лицето си и направи заклинание за красота. След това отново критично погледна отражението си. „Много по-добре“, констатира тя. Умората бе изчезнала и страните ѝ имаха обичайната си руменина, а устните ѝ бяха яркочервени.

Въздъхна при мисълта за собствената си суетност и плъзна върха на пръста си по извивките на клепачите си — като четка със сенки. Очертанията им станаха по-тъмни.

Доволна от резултата, постоя там още минута, за да овладее емоциите си, и се върна при другите.

„Сплотена компания“, помисли си Сам, докато хапваше от превъзходната лазаня на Нел Тод. Жестовете, погледите и недоизречените мисли, които всички отгатваха, говореха, че между тези хора съществува здрава връзка.

Нел живееше на острова от по-малко от година, а Мак — едва от зимата, и все пак се бяха вписали в средата така, че всички изглеждаха неразделни. Част от обяснението бе общият враг. Но приятелството им далеч не бе само единение по време на война.

Имаше нещо в изражението на Миа, когато разговаряше с Мак или го слушаше. Лицето ѝ издаваше привързаност и топлина. Това бе любов, но не физическо привличане, а нещо много по-дълбоко и искрено.

Забеляза подобна близост между всички около масата.

Нел сипа втора порция на Мак, преди да ѝ е поискал. Зак отчупи парче хляб и го подаде на Миа, без да прекъсне разгорещения спор, който водеше със сестра си за тактиките на „Ред Сокс“. Нел и Миа се спогледаха и се засмяха на някаква шега, която само двете разбраха.

Цялата тази непринуденост наведе Сам на мисълта, че ще бъде необходимо и друго, освен време и търпение, за да изгради мост над годините, които бе пропуснал.

— Мисля, че твоят и моят баща са играли в една и съща четворка на някакъв благотворителен голф турнир — каза Мак. — Миналия месец в Палм Спрингс или на Палм Бийч — имаше нещо с Палм в името.

— Така ли? — Сам никога не се бе интересувал от благотворителните прояви на баща си, а и от години не бе длъжен да участва в тях. — Срещал съм родителите ти на много светски прояви в Ню Йорк.

— Да, едни и същи кръгове.

— Може да се каже — съгласи се Сам. — Не си спомням да съм те виждал на някоя подобна проява.

Мак широко се усмихна:

— Нито пък аз теб. Случайно да играеш голф?

Този път Сам се усмихна:

— Не. А ти?

— Мак е твърде непохватен — намеси се Рипли. — Ако опита, сигурно ще се препъне в топката.

— Така е, за жалост — потвърди Мак.

— Миналата седмица падна по стълбите. Шест шева.

— Кучето ме спъна — оправда се той. — И шевовете бяха само четири.

— Можеше да ги избегнеш, ако беше дошъл при мен, вместо да ходиш в клиниката.

— Тя ме лекува всеки път, когато пострадам.

— Това се случва ежедневно. На медения ни месец...

— Престани! — Мак започна да се изчервява.

— Бяхме в банята, уж за да вземем душ, което беше само повод за горещ, страстен секс...

— Млъкни! — сложи ръка пред устата ѝ. — Закачалката за кърпи не бе закрепена както трябва.

— Той я изтръгна от стената — във върховия момент! — Рипли примигна срещу него. — Моят герой!

— Впрочем... — Мак въздъхна дълбоко. — ... щом си в хотелиерския бизнес, Сам, съветвам те да се погрижиш всичките ти закачалки да бъдат здрави.

— Ще си взема бележка, особено ако вие двамата решите да отседнете в „Омагьосаният хан“.

— Добре, а ако Нел и Зак си направят резервация — продължи Рипли, — трябва да провериш стабилността на мивките в баните. Веднъж счупиха една на горния етаж, когато...

— Рипли! — ужасено процеди през зъби Нел.

— Защо трябва да ѝ разказваш всичко? — попита Зак.

— Вече няма да ѝ се доверявам — Нел си даде вид, че не обръща внимание на смеха на Рипли, и стана. — Ще донеса десерта.

— Нямах представа, че баните са се превърнали в толкова ерогенни убежища — отбеляза саркастично Миа, докато се изправяше да отнесе чинията си.

— Бих се радвал да ти покажа своята — обади се Сам, а в отговор тя сви рамене, преди да тръгне към кухнята. — Не хапна нищо. Само се преструваше — прошепна той.

— Напрегната е — намеси се Мак.

— Няма смисъл да присъствам тук, щом това я смущава.

— Светът не се върти около теб — Рипли вдигна чашата си и отпи глътка.

— Рип! — тихо я предупреди Зак. — Нека видим как ще се развият нещата по-нататък.

Сам кимна и вдигна чинията си.

— Тя ти има доверие — обърна се той към Мак.

— Така е.

— Може би това ще запази равновесието.

Сам също се почувства напрегнат, когато отидоха в хола. Никога не се бе замислял върху способностите си — просто ги притежаваше. Не ги обсъждаше с никого и не участваше в сборища, но въпреки че само четирима от присъстващите шестима бяха потомствени магьосници, това определено приличаше на сборище.

— Всички знаем легендата — започна Мак. „Историкът — помисли си Сам. — Гениалният учен, който се интересува от всяка подробност.“

— По време на лова на вещици в Салем трите сестри, известни с имената Огън, Земя и Въздух, създали остров Трий Систърс като свое убежище от преследвачите си.

— Докато невинни жени били преследвани и убивани — намеси се Рипли.

„Жената воин — Сам вяло погали котарака, който се бе настанил на дивана до него. — Непреклонната. Земя.“

— Не са можели да спрат това — каза Зак, — а ако се опитали, щели са да обречат на гибел и други.

„А тук долавям разум и авторитет“ — отбеляза си Сам.

— Един-единствен избор предизвиква обрат на съдбата — продължи Мак. — Онази, която се наричала Въздух, се влюбила в търговец, който я върнал обратно на континента. Родила му деца, грижела се за дома, но той не могъл да я приеме такава, каквата е. Издевателствал над нея и накрая я убил.

— Мисля, че се е самообвинявала, понеже не е можела да бъде такава, каквата той искал. Или за това, че не е останала вярна на себе си и е направила лош избор.

„Нел е тази, която храни и поддържа живота — помисли си Сам, когато тя заговори. Котаракът под ръката му се раздвижи, сякаш за да изрази съгласие. — Тя е Въздух.“

— Спасила децата си, като ги изпратила при сестрите си. Но целостта на кръга била нарушена. Силата му отслабнала — продължи Мак. — Освен това ужасът от случилото се, гневът започнал да се надига у едната от сестрите ѝ, която се наричала Земя, докато яростта и жаждата за мъст я обсебили.

— Сгрешила е! — намеси се отново Рипли. — Разбирам какво е чувствала, но е сгрешила. И си е платила за това. Използвала силата си, за да убие онзи, които погубил сестра ѝ — и ударът се стоварил с тройна сила върху самата нея. Загубила съпруга си, когото обичала, не могла да погледне отново децата си — и кръгът още повече отслабнал.

— Останала само една — гласът на Миа бе ясен, а изражението — спокойно. — Сама трябвало да го съхрани.

„Интелект, гордост и страст“, помисли си Сам. Нима има нещо чудно в това, че тази жена го вълнува? Тя бе Огън.

— Отчаянието може да сломи дори най-силните — Нел хвана ръката на Миа. — Но макар и сама и с разбито сърце, тя изтъкала защитна мрежа, която запазила острова цели триста години.

— Постарала се е да има кой да се грижи за децата ѝ — Мак се сети за Лулу. — Така кръгът е бил съхранен до наши дни — смръщи вежди над кафето си. — И все още съществува.

— Боиш се, че ще се проваля, когато дойде моят ред. Нел се изправи срещу демоните си, а Рипли — срещу своите — с привидно нехайство Миа погали с крак Мълдър.

— От трите ни аз съм се обучавала в мисията най-дълго и съм най-опитна.

— Така е, но...

Миа въпросително вдигна вежди:

— Но?

— Мисля, че все пак онова, с което ще се сблъскаш, ще е поковарно. Нел се е преборила срещу Евън Ремингтън — човешко същество.

— Жалка отрепка — поправи го Рипли.

— Какъвто и да е, все пак е човек. Трябвало е да събере смелост да застане срещу него, да го победи и да приеме дарбата си. Не твърдя,

че е било лесно, но формата е била напълно осезаема, ако разбирате какво искам да кажа.

— Мъж с нож в ръка — Сам за пръв път се включи в разговора и привлече вниманието на всички. — Социопат, психопат — или както и да наричате това зло, в гората, в мрака. Не, не е било никак лесно. Била е необходима смелост, искрена вяра и невероятна сила от страна на Нел, за да успее. Но лицето на злото ѝ е било познато.

— Точно така. — Мак засия, сякаш слушаше надарен студент. — В случая на Рипли...

— В случая на Рипли — подхвана фразата самата тя — трябваше да приема силата, от която се бях отрекла, и да устоя на изкушението да прекрача границата.

— Емоционална дилема — съгласи се Сам. — Силата се влияе от различни фактори, както решенията и постъпките на всеки. Дарбата не ни предпазва от недостатъци или грешки. Тази вътрешна борба е била твоята слабост, докато при Нел дарбата се е превърнала в мощно оръжие, с което... — замълча и погледна Мак.

— Не, продължавай! — подкани го Мак. — Интересно е да чуем всичко от друга гледна точка.

— Добре. Силата, която се е отприщила преди няколко века, е използвала Ремингтън като проводник и се е вселила в репортера, който е тръгнал из страната по следите на Нел, водещи до Трий Систерс.

— Следил си развоя на събитията — тихо каза Миа.

— Да, непрекъснато бях в течение. Не е било проста задача да надвиеш тази сила, без да прекрачиш границата. Изисквали са се решителност, състрадание и сила. И все пак накрая и Рипли, както Нел, е застанала срещу човек. Каквото и да е имало в него, той е бил от плът и кръв.

— Изглежда, със Сам сме се въртели около една и съща теория.

— Тогава защо не престанете със заобикалките и не заговорите по същество? — сърдито подхвърли Рипли.

— Добре — Мак продължи, след като Сам му даде знак, че думата е негова. — Това, което се е явило пред Миа днес, не е било живо същество от плът и кръв, а образ. Възможните изводи са два. Предполагам — но само предполагам, — че тъй като кръгът е

непокътнат и то вече два пъти е било победено, силата му е отслабнала. Не може да се вселява, а само да подмамва.

— Или пести силите си в очакване на подходящия момент и подходящото място.

— Да — Мак кимна на Сам. — Изчаква подходящи обстоятелства. И за двете страни не остава много време — в сравнение с изминалите три века. Ще продължи с опитите да отнеме силата на кръга — и най-вече на Миа. Да подкопае устоите на силата ти. Ще използва страховете, слабостите и съмненията ти като пролуки, през които да проникне. Те са свързани с теб — добави и хвърли поглед към Сам. — Неизбежно е. Ще те преследва, както хищник — плячка, както онази, чиято наследница си, преди три века. Чрез самотата ѝ, чрез загубата и отчаянието ѝ при мисълта, че е трябвало да живее без хората, които е обичала, и от които се е нуждаела най-много.

— Знам това — заяви Миа. — Но аз не съм самотна и не съм загубила нищо. Кръгът ми е здрав.

— Да, но... не мисля, че може да се смята за напълно възстановен, докато и ти не предприемеш своята стъпка — темата бе деликатна и Мак се замисли, преди да продължи: — Дотогава ще бъдеш уязвима и натискът ще бъде най-силен. Би било достатъчно да пречупи Нел, но не е успяло. Опитало се е да изкуши Рипли — и отново се е провалило. А с теб...

— Необходима му е смъртта ми — спокойно довърши Миа. — Да, знам. Винаги съм го знаела.

Когато понечи да си тръгне, Нел я спря.

— Не се безпокой, сестричке — Миа потърка буза в косите ѝ. — Умея да се защитавам.

— Разбира се. Просто искам да останеш тук. Знам, че звучи глупаво, но искам да погостуваш на някоя от нас, докато всичко свърши.

— Не мога без своите скали. Всичко ще бъде наред. Обещавам — за последен път притисна Нел. — Бъди благословена.

Беше останала по-дълго от другите — с надежда да избегне други разговори. Но когато излезе навън, Сам стоеше, облегнат на колата ѝ.

— Дойдох пеша. Какво ще кажеш да ме закараш обратно?

— Вечерта е приятна за кратка разходка.

— Нека се кача, Миа — когато се опита да мине покрай него, той хвана ръката ѝ. — Искам да поговорим насаме, макар и само за минута.

— Мисля, че ти дължа услуга.

— Така ли?

Миа заобиколи колата си и седна зад волана. Когато обърна в другата посока, добави:

— За това, че си пречистил участъка от крайбрежния път тази сутрин. Рипли ми каза, че те е видяла там. Благодаря.

— Моля.

— Е, за какво искаше да поговорим?

— Чудя се какво става между теб и Мак. Сигурен съм, че има нещо.

— Така ли? — тя съзнателно отклони за миг вниманието си от пътя и примигна срещу него. — Нима подозираш, че се опитвам да въвека съпруга на сестра си в безумна греховна връзка?

— Ако имаше подобна цел, досега да си успяла.

Миа се засмя:

— Страхотен комплимент, въпреки че грешиш. Той е лудо влюбен в съпругата си. Но за едно си прав: помежду ни съществува връзка. Винаги си имал дарбата да долавяш емоции и да преценяваш атмосферата.

— Каква е връзката?

— Братовчеди сме.

— Братовчеди?

— Оказа се, че внучката на първата сестра се е омъжила за човек от фамилия Макалистър. Това е родът на Мак по майчина линия.

— Аха — Сам се опита да изпъне крака в тясната кола. — Значи е кръвен роднина. Долових нещо още щом го видях, без да знам какво. Точно както се почувствах свързан с Нел, въпреки че тя искаше да ме хвърли в тъмна яма, където да изгния. Харесвам приятелите ти.

— Какво облекчение за мен!

— Не се дръж злобно, Миа. Искрен съм.

Тя знаеше, че той казва истината, и въздъхна:

— Уморена съм. Това винаги ме прави сприхава.

— Тревожат се за теб — как ще се справиш с положението.

— Знам, съжалявам.

— Аз не съм разтревожен — Сам замълча, когато спряха пред жълтата къща. — Никога не съм познавал друга, било то магьосница или обикновена жена, която да притежава твоята жизненост. Няма да се предадеш.

— Прав си — няма! Благодаря, че ми вдъхна увереност след този дълъг, тежък ден. Лека нощ, Сам.

— Влез с мен.

— Не.

— Влез, Миа — зарови пръсти в косите ѝ и я погали по тила. — Ела и бъди с мен.

— Искан ми се да бъда с някого тази нощ — продължи тя, — за спокойствие и утеха. Нуждая се от нечия ласка. Но няма да дойда.

— Защо?

— Защото това не би ме направило щастлива. Лека нощ, Сам.

И двамата знаеха, че би могъл да настоява. Но зад поразителната ѝ красота прозираше умора.

— Лека нощ — той слезе от колата и я изпрати с поглед. Мислите му щяха да я следват, докато не се увереше, че Миа е в безопасност в къщата си на скалите.

[1] Хийтклиф и Катрин — герои от „Брулени хълмове“, Емили Бронте. — Б.пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

„Всичко е въпрос на стратегия — помисли си Сам. — И в бизнеса, и в личните взаимоотношения. Понякога дори само за да преживееш деня.“ Провери как върви ремонтът на фитнес центъра и бе доволен, че всичко се развива по план.

Имаше известни познания по строителство и проектиране. Преди години му бе хрумвало да се отдели от „Лоугън Ентърпрайзиз“ и да построи свой собствен хотел. В колежа бе посещавал допълнителни курсове по архитектура и дизайн и дори едно лято бе работил в строителна бригада. Тогава бе добил практически познания и бе започнал да се отнася с уважение към физическия труд.

Но постепенно се бе отказал от тези планове, защото всеки проект, който се опитваше да създаде, се превръщаше в копие на „Омагъосаният хан“. Защо да строи подобие на нещо, което вече съществува?

След като бе осъзнал, че иска хотела, останалото бе въпрос на търпение, находчивост и внимателна стратегия. Важно бе да крие от баща си, че единствената собственост на семейството, на която държи, е „Омагъосаният хан“.

Сам със сигурност щеше да го наследи, но ако Тодъс Лоугън разбереше, че хотелът се е превърнал в нещо като Светия Граал за сина му, би сметнал за свой дълг да го направи недостъпен и да настоява неговият син и наследник да прояви повече интерес към други области на семейната империя.

Докато баща му бе жив, нищо нямаше да бъде леснопостижимо. Сам знаеше как действа той: не бе от хората, които поощряват, а от онези, които създават трудности. Тази философия даваше резултати и в нея нямаше място за емоции.

Но Сам не желаше като лешояд да чака смъртта на баща си, за да предяви претенции към това, което иска.

Беше таил в себе си желанието да се заеме с хотела почти шест години. Работеше, учеше се и при всяка възможност да се изяви

прилагаше свои идеи. Така бе създал няколко доходоносни клона на „Лоугън Ентърпрайзиз“.

Накрая — за изненада на баща си — бе избрал най-удобния момент да му предложи невероятно изгодна сделка.

Родът Лоугън се славеше с убеждението си, че нищо не се придобива без усилие. „Освен — помисли си Сам — чрез собствени попечителски фондове.“ Затова бе изплатил пазарната стойност на дела на баща си.

Цената за него нямаше значение, щом бе успял да получи това, което иска. Беше готов да плати всяка цена и, за да си върне Миа.

Щеше да прояви търпение и разум. Естествено щеше да използва хитрост. Но бе принуден да си признае, че все още няма напълно ясна стратегия.

Прекият подход — „Скъпа, завърнах се“ — не му бе донесъл успех. Не можеше да си обясни защо бе проявил глупостта да повярва, че ще я спечели по този начин. Тактиката целувка за примирие също не се бе оказала сполучлива. Миа не го разколебаваше, че чувствата ѝ към него не са напълно охладнели, но и не се отнасяше по-благоприятно към усилията му.

Искаше тя да бъде в безопасност. Искаше островът да се избави от заплахата. И искаше отново да бъдат заедно.

Не приемаше мисълта, че не може да има и трите неща. Но фактът, че отговорността за отстраняването на вековното проклетие тежеше върху техните плещи, не бе за пренебрегване.

На срещата у семейство Тод, Мак не бе разкрил теорията си докрай, но Сам предполагаше, че я е обсъдил насаме с Миа. Може би отговорът, единственият отговор за нея бе да го отхвърли.

Но не бе в природата му да се предава без борба.

„Е, нужна е стратегия“, помисли си той и огледа хола на празния в момента хотелски апартамент, чиито стени бяха току-що облицовани с бледозелена коприна, а дограмата бе остъргана до естествения си дъбов цвят и лакирана.

Замислено прекоси спалнята и стигна до врата, зад която втората спалня бе пожертвана, за да се разшири банята и да има място за по-голям вграден гардероб. Душ батерията все още не бе поставена, но Сам лично бе избрал огромната вана, стъкления параван за душа и редицата извити полици.

Беше използвал топли цветове, много полиран гранит и мед. Луксозните принадлежности за баня щяха да бъдат поставени в съдове с формата на старинни аптекарски буркани. Съчетание на традиция, удобство и функционалност.

„Точно това допада на Миа — помисли си. — Бизнес, солидна печалба и първокласно обслужване“.

Усмихна се на себе си, докато изваждаше мобилния телефон от джоба си. Но веднага го прибра. Лично обаждане не бе начинът за уговаряне на делова среща.

Слезе в офиса си и помоли секретарката да позвъни на мис Девлин.

Сам я озадачаваше. Момчето, което бе смятала, че познава добре, се бе превърнало в мъж с непредсказуеми постъпки и странни ходове. „Бизнес вечеря? — помисли си Миа, когато затвори. — В удобно за мен време.“ Намръщи се срещу слушалката, която току-що бе оставила. Гласът му звучеше така, сякаш наистина говореше за професионална среща — хладно и делово.

Бизнес разговор в хотела, по време на вечеря, за да обсъдят предложение, което според него би донесло полза и на двете фирми.

Какво ли бе намислил?

От чисто любопитство прие поканата, но след като изрази съжаление, че има други ангажименти за вечерта. Беше така любезна да се съгласи да го вмести в графика си за следващата вечер.

Не би загубила нищо, ако отидеше да види дали идеята му си струва. Взе кристалната топка от полицата и я сложи в средата на бюрото си.

Обхвана я с ръце, съсредоточи се и насочи силата си.

Кристалът започна да се затопля. Мъглявината, която изпълни кълбото, заблестя от светлина, която сякаш идваше от центъра му. След миг сред нея се откроиха видения.

Миа видя себе си в миналото — млада и гола — в прегръдката на Сам в пещерата.

— Не вчера — прошепна си, — а утре. Разграничи бъдещето от миналото и ми покажи какво може да се случи.

Видя градините си, пълни с пъстри летни цветя под ярка бяла луна. Въздухът в офиса ѝ се изпълни с ванилов аромат. Беше облечена с дълга бяла рокля, отразяваща лунната светлина.

Той стоеше срещу нея в този океан от цветя — с протегнатата ръка. Върху дланта му имаше звезда, която пулсираше и сияеше в различни цветове. С усмивка я хвърли нагоре и над главите им пламнаха безброй разноцветни светлини. Когато ги обсипаха, Миа почувства вълнението и неизмеримата радост на жената в кристалната топка.

Сърцето ѝ сякаш запя от щастие.

Но след миг се видя сама на скалите сред бушуваща буря. Около нея проблясваха светкавици — като огнени стрели. Островът бе обгърнат от непроницаема мъгла. Студът достигна до нея в тихия офис и скова тялото ѝ.

От мрака изскочи черният вълк. Челюстите му още тракаха до шията ѝ, когато и двамата полетяха към бурното море.

— Достатъчно — плъзна ръка, но кълбото и виденията изчезнаха.

Когато го върна на мястото му и седна, ръцете ѝ не трепереха и дишането ѝ бе равномерно. Отдавна знаеше, че когато надникне в бъдещето, може би ще види собствената си смърт. Или по-лошо — смъртта на някого, когото обича.

Това бе цената на силата. Дарбата не искаше кръв, но понякога сякаш изцеждаше сърцето ѝ.

Замисли се каква съдба я очаква. Любов или смърт? А може би ако приемеше първото, неизбежно щеше да я сполети второто?

Скоро щеше да разбере. За тридесет години живот като магьосница бе научила доста. С тази мисъл се обърна към компютъра и се залови с ежедневната си работа. Със сигурност знаеше едно: всеки прави всичко възможно да пази това, което обича, и приема радостите и мъките, а накрая трябва да приеме и съдбата си.

— Нали каза, че срещата не е любовна?

Миа закопча обицата си:

— Така е. Отивам на бизнес вечеря.

Лулу шумно изсумтя:

— Тогава защо си облечена с тази рокля?

Миа взе втората обица и я разклати във въздуха:

— Защото ми харесва.

Знаеше, че бе грешка да донесе вечерния си тоалет в офиса, вместо да отскочи до дома след работа. Но така спести време и енергия, а и в късата — доста късата! — черна рокля нямаше нищо лошо.

— Една жена облича такава рокля, когато иска да накара мъжа да мисли за това, което е под нея.

Миа примигна:

— Може би.

— Не се прави на остроумна. Все още мога да те напердаша, когато заслужаваш.

— Лу, вече не съм на десет години.

— Ако питаш мен, когато беше на десет, проявяваше повече разум, отколкото сега.

Въздишка на отегчение не би била от полза. Ако изтъкнеше, че не е поискала мнението ѝ, щяха да започнат безсмислен спор. Тъй като бе невъзможно да не обръща внимание на намръщената жена, която стоеше до нея в тясната баня, Миа приложи друг подход. Обърна се:

— Написах всички домашни и разтребих стаята си. Мога ли да изляза да поиграя?

Устните на Лулу трепнаха, но тя бързо успя отново да ги стисне строго:

— Не беше нужно да те карам да разтребваш стаята си. Тревожех се, че за дете си твърде старателна в поддържане на реда.

— Не е нужно да мърмориш и за това, защото знам как да се държа със Сам Лоугън.

— Не мисля, че най-подходящият начин е да се напъхаш в тази рокля, от която гърдите ти изскачат наполовина.

Миа сведе поглед. Според нея роклята разкриваше малка част от бюста ѝ и ѝ стоеше елегантно. А краката ѝ бяха голи до средата на бедрото.

— Права си.

— Носиш ли бельо?

— О, за Бога! — Миа свали черното си сако от закачалката.

— Попитах те нещо.

Трудно овладявайки търпението си, Миа облече сакото. Подгъвът му бе няколко сантиметра под талията ѝ и превръщаше късата секси рокля в малък секси костюм.

— Струва ми се странно някогашно дете на цветята да задава подобен въпрос. Между 63-а и 72-а ти навярно не си и притежавала бельо.

— Имах чифт красиви бикини, боядисани на кръгове — за специални случаи.

Миа изправи гръб и се засмя:

— О, Лу! Що за представа ще създаде това в будното ми детско съзнание? Какви по-точно бяха тези специални случаи?

— Не сменяй темата и отговори на въпроса!

— Е, нямам нищо толкова необикновено, но нося бельо според модата. Така че ако претърпя злополука, няма да се изложя.

— Нямам предвид злополука, а съзнателно разсъбличане.

Миа се наведе и обхвана с длани невзрачното лице на Лулу. „Не е въпрос на търпение“, осъзна тя. Достатъчно бе да си спомни за обичта.

— Няма за какво да се безпокоиш. Обещавам.

— Мой дълг е да се безпокоя — промърмори Лулу.

— Тогава отпусни се. Ще хапна вкусна вечеря, ще разбере какво си е наумил Сам и ще съчетая това с удоволствието да го доведе до лудост.

— Все още си падаш по него.

— Никога не съм си падала по него. Обичах го.

Лулу отпусна рамене.

— О, скъпа! — вдигна ръка и докосна косите на Миа. — Предпочитам да си беше стоял в проклетия Ню Йорк.

— Е — но се върна. Не знам дали това, което изпитвам сега, е само отглас от тогавашните чувства. Дали между нас отново има нещо, или всичко е изчезнало с годините. Нима нямам право да разбира?

— Разбира се, че имаш. Но ми се иска първо да го измъчиш.

Миа се обърна и си сложи златно колие, от което между гърдите ѝ се спускаше тънък наниз перли.

— Не знам с какво друго бих успяла, ако не с тази рокля.

Лулу закачливо се усмихна и наклони глава встрани.

— Може би не си толкова глупава.

— Учила съм се от най-добрата — Миа сложи наситено червено червило, отметна буйните си коси и застана с лице към нея. — Е, как изглеждам?

— Убийствено.

— Чудесно!

Миа се постара да пристигне в най-подходящия час. Точно в седем влезе във фоайето на „Омагьосаният хан“. Младият администратор с ококорени очи я огледа от главата до петите и изпусна документите, които държеше. Доволна, тя му хвърли чаровна усмивка и влезе в Залата на чародействата — главната трапезария на хотела.

Беше поразена, когато огледа помещението и забеляза промените. „Сам не си е губил времето“, осъзна Миа и изпита гордост.

Стандартните бели покривки на масите бяха заменени с нови в наситено тъмносиньо. Порцелановите съдове ярко контрастираха с тях. Вместо старите вази от прозрачно стъкло бяха подредени множество съдове от кован месинг и мед, пълни с бели кремове, които сияеха и изпълваха въздуха с ухание. Кристалните чаши бяха масивни и изглеждаха почти като средновековни.

На всяка маса бе поставен меден свещник с форма на захлупен казан. Светлината на свещите се процеждаше през отвори във вид на звезди и лунни сърпове.

Не помнеше някога тази зала да е имала облик, толкова подхождаш на името ѝ. „Впечатляващо!“, каза си тя и прекрачи прага. Внезапно изпита силно вълнение: на стената бе скачена огромна картина с изкусно гравирана позлатена рамка, от която я гледаха Трите сестри — на фона на гората и нощното небе. Бяха облечени с бели рокли, чиито дипли, както и дългите им коси, бяха развети от невидим вятър. Видя сините очи на Нел, зелените на Рипли и собственото си лице.

— Харесва ли ти? — попита Сам зад гърба ѝ.

Преглътна, за да проясни гласа си:

— Невероятна е.

— Поръчах я преди година. Пристигна днес.

— Прекрасна творба. Моделите...

— Не е имало модели. Създадена е по мои описания. От сънищата ми.

— Разбирам — обърна се с лице към него. — Художникът е много талантлив.

— Представителка на школата „Уикън“, живее в Сохо. Мисля, че е успяла да пресъздаде... — изведнъж замълча, когато отмести поглед от портрета към Миа. Съзнанието му бе изцяло завладяно от страхотния ѝ вид. — Изглеждаш зашеметяващо!

— Благодаря. Много ми харесва това, което си направил с ресторанта.

— Добро е — като за начало — понечи да хване ръката ѝ, но усети, че дланите му са влажни. — Ще поръчам нови полилеи. Нещо от месинг, което да наподобява фенери. Искам още... да седнем, преди да съм те отегчил с плановете си.

— Напротив, заинтригувана съм.

Но тръгна с него към едно сепаре в ъгъла, където вече се охлаждаше бутилка шампанско. Настани се и съзнателно остави сакото да се плъзне надолу по раменете ѝ. Забеляза, че очите му се премрежиха, но упорито задържаха поглед върху лицето ѝ.

— Топло е — каза тя и кимна на сервитьора, който наливаше шампанско. — За какво ще прием?

Сам седна и вдигна чашата си:

— Един въпрос, преди да започнем. Да ме убиеш ли се опитваш?

— Не. Само да те измъчвам.

— Успяваш. Не си спомням дланите ми да са се потили заради някоя жена. Освен... освен заради теб. Е, ако част от кръвта се е върнала в главата ми — Миа се засмя и той докосна чашата ѝ със своята. — За съвместния бизнес!

— Имаме ли такъв?

— Затова те поканих. Но първо — за вечерята. Поръчах предварително. Мисля, че помня предпочитанията ти. Ако не ти хареса, ще разгледаш менюто.

„Хитро — помисли си тя. — Много хитро.“ Явно се бе научил умело да заглажда опасни ъгли, когато е необходимо, за да постигне целите си.

— Нямам нищо против изненадите — Миа се отпусна на облегалката и плъзна поглед из ресторанта. — Бизнесът върви.

— Така е. Стремя се да потръгне още по-добре. Ремонтът на първия етаж трябва да приключи след две седмици. Новият президентски апартамент е страхотен.

— Чух за това. Работим с един и същи проектант.

— Знам. Кога планираш да започнеш разширението?

— Скоро — Миа погледна предястията, които мълчаливите сервитьори бяха сложили на масата. Опитва пастета от омари. — Надявам се да сведа неудобствата за клиентите си до минимум и все пак мисля, че докато тече основната част от работата, някои от обедните ми посетители ще дойдат при теб — помълча няколко мига. — Временно.

— Разрастването на твоя бизнес може да бъде само от полза за моя, и обратното.

— Мога да се съглася.

— Защо не използваме това? Искам да сложа в луксозните апартаменти книги, свързани с местната история, и може би по няколко бестселъра. Бихме могли да приложим към тях дискретни картички или етикети — като реклама на книжарницата ти.

— И? — Миа зачака да чуе каква е уловката.

— Много от тях ще се отбият при теб. Освен това какво ще кажеш, ако при покупка на избрана от теб книга клиентите ти получат шанс да спечелят безплатен уикенд в хотела? Попълват формуляр с името и адреса си, изтегляме по един талон веднъж месечно през сезона — и някой изважда късмет.

— И всички тези хора стават наши редовни клиенти.

Сам доля чашите.

— Знаех си, че ще ме разбереш. Ти продаваш книги, а аз привличам повече туристи в хотела. И двамата увеличаваме контингента си. Почивки — продължи той и опита от ролцата от раци. — Курортисти и пътуващи бизнесмени. Проучвам и други възможности. Аз привличам клиенти и при пристигането си всеки от тях получава талон за книжарницата, което ги отвежда при теб от другата страна на улицата.

— И ако попълнят талон за томболата и спечелят, отново се връщат при теб за безплатен уикенд.

— Право в целта!

Миа се замисли, докато сервираха салатата.

— Разходите и на двама ни ще бъдат незначителни. Ще трябва да свършим малко чиновническа работа. Просто е. Всъщност струва ми се твърде просто, за да ме каниш на бизнес вечеря да го обсъждаме.

— Има и друго. Забелязах, че не организирах често срещи с писатели.

— По една-две на година, с хора, популярни само на местно ниво — тя сви рамене. — Систърс и кафене книжарницата са далеч от обичайните маршрути за турнета и срещи с читатели. Издателите не изпращат авторите си на отдалечени острови по крайбрежието на Ню Ингълънд, а самите те не биха се съгласили да дойдат на свои разноски.

— Можем да променим това.

Най-сетне събуди любопитството ѝ. Пое намазаната с масло филия и едва сега осъзна, че откакто бяха седнали, той и подаваше храна.

— Как?

— В Ню Йорк си създадох доста връзки и все още мога да ги задействам. Старая се да убедя няколко ключови личности, че би си струвало времето и парите да включат Трий Систърс в програмата за гостувания на някой свой автор. Залагам на факта, че „Омагьосаният хан“ ще предложи значителна отстъпка и отлични условия. Допълнително удобство е това, че точно отсреща има луксозна книжарница. Трябва само да изготвиш оферта с подробности как точно кафене книжарницата ще посрещне писателя, как ще привлечеш ентузиасирана публика за срещата и ще накараш хората да си тръгнат със закупени книги. Дойде ли един, и други ще се качат на ферибота.

Беше дълбоко развълнувана от идеята, но трябваше да я прецени от всички гледни точки.

— Каква полза ще имаш ти от това?

— Може би просто се опитвам да помогна на съседката си, така да се каже.

— Тогава трябва да имаш предвид, че съседката ти не е толкова наивна и доверчива.

— Знам. Но е най-красивата жена, която съм виждал.

— Благодаря. Е, какво печели хотелът от тази идея?

— Добре. Явно не вярваш в благородните ми намерения — наведе се към нея. — Първо, има много издатели с много автори и много книги за представяне. Второ, издателите провеждат бизнес

конференции. Ако привлека интереса на някого от тях след успешно гостуване на автор, това ще бъде силен коз, който ще ги накара да предпочетат хотела като място за голяма конференция. Ще последват и други подобни прояви — вдигна чашата си с вода. — Както и при теб. Ако можеш да организираш среща с известен автор.

— Знам как да се подготвя за гостуване на писател — не усещаше вкуса на храната, защото съзнанието ѝ вече бе заето с подробностите. — Ако можеш да задействаш контактите си до юли или август, да кажем, или дори до септември, ще привлека доста ентузиазирани читатели. Дай ми роман, криминале, любовна история или трилъър — и ще продадем най-малко сто бройки в деня на срещата и поне още толкова през седмицата след нея.

— Състави офертата.

— Ще я получиш утре, преди края на работния ден.

— Добре — Сам хапна от салатата. — Какво ще кажеш за Джон Гришъм?

Развеселена, тя отново вдигна чашата си:

— Не се шегувай с мен, умнико. Той не ходи на турнета и книгите му излизат през февруари, а не през лятото. Дори ти не би успял да уредиш това.

— Добре. Просто те изпитвам. А Карълайн Тръмп?

Миа сви устни:

— Много е добра. Чела съм първите ѝ три книги. Увлечателни романтични трилъъри. Издателите ѝ правят всичко възможно да я лансират и следващата ѝ книга ще бъде луксозно издание. Излиза през юли — замислено каза тя и погледна лицето на Сам. — Наистина ли можеш да доведеш Карълайн Тръмп?

— Само ми дай офертата.

Миа отново се отпусна.

— Подценила съм те. Предположих, че използваш тази делова среща само като повод да ме поканиш тук. Мислех, че скритият ти замисъл е да ме съблазниш и не очаквах нещо истински ценно.

— Ако не можех да предложа нещо истински ценно, бих използвал такава тактика да те накарам да дойдеш — докосна ръката ѝ. — Дори само, за да те погледам един час.

— Очаквах — продължи тя — по време на разговора да ми напомниш, че разполагаш с предостатъчно стаи на горния стаж и да

предложиш да използваме една от тях.

— Хрумна ми — Сам си спомни това, което бе казала, когато бяха в колата ѝ пред жълтата къща. — Но това не би те направило щастлива.

Тя затаи дъх.

— Искан ми се да разбера дали си искрен, или просто се опитваш да остроумничиш.

— Миа...

— Не. Не знам какво има помежду ни. Не го виждам, а опитам. Защо дори след като сме поумнели, се заблуждаваме, че ако знаем бъдещето, ще ни бъде по-леко?

— И аз не го виждам — когато срещна погледа ѝ, той едва не въздъхна. — Никога не съм притежавал твоята дарба да преценяваш възможностите за бъдещето, без да се влияеш от настоящето, но не можех да не опитам.

Тя прикова поглед в портрета на трите сестри.

— Единственото неизменимо нещо е миналото. Мога да ти обещавам, че няма да позволя това, което те са създали, да бъде съсипано. Тук е домът ми. Всичко, на което държа, е на този остров. Вече съм по-силна, отколкото когато ти замина, но не толкова, колкото ще бъда, когато всичко приключи. Убедена съм в това.

— Мислиш ли, че ако бъдеш с мен, тази сила ще намалее?

— Ако мислех така, сега нямаше да бъда тук — устните и трепнаха, когато им сервираха основното ястие. — Щях да спя с теб.

— Мили Боже! — Сам удари с юмрук по гърдите си. — Лекар!

Смехът ѝ бе нисък и чувствен:

— Мисля, че и това ще се случи, преди да настъпи часът ми. Но докато разговаряме така приятелски, ще ти кажа откровено: искам първо да страдаш.

— Повярвай ми — прочувствено каза той и посегна към чашата си с вода. — Да се върнем на деловите въпроси, преди да съм се разхленчил и да съм загубил уважението на персонала си.

— Добре, разкажи ми за другите си планове за хотела.

— Искан да го направя известен. Искан дните, прекарани тук, да бъдат незабравимо преживяване за клиентите. Преди няколко години прекарах шест седмици в Европа. Обикалях и разглеждах по-малките хотели. На първо място е обслужването, но важни са и най-малките

подробности. Съчетанията на цветове, плътността на спалното бельо, дали телефонът може да се достигне, без да се става от леглото? Дали можеш да получиш сандвич в два часа през нощта, или петното на вратовръзката ти да бъде почистено преди следобедната среща?

— Колко пухкави са хавлиените кърпи? — добави Миа. — Колко твърди са матраците?

— И така нататък. Факс и достъп до Интернет в стаите за пътуващите бизнесмени. Шампанско и рози за младоженците на меден месец. Персонал, който поздравява всеки клиент по име. Свежи цветя, ароматизирани чаршафи, пресни плодове. Ще назнача отговорник на етаж, който да следи всичко в луксозните апартаменти да бъде безупречно.

— Добре, добре.

— И още при пристигането на всеки клиент в стаята му ще бъде доставяно нещо: от фруктиера до шампанско и хайвер — в зависимост от класата и цената. Всяка стая ще бъде преобзаведена и ще добие уникален облик. Ще ги именувам и гостите ми ще отседат в Стаята на розите. Апартаментът на Трите сестри и така нататък.

— Чудесна идея — отбеляза тя. — Много лично.

— Точно така. Вече имаме база данни, но ще я използваме попълноценно за редовните клиенти. Ще правим всичко възможно да ги настаняваме в любимите им стаи. Като имаме предвид какво са поръчвали при посещенията си, ще въведем предпочитанията им. А във фитнес центъра... — Сам замълча. — Какво има?

— Нищо — Миа не можа да сдържи усмивката си. — Продължавай.

— Не — засмя се той. — Увлякох се.

— Имаш ясни цели и знаеш как да ги постигнеш. Това е много примамливо.

— Знаеш, че ми беше необходимо много време, за да стигна дотук. Винаги си го знаела.

— Може би. Но желанията и намеренията се променят.

— Понякога човек се връща към старите си желания — хвана ръката ѝ, но тя бавно я освободи.

— А понякога те просто се променят.

Когато Миа си тръгна от ресторанта, Сам се опита отново да се залови за работа, ала не можа да се съсредоточи. Прибра се у дома, но бе твърде неспокоен.

Да бъде с нея бе едновременно удоволствие и мъчение. Когато проявяваше искрен интерес към предложенията му, маската на равнодушие се пропукваше и лицето ѝ добиваше израз, който я правеше неустоима.

Желанието го бе обсебило като наркотик.

Накрая се преоблече и отиде в тъмната гора. С лекота откри кръга, където почувства магическата ѝ сила, както и тези на Нел и Рипли. Подготви се, застана в средата и зачака да го облеят като водна струя и да се съединят със собствената му енергия.

— Нека силата се слее и връзката да оцелее — светлината се надигна и стана ярка като слънцето. — За да спечеля твоето сърце, без страх ще срещна огъня с лице и срещу скритото коварство ще застана. До дъщерята на Сестрите ще остана. По земя и въздух, огън и вода ще чакам аз при мен да дойде тя, сама избрала своята съдба.

Пое дълбоко дъх и разпери ръце.

— В тази нощ под ярката луна от заплахата далеч да бъде тя. Тук призовавам онова създание, мощ, черпещо от нейното страдание. Сливам сили с Три сестри. Сега пред мен ти се яви.

Земята затрепери и задуха вятър. Но пламъците на кръга се издигаха право нагоре към нощното небе.

Извън кръга по земята пропълзя тъмна мъгла, която се сгъсти и се превърна във вълк с белег на муцуната — с форма на пентаграма.

„Е — помисли си Сам. — Нека се разберем.“

— Живота ѝ не ще отнемеш ти — тези мои думи запомни! Кълна се в този кръг и в тази нощ, да я избавя от коварната ти мощ. Не ще я стигне твоята ръка. В честен двубой или с измама ще те спра.

Сам проследи с поглед вълка, който обикаляше около кръга с оголени зъби.

— Нима мислиш, че се страхувам от теб? Ти си само вонящ дим — Сам махна с ръка и пламъците се снишиха. Изскочи смело от защитения кръг. — Да премерим сили! — промърмори той, докато въздухът извън кръга ставаше все по-тежък и задушен.

Вълкът напрегна мускули и се хвърли към него готов да захапне гърлото му. Сам бе изненадан от тежестта, която го връхлетя, и усети

внезапна остра болка, когато ноктите се впиха в рамото му. Със силата на мускулите си и с магия се освободи и извади ритуалния нож от колана си.

— Да приключим! — процеди той през зъби.

Този път, когато вълкът го нападна, Сам успя да забие ножа в тялото му отстрани.

Отекна звук, който бе по-скоро скимтене, отколкото ръмжене. От раната потече черна кръв, която засъска на земята като горещ нефт. Изведнъж и вълкът, и мъглата изчезнаха.

Сам огледа петното на земята и черното острие на ножа си. Разсеяно потърка рамото си, където ризата и плътта му бяха разкъсани.

Е, и двамата бяха пролели кръв. Но само единият бе изскимтял и бе избягал.

— Печеля първия рунд — промълви той и се приготви да пречисти земята.

ДЕВЕТА ГЛАВА

В девет часа на следващата сутрин Миа вече дооформяше офертата си за гостуване на писател. За да се освободи от напрежението, породено от напирещото сексуално желание, веднага след срещата се бе заела с проекта и бе работила върху него до полунощ.

После бе поръсила джинджифил и невен върху черновата — за успех в бизнес начинанията. С розмарин под възглавницата — за спокоен сън — се бе опитала да потисне изгарящия копнеж.

Винаги бе притежавала способността да съсредоточава енергията си върху задачите, които се нуждаят от внимание. След като бе преодоляла мъката по Сам, тази сила на волята я бе крепила в колежа и в бизнеса. В живота. Години наред тя ѝ бе помагала да върви напред и да се наслаждава на приятните мигове, макар да знаеше, че защитната мрежа около дома ѝ изтънява.

Но въпреки тази воля, не бе престанала да мечтае за Сам и за неговата близост. Това желание я бе завладяло и тази нощ и я бе накарало да се мятта в леглото.

Сънува белязания вълк да броди из гората и да вие от скалите ѝ. Внезапно той изскимтя от ярост и болка. Тогава Миа изрече името на Сам в съня си — като заклинание.

Все пак успя да поспи и се събуди в прекрасно утро, което обещаваеше слънчев ден.

Погрижи се за цветята си, докато в небето все още проблясваха червените и златисти лъчи на зората. Благодарни на стихииите, които ѝ бяха дарили красотата на нейните градини и магическата ѝ сила.

Затопли чаша ментов чай — за пари и късмет — и го изпи, застанала на скалите над развълнуваното море. Там се чувстваше най-близо до своята предшественица и винаги долавяше желязната ѝ сила, както и мъчителната ѝ самота.

Понякога като дете бе стояла дълго, загледана в морето — с надеждата да зърне под вълните лъскава глава на тюлен. Беше вярвала

в щастливия край на приказката и си бе представяла как любимият на жената, наречена Огън, се връща при нея, душите им отново се намират и заживяват във вечна любов.

За жалост вече не вярваше в това. Добре знаеше, че има загуби, които разкъсват душата и я превръщат в прах. Но човек събира парчетата и продължава да живее. Ако не щастливо, то поне спокойно.

На тези скали се бе заклела да закриля това, което ѝ е поверено. Тогава бе осемгодишна, гордееше се с дарбата си и всяка следваща година в дните на лятното и зимното слънцестоене заставаше тук и отново изричаше своята клетва.

Ала тази сутрин само благодари за красотата на деня и се прибра да се преоблече за работа.

Не затрепери, докато минаваше с колата си по крайбрежния път. Но бе нащрек.

Препрочете офертата на бюрото си, провери за печатни грешки и помисли дали не е пропуснала някоя подробност. Смръщи вежди, когато някой почука на вратата. Помъчи се да се абстрахира от това, но Рипли нахълта в офиса.

— Заета съм. Ела по-късно.

— Нещо става — Рипли никога не бе държала на етикета и въпреки че не бе особено топло посрещната, пристъпи към нея и се настани на един стол.

Това подразни Миа толкова, че я накара да вдигне поглед. Видя на прага Нел.

— Нел, днес не е ли почивният ти ден?

— Нима мислиш, че бих я довякла тук в почивния ѝ ден — каза Рипли, преди Нел да отговори, — ако не беше важно?

— Добре — с искрено съжаление Миа прекъсна работата си. — Влез и затвори вратата. Видение ли си имала?

Рипли направи гримаса:

— Избягвам да надничам, а и не е свързано с паранормалните явления. Поне не пряко. Чух Мак да говори по телефона тази сутрин, тайно от мен.

— Рипли, не мога да се занимавам със семейните ви недоразумения в работно време.

— Говореше със Сам. Е, сега вече те събудих! — отбеляза ехидно тя.

— Няма нищо изненадващо в това да си поговорят — Миа взе офертата, намръщи се на точките, под които бяха изредени предложенията, но отново я остави. — Е, добре. За какво ставаше дума?

— Не знам точно, но Мак бе истински заинтригуван. Дори излезе навън с телефона, уж нехайно. Но знам, че не искаше да го чуя.

— Как разбра, че разговаря със Сам?

— Чух го да казва: „Ще намина при теб в жълтата къща тази сутрин.“

— Добре. Няма ли най-сетне да заговориш по същество?

— Ще стигна до съществената част. Той ме изпрати на работа с целувки и умилкване, но очевидно целта му беше да ме експедира час по-скоро. Тръгнах с намерение веднага щом се кача в патрулната кола, и аз да отскоча до къщата. Но първо влязох в участъка. Зак говореше по телефона. Когато ме видя да влизам, мигом прекъсна по средата на изречението и ме поздрави, като изрече името ми подозрително отчетливо — продължи намръщена: — Явно говореше с Мак или Сам. После ме затрупа с канцеларска работа, за да не мога да помръдна от участъка поне два-три часа. Трябвало да свърши нещо неотложно. Изчаквам, за да бъда сигурна, че е тръгнал, отивам до жълтата къща и какво, мислите, виждам?

— Дано най-сетне престанеш с тези недомлъвки.

— Патрулната кола и роувъра на Мак — изстреля Рипли. — Измъкнах Нел от къщи, а сега ще измъкна и теб. Щото мога да те уверя, че не са се събрали да играят покер или да гледат порнофилми.

— Права си, намислили са нещо зад гърба ни — съгласи се Миа. — Нещо, което според тях не е женска работа.

— Ако е така — каза Нел, — Зак искрено ще съжалява.

— Да отидем и да разберем какво става, а? — Миа грабна ключовете от бюрото си. — Ще се обадя на Лулу, че излизам. Ще ви настигна.

Мак лазеше по земята с портативния си скенер.

— Само положителна енергия — промърмори той. — Всички отрицателни влияния са заличени. Следващия път ми се обади, преди да пречистиш мястото. Една проба би била много ценна за мен.

— Беше малко късно за научни експерименти — отбеляза Сам.

— Никога не е твърде късно за науката. Можеш ли да скицираш образа?

— Не мога да нарисувам дори права линия. Беше същият, какъвто го описа Миа — черен вълк, доста едър, с белег с форма на пентаграма.

— Беше много хитър ход да го жигосат през зимата — Мак се отпусна на колене. — Това улеснява идентифицирането му и го прави по-уязвим.

Сам разтърси рамене:

— Снощи определено не се държа като беззащитно коте.

— Нещо го е заредило с енергия — може би ти. Обзалагам се, че си му бил адски ядосан.

— Този нещастник се опита да блъсне Миа от скалите. Какво мислиш?

— Мисля, че емоционалната борба, която обсъдихме онази вечер, е ключов елемент от уравнението. Ако...

— Смятам — намеси се Зак, — че някой трябва да прегледа рамото на Сам. После, вместо да се впускаме в теории, трябва да тръгнем по следите на това изчадие. Щом е наранило Мак, може да нарани още някого. Не ще допусна да вилнее на свобода на моя остров.

— Не можеш да го застреляш като бясно куче — предупреди го Мак.

— Поне мога да опитам.

— Няма да преследва никого, който не е свързан с легендата — Сам намръщено втренчи поглед в земята, но явно не бе останала и следа. Беше размишлявал върху това почти през цялата нощ. — Всъщност не мисля, че може.

— Прав си — Мак се изправи. — Тази сила се храни от слабостите и емоциите на онези от нас, които са свързали с кръга, създаден от Сестрите.

— Много от жителите на острова имат кръвна връзка с тях, макар и далечна — изтъкна Зак.

— Да, но той не ги преследва, защото не се нуждае от тях.

— Прав е — обърна се Сам към Зак. — Има ясна цел и не може да си позволи да разхищава енергията си. Магическата му сила е

ограничена, но е коварен. По-рано се е хранил от емоциите на Рипли. Този път се зареди от моите. Няма да се повтори.

— О, винаги си бил вироглав! — промърмори Зак. — Ти си го предизвикал.

— Успях — потвърди Сам. — Всъщност не го нараних достатъчно сериозно. Трябваше отново да ме връхлети. Още едно нападение — и щях да вляза в кръга. Можех да го задържа.

— Той не иска теб — уверено каза Мак.

— Мамка му! Няма да стоя със скръстени ръце, докато очаква възможност да докопа гърлото на Миа. Това иска, усетих го. Първо ще се сблъска с мен и няма да ме победи. Тя може да направи какъвто избор желае, но междувременно аз ще изтръгна сърцето на онзи звяр.

— Виждаш ли? Истински вироглавец.

— Гледай си работата!

— Добре, добре — Мак застана помежду им и ги потупа по раменете за примирие. — Нека бъдем разумни.

— Колко сладко! — отбеляза Миа с напевен тон. — Момченцата си играят в гората.

— По дяволите! — промърмори Зак, когато срещна гневния поглед на съпругата си. — Сгащиха ни.

Рипли сложи ръце на колана си и важно закричи, потупвайки джобовете си. Накрая застана пред Мак във войнствена поза.

— Люси здравата ще се позабавлява с вас.

— Не им се карайте. Аз ги повиках — намеси се Сам.

— О, ще се разправим и с теб — увери го Рипли, — когато ти дойде редът.

Миа пристъпи напред и усети енергийни вибрации.

— Какво е ставало тук?

— Кажй й — посъветва Зак приятеля си. — Така е най-добре, повярвай ми. Имал съм си работа с тези трите по-дълго от теб.

— Да влезем вътре и...

Миа блъсна Сам в гърдите, преди да мине покрай него.

— Какво е ставало тук? — повтори тя.

— Поразходих се в гората.

Миа погледна земята:

— Използвал си кръга.

— Беше си тук.

Част от нея изпита негодувание, че той можеше да задейства нещо, което принадлежеше на нея и сестрите ѝ. Това правеше връзката му с тях по-здрава и неоспорима.

— Добре — промълви тя, трудно запазвайки спокойствие. — Какво се случи?

— Изправих се срещу твоя демон с образ на вълк.

— Ти... — вдигна ръка — по-скоро за да си вдъхне кураж, отколкото за да накара Сам да замълчи. Защото първата ѝ реакция бе панически страх. Напрягна волята си да се освободи от него — поне засега, но не бе по силите ѝ да го разсее напълно. Опита се да помисли и в душата ѝ се надигна ярост, която задуши страха. — Ти си го призовал. Дошъл си тук посред нощ, съвсем сам, и си го повикал да се биете, сякаш сте двама бандити стрелци!

Не бе предполагал, че е способна на толкова силен гняв, който би могъл да разпали онзи, който тлееше в него.

— По-скоро влязох в ролята на Гари Купър.

— Нима за теб това е шега? — яростта почти я бе обсебила. — Как смееш да заставаш срещу моя враг? Нима си въобразяваш, че можеш да водиш битката ми вместо мен, докато аз стоя отстрани и кърша ръце?

— Готов съм на всичко.

— Ти не си мой закрилник и спасител. Моята сила не е по-малка от твоята — побутна го крачка назад. — Няма да търпя намесата ти! Пъхаш си носа, където не ти е работа, защото това те кара да се чувстваш като герой и...

— Спокойно, Миа — миг след като заговори, Зак срещна смразяващия ѝ поглед и осъзнал, че е готова да разкъса всеки мъж, който застане на пътя ѝ, протегна ръце напред и се отдръпна. Никой не можеше да избави Сам.

— Нима си въобразяваш, че се нуждаеш от помощта ти? — Миа отново се обърна към него и го побутна с пръст по гърдите.

— Престани да ме блъскаш.

— Да не би да мислиш, че една жена не е способна сама да отстоява своето? Затова ли взе идиотското решение да се правиш на мъжкар, а после повика приятелчетата си, за да обсъдите заедно как да пазите безпомощните жени?

— Никога не съм я виждала такава — прошепна Нел и продължи да наблюдава с интерес сцената, когато Миа принуди Сам да направи още една крачка назад.

— Не се случва често — отбеляза Рипли със стиснати устни. — Но е страхотна — вдигна поглед към черните облаци, които изведнъж се бяха появили в небето над тях. — Господи, истински се е вбесила!

— Казах да престанеш да ме блъскаш — Сам хвана юмука ѝ, отново насочен към гърдите му. — Ако си приключила с тирадата... Внимавай! — предупреди я, когато отекна гръмотевица.

— Ах ти, арогантен, слабоумен, нагъл... Ще ти покажа на какво съм способна — вдигна свободната си ръка, готова да го блъсне с все сила, и когато я стовари върху рамото му, той се сгърчи от болка. — Какво си направил?

— Преди малко ти казах.

— Свали ризата си!

Сам похотливо ѝ се усмихна:

— О, скъпа, с удоволствие бих завършил кавгата по този начин, но не и пред публика.

Миа реши проблема, като сграбчи ризата му и я разкъса.

— Хей! — беше забравил колко бързо може да действа тя. Грешка!

Раните на рамото му бяха ужасяващи. Нел издаде вик на уплаха и понечи да се приближи, но Рипли я спря.

— Сама ще се справи.

— Излязъл си от кръга — гневът отново отстъпи място на мъчителен страх. — Съзнателно си се изложил на опасност.

— Беше изпитание — с накърнено достойнство, Сам придърпа разкъсания ръкав на ризата си нагоре. — Получи се.

Миа рязко се завъртя и понеже най-близо до нея бе Зак, той отнесе и първата нападка:

— Нима не помниш, че Нел накара онзи безумец да падне на колене, въпреки че беше опрял нож до гърлото ти?

— Не — тихо отвърна той. — Никога нима да забравя.

— А ти? — обърна се тя към Мак. — С очите си видя как Рипли се пребори с мрака.

— Знам — Мак извади сензора, който бе изгорял в джоба му от гневната ѝ енергия. — Никой не подценява това, на което сте

способни.

— Нима? — очите ѝ пронизаха с поглед всеки от тримата, преди да застане до Нел и Рипли. — Ние сме Трите — вдигна ръце и от върховете на пръстите ѝ заструи светлина, ярка като огън. — Не можете да се мерите с тази сила — завъртя се на пети и се отдалечи.

Мак подсвирна.

— Много научно, професоре — Рипли пъкна ръце в джобовете си и кимна на Сам: — Ти я извади извън нерви, така че най-добре е ти да намериш начин да загладиш положението. Щом си проявил глупостта да поемеш онзи риск снощи, значи и мълниите, които предизвиква заради теб, няма да те изплашат.

— Мисля, че си права.

Миа бе стигнала почти до края на гората, когато той я настигна.

— Спри за минута, по дяволите! — посегна към ръката ѝ и просъска, когато прескочи електрическа искра и пръстите му изтръпнаха. — Стига!

— Не ме докосвай!

— След малко ще направя далеч повече.

Но измина пътя до колата ѝ, без да протегне ръце към нея. Тя рязко отвори вратата. Сам я затръшна.

— Бягството няма да реши нищо.

— Прав си — Миа отметна косите си назад. — Обикновено това е твоето решение.

Остра болка скова тялото му, но той кимна:

— Напоследък показваш, че си далеч по-разумна и зряла. Нека се разберем насаме. Ще дойда с теб.

— Щом искаш да се повозиш — добре. Качвай се.

Тя отново отвори вратата и седна зад волана. Когато Сам се настани на седалката до нея, Миа бавно пое по улицата.

Докато минаваха през селото, поддържаше умерена скорост, но миг след като излязоха на крайбрежния път, префуча нагоре с пълна газ.

Искаше скорост, вятър в косите и тръпката на опасността. Именно те щяха да ѝ помогнат да се отърси от гнева и да възстанови равновесието си.

Гумите ѝ скърцаха на завоите. Долови напрежението на Сам и още повече увеличи скоростта. Завъртя волана и колата се разтърси,

когато достигна почти до ръба.

Сам изръмжа и тя му хвърли леден поглед:

— Проблем ли има?

— Не — „ако представата ми за забавление е да се возя със сто и петдесет километра в час по криволичещ път високо над морето, с разгневена вещица зад волана“, помисли си. Не откъсваше поглед от къщата на скалите. В момента тя му се струваше като далечен рай. Трябваше само да стигне до нея жив.

Когато Миа сви по алеята пред дома си, бяха му необходими няколко мига, за да успокои дишането си.

— Разбрах какво искаш да ми покажеш — каза той и едва се сдържа да не изтрие потни длани в джинсите си. — Умееш да се справяш сама дори когато равновесието ти е нарушено.

— Благодаря за разбирането — слезе от колата, от цялото ѝ същество сякаш лъхаше сарказъм. — Влез! — нареди му. — Трябва да се погрижа за тази рана.

В момента не бе сигурен дали е разумно да повери плътта и кръвта си в нейните ръце, но тръгна по пътеката.

— Тук всичко е страхотно!

— Нямам настроение за празни приказки.

„Тогавя не казвай нищо в отговор!“ — заповяда си той, преди да влязат. Цветовете вътре бяха ярки и наситени, а дограмите — идеално лъснати. Обстановката бе уютна и примамлива.

„Направила е промени“, забеляза Сам. С типичния си усет за красота Миа бе съчетала изисканост с уют. Обзавеждането бе семпло и все пак издаваше уникален вкус. Тя бързо продължи към кухнята, но Сам не я последва. Това щеше да даде възможност и на двамата да се успокоят.

Беше запазила изкусно изработените мебели, предавани от поколение на поколение, но бе добавила меки тапицерии и възглавнички. Имаше килими, които не бяха познати, но явно бяха старинни и Сам се досети, че Миа ги е изровила от някой таван, когато къщата е станала нейно владение.

Навсякъде бе поставила цветя и свещи, купи с разноцветни камъни и проблясващи кристални късове, загадъчни статуетки, които винаги бе колекционирала, и множество книги. Във всяка стая, през която мина, имаше книги.

Когато стигна до кухнята, тя вече вадеше бурканчета от шкафа. В него имаше лъскави медни съдове и китки сушени билки, които изпълваха стаята с ухания. Метлата до задната ѝ врата бе доста стара, а кухненските уреди, подходящи дори за ресторант, изглеждаха съвсем нови.

— Някой здравата се е потрудил тук.

Потупа по гълъбовосивия плот:

— Да. Седни и свали ризата!

Вместо да се подчини, той отиде до прозореца и погледна градините ѝ.

— Приличат на илюстрация от книжка с приказки.

— Обичам цветята. Моля те, седни. И двамата трябва да се връщаме на работа, а бих искала да се погрижа за тези рани.

— Снощи направих каквото можах. Ще заздравеят.

Миа бе втренчила поглед в него, а в ръката си държеше бурканче с цвят на мак.

— Добре, добре. Може би ще ме превържеш с парче от фустата си.

Неособено прилично, той смъкна скъсаната си риза и седна на кухненската ѝ маса.

При вида на незарасналите рани стомахът ѝ се сви. Мразеше да вижда нечие страдание.

— Какво използва? — наведе се и смръщи ноздри. — Очевидно чесън.

— Не боли.

По-скоро би отрязал езика си, отколкото да признае, че раните пулсираха от мъчителна болка.

— Едва ли. Стой мирно. Отпусни се! — нареди тя. — Няма да те нараня, след като те излекувам. Отпусни се.

Изпълни молбата ѝ и почувства как магическата ѝ сила се вля в него, докато пръстите ѝ, намазани с балсам, се плъзгаха по разранената му плът.

Енергията ѝ го обгърна като топло алено сияние. Усети вкуса ѝ като първа хапка от сладък сочен плод и уханието ѝ завладя сетивата му.

В унес чу тихото ѝ заклинание. Без да се замисля, извърна глава и потърка буза в ръката ѝ.

— Виждам те в съня си. Гласът ти звучи в съзнанието ми — докато се носеше по вълните на силата ѝ, заговори на галски — езикът на кръвта му. — Копнея за теб дори когато си до мен. Непрекъснато.

Когато усети, че тя се отдръпва от него, опита да я спре. Но Миа се отдалечи и го остави, замаян, върху кухненската маса, смутено да примигва.

— Шшт! — нежно прокара пръсти през косите му. — Постави така.

— Ти ме упои. Нямах право...

— Иначе щеше да бъде твърде болезнено.

Миа не можеше да отмине ничия болка. Докато внимателно подреждаше обратно бурканчетата си в шкафа, положи усилие да възвърне самообладанието си. Беше облекчила болката му, но това бе донесло страдание на самата нея. Думите му, изречени на галски, сякаш се бяха забили в сърцето ѝ.

— Точно ти нямаш право да ми говориш за права сега. Не мога да залича напълно раните. Не е по силите ми. Но бързо ще зараснат.

Сам извърна глава и погледна рамото си. Белезите едва се виждаха и болката бе изчезнала. Това го накара да я огледа с удивление.

— Напреднала си.

— Отделям доста време за изследване и развиване на дарбата си — затвори шкафа и се облегна с ръце на плота. — Толкова съм ти ядосана! Толкова... Имам нужда от въздух.

Прекося стаята и излезе навън. Спря се до шадравана, в който рибките се шмугнаха между листата на лилиите и когато го чу да се приближава зад нея, скръсти ръце.

— Тогава излей гнева си. Крещи и ме обиждай! Няма да промениш нищо. Аз съм част от всичко това. Отредена ми е роля в него. Независимо дали ти харесва или не.

— Тук няма място за безразсъдни постъпки и мъжкарско перчене. Независимо дали ти харесва или не.

Ако мислеше, че той ще се извини за това, което бе сторил, щеше да се наложи да почака доста дълго.

— Удаде ми се възможност и поех пресметнат риск.

Миа се обърна с лице към него:

— Аз трябваше да поема този риск, а не ти.

— Защо си толкова убедена? Винаги си вярвала в една теория. Не ти ли хрумва понякога, че може би нещата не стоят така?

— Не поставям под съмнение нещо, което знам дълбоко в сърцето си — притисна юмрук към гърдите си. — Не можеш да изпълниш дълга ми вместо мен, а дори и да можеше...

— И какво, ако можех?

— Не бих го позволила. Това по рождение се полага на мен.

— И на мен — възрази Сам. — Ако снощи бях успял да го сразя, Миа, всичко щеше да свърши.

Вече бе по-скоро отегчена, отколкото ядосана.

— Отлично знаеш, че не е така — зарови ръце в косите си и тръгна по една пътека през градината, където стърчаха листа на перуники, очакващи сезона на цъфтежа си. — Една промяна в предначертания ход води до хиляди други. Ако преместиш произволно една фигура, цялата мозайка се разпада. Има правила, Сам, и те не са създадени без смисъл.

— Винаги си била по-добра от мен в спазването на правилата — в думите му имаше нотка на огорчение, която не остана незабелязана от нея. — Как можеш да очакваш да стоя настрана? Нима мислиш, че не виждам, че не се храниш и не спиш добре? Долавям страха, срещу който се бориш — и той ме разкъсва.

Беше се обърнала с гръб, когато бе заговорил. Толкова добре помнеше този мрачен гняв у него, тази непримиримост! Това я бе привлякло у момчето. „Бог да ми е на помощ“, каза си тя, защото същите неща я привличаха и у мъжа сега.

— Би било глупаво да не се страхувам — отбеляза тя. — Аз не съм глупачка. Но не можеш да действаш зад гърба ми по този начин. Няма да предизвикваш отново моя враг. Искам да ми дадеш дума.

— Не мога.

— Нека опитаме да бъдем разумни.

— Не — сграбчи я за ръцете и я накара да се обърне към него. — Ще опитаме нещо друго.

Горещи и безмилостни, устните му се сляха с нейните. Искаше тя да почувства допира им като на нажежено желязо. Беше го накарала да страда — дори докато лекуваше раната му. Беше вляла част от силата си в него, а след това отново се бе отдръпнала. Сега Сам чувстваше непреодолима нужда да получи нещо от нея.

Ръцете му притискаха нейните и не ѝ даваха избор — да се съпротиви или да приеме. Беше безпомощно хваната в плен на една целувка, която бе по-скоро изблик на необузdana страст, отколкото на любов. Тръпката на вълнение, която премина през тялото ѝ, я накара да се почувства шокирана и засрамена.

Но не можеше да го спре. За това ѝ бе необходим разум, а съзнанието ѝ бе така обсебено от него, както тялото ѝ — от напирателно желание.

— Не издържам — Сам откъсна устни от нейните и ги плъзна по лицето ѝ. — Бъди с мен или ме прокълни, но го направи сега!

Миа вдигна очи, докато погледите им се срещнаха.

— А ако ти кажа да си отидеш? Да свалиш ръцете си от мен и да си тръгнеш?

Плъзна пръсти по гърба ѝ и ги зарови в косите ѝ:

— Недей.

Досега бе мислила, че желае той да страда. Но в този миг виждаше болката му и не можеше да понесе това. Беше мъчително и за двамата.

— Тогава влез — и ще бъдем заедно.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Щом се върнаха в кухнята, дадоха воля на страстта си. Притисната към задната врата, Миа му позволи да я доведе до лудост с ръцете си.

Вълнуващо бе да усеща отново ласките на тези силни ръце, толкова чужди и толкова познати! Необузданият порив я накара да забрави за всички въпроси, тревоги и съмнения. Силата на неговото отчаяно желание я погълна. Собственият ѝ копнеж бе също толкова неутолим.

Плъзна ръце под разкъсаната му риза, за да се наслади на горещата му гладка плът. Всмука я с устни и вкусът на кожата му я замая. Изпълнена с енергия, прошепна безброй желаниа, докато едва се придвижваха към вратата.

Нещо падна на пода, когато се блъснаха в една масичка в коридора. Кристалната статуетка на крилата фея се разби в краката им на безброй проблясващи пращинки.

Тя не бе в състояние нито да диша, нито да мисли. Плъзна устни по раните на рамото му и никой от двамата не забеляза как белезите напълно изчезнаха.

— Докосвай ме, не преставай да ме докосваш.

Беше готов да даде живота си за този миг.

Ненаситните му ръце обходиха изящните извивки на тялото ѝ и усети силна тръпка, когато тя затрепери, притискайки се към него. Дъхът ѝ за миг секна, после Миа издаде стон и кръвта му закипя.

Плъзна длани по невероятно дългите ѝ крака и простена, щом зърна белега върху горната част на бедрото ѝ. Нетърпеливо сграбчи коприненото ѝ бельо.

— Трябва... — пръстите му безмилостно проникнаха в нея. — Господи! Мили Боже! — зарови лице в косите ѝ, когато усети възбудата ѝ. — Отново, отново, отново!

В прилив на дива ярост докосна със зъби шията ѝ, докато тялото ѝ се извиваше и тръпнеше.

Дълго бе копнял за тази гореща, влажна мекота. Отново намери устните ѝ и заглуши задъханите ѝ стонове.

Довлякоха се до горния етаж. С трескави пръсти той посегна към ситните копчета на гърба на роклята ѝ. Чу звук от късане на конци и съзря гола плът.

— Трябва да те видя. Искам да те погледам!

Роклята се свлече на площадката над стълбите. Сам понечи да я поведе надясно.

— Не, не — почти стенийки от отчаяние, тя посегна към копчетата на джинсите му. — Насам.

Повлече го наляво и потръпна, когато той освободи закопчалката на сутиена ѝ. Ръцете му обхванаха гърдите ѝ, а след няколко мига устните му — жадни и горещи — ги последваха.

— Позволи ми това. Само ми позволи.

Почти обезумял, той повдигна ръцете ѝ и ненаситно продължи.

Миа наведе глава назад и се предаде на сладостното усещане. Чувстваше се истински жива. Сърцето ѝ се съпротивляваше срещу жадните му устни, но тялото ѝ копнееше за още.

Когато притисна ханша ѝ, ръцете ѝ го обгърнаха като затягаща се примка. Леглото бе на крачка от тях, но тя им се струваше огромно разстояние. Ясните му зелени очи срещнаха премрежения ѝ поглед. Изведнъж сякаш светът застина.

— Да — промълви тя. — Да.

След миг той проникна в плътта ѝ.

Ненаситни един за друг, бързо се понесоха към върха на насладата. Ноктите ѝ се впиха в гърба му, а пръстите ѝ оставиха червени следи по кожата ѝ, докато двамата трескаво се стремяха към все повече близост. Устните им жадно се докосваха и телата им тръпнеха, слети в едно.

Връхната точка я разтърси, сякаш кръвожадни нокти раздраха кожата ѝ. Безпомощна пред тази вълна, тя се предаде. След миг почувства и неговото блаженство.

Потни и изтощени, едва събраха сили да се надигнат, залюляха се там, плътно притиснати един към друг. Сам доближи чело до нейното и с мъка си пое дъх. Чувстваше тежестта на тялото си, сякаш бе паднал от висок планински връх в море от разтопено злато.

— Зави ми се свят — прошепна тя.

— И на мен. Да се опитаме да стигнем до леглото.

Замаяни, пристъпиха заедно към огромната спалня на Миа. Най-сетне се отпуснаха по гръб и втренчиха погледи в тавана.

Не си бе представял така подновяването на сексуалната им връзка. Във фантазиите му имаше нежност и далеч повече финес от негова страна.

— Беше малко прибързано — каза той.

— Няма проблем.

— Споменах, че си качила някой и друг килограм.

— Хм — промърмори тя като предупреждение.

— Това ми харесва — вдигна ръка и леко докосна гърдите ѝ. — Страшно ми харесва.

— И ти си се позакръглил.

Сам се загледа в шарките на тавана ѝ. Беше изрисуван като нощно небе, в което проблясваха звезди и летяха феи.

— Преместила си спалнята си.

— Да.

— Добре че онази вечер устоях на изкушението да се покатеря до прозореца.

Миа си спомни за нощите, в които го бе правил, и въздъхна. Отдавна не бе усещала тялото си така отпуснато и уморено. Изпита желание да се свие на кълбо и да замърка.

Някога би го направила. Биха се обърнали един към друг и биха заспали прегърнати — като котета след изтощителна игра.

„Тези дни са минало“, помисли си Миа. Но що се отнася до играта, бяха си поиграли доста добре.

— Трябва да се връщам на работа.

— Аз — също.

Спогледаха се и се усмихнаха.

— Знаеш ли защо е толкова хубаво да имаш свой собствен бизнес? — попита тя.

— Да — Сам се претърколи, докато усети с устни дъха ѝ. — Никой няма да удържи от заплатите ни.

Но за Миа това не означаваше, че ще се отърве напълно безнаказано. Когато отново влезе в книжарницата, Лулу и хвърли един-

единствен поглед и разбра всичко.

— Направила си го с него.

— Лулу! — Миа изръмжа и се огледа дали наоколо няма клиенти.

— Ако мислиш, че не си личи, и че хората няма да клюкарстват за вас, явно сексът е замъглил разсъдъка ти.

— Може би е така, но няма да обсъждам това на касата — с вирнат нос се отправя към стълбите, където бе пресрещната от Гладис Мейси.

— Здравей, Миа! Днес изглеждаш страхотно.

— Здравейте, мисис Мейси! — Миа погледна заглавията на книгите, които Гладис бе избрала. — Държа да ми кажете мнението си за тази — потупа с пръсти по най-популярния в момента бестселър. — Все още не съм я прочела.

— Разбира се. Чух, че си била на вечеря в хотела — Гладис ѝ се усмихна многозначително. — Говори се, че Сам Лоугън прави съществени промени там. Храната добра ли е, както винаги?

— Да, хареса ми — Миа извърна глава към Лулу. Като се имаше предвид силният глас на Лулу и острият слух на Гладис, тя безспорно бе чула и разтълкувала първите им реплики. — Радвате ли се да узнаете, че ние със Сам сме правили секс? — любезно попита тя.

— О, скъпа! — Гладис майчински я потупа по рамото. — Не е нужно да го разгласяваш. Човек не може да не забележи как сияеш. Той е хубавец.

— Истинска напаст — промърмори Лулу под носа си и Миа се убеди, че Гладис има невероятно добър слух.

— О, Лу, това момче никога не е създавало повече неприятности от останалите. Дори не беше от най-палавите.

— Но другите не се увъртаха около моето момиче.

— О, напротив! — Гладис поклати глава и продължи да разговаря с Лулу, сякаш Миа бе невидима. — Нямахме младеж на острова, който да не се заглежда по Миа. Но Сам бе единственият, по когото и тя си падаше. Винаги съм ги смятала за чудесна двойка.

— Извинете — Миа размаха пръст. — Бих искала да напомня и на двете ви, че момчето и момичето, които някога са си падали един по друг, вече са зрели хора.

— Но все още сте чудесна двойка! — настоя Гладис.

Миа се предаде. Наведе се и докосна с устни бузата ѝ.

— Имате толкова чувствително сърце — „и неуморно чене“, мислено добави Миа, докато се качваше в офиса си. Слухът, че Сам Лоугън и Миа Девлин отново са заедно, щеше да се разпространи като горски пожар.

Тъй като не знаеше как да реагира на това, Миа го остави на заден план засега и отново се зае с работата си върху офертата.

Около четири часа, без да обръща внимание на любопитните погледи, пресече улицата и влезе в хотела, за да остави пакета на рецепцията с молба незабавно да бъде предаден на мистър Лоугън. Веднага след това се върна, и за да навакса загубеното време, влезе в склада и се залови да организира, преподрежда и съставя списък на инвентара, който се нуждаеше от подмяна. Слънцестоеенето винаги привличаше поток от туристи на острова. Трябваше да бъде подготвена да ги посрещне.

Изправи се със списъка в ръце, но веднага след това отново седна, защото усети световъртеж. „Глупаво е — упрекна се тя. — Безразсъдно.“ Цял ден не бе хапнала нищо, освен половин кифла. Стана и реши да си поръча купичка супа в кафенето. Изведнъж в съзнанието ѝ изникна образ.

Евън Ремингтън стоеше зад прозорец с решетки и се усмихваше. Очите му бяха празни — като на кукла. Но бавно извърна глава и в тези очи засвяткаха червени пламъци и се изписа израз, който не бе човешки.

Трябваше да прояви силна воля, за да не побегне и да се въоръжи със спокойствие. Когато видението избледня, Миа остави работата си.

— Налага се да изляза — каза тя, докато притичваше през книжарницата. — Ще се върна, когато мога.

— Цял ден влизаш и излизаш — промърмори Лулу.

Миа тръгна право към участъка. По пътя се спря да размени няколко думи със своя позната. Забеляза, че улиците вече са пълни с туристи, които се разхождаха, пазаруваха или обикаляха острова в търсене на идеалното място за пикник или на нов изглед. Вечерта щяха да се тълпят в ресторантите или да се приберат в квартирите си, за да си опържат прясна риба, купена от пристанището.

Магазините бяха обявили пролетно-лятна разпродажба, а в пицарията се предлагаха по две безплатни пълнки при покупка на

втори голям пай. Забеляза Пат Стъбънс да минава по улицата с пикапа си, с любимото си куче на задната седалка.

Племенникът на Рипли — Денис — профуча по отсрещния тротоар на скейтборда си. Шалчето му на „Ред Сокс“ се вееше след него като знаме.

„Всичко с толкова нормално — помисли си Миа. — Толкова спокойно и реално“!

Щеше да направи всичко възможно, за да запази това състояние на нещата.

Когато влезе в участъка, Зак бе на бюрото си и мигом скочи на крака.

— Слушай, Миа... — започна той.

— Не съм дошла да издърпам ушите ти.

— Голямо облекчение! Нел вече се погрижи за това — за доказателство потърка ушите си. — Държа да ти кажа, че не сме действали зад гърба ви. Просто преценявахме положението. Мой дълг е да се справям с проблемите на този остров.

— Ще обсъдим това по-късно. Можеш ли да направиш проверка на Евън Ремингтън?

— Каква проверка?

— Дали се намира там, където трябва да бъде. Как върви лечението му, какви са прогнозите и поведението му напоследък.

Зак понечи да попита защо, но изражението й го накара най-напред да отговори, а след това да задава въпроси.

— Първо, мога да те уверя, че все още е под ключ и ще остане така. Обаждам се на двама познати там всяка седмица — извърна глава. — Надявам се, че не смяташ това ми действие извън моите правомощия.

— Не ставай злобен. Можеш ли да получиш сведения?

— Нямам достъп до медицинските регистри, ако имаш предвид това. Трябва да поискам съдебно разпореждане и да имам основание за него. Какъв е проблемът?

— Той все още е част от битката, макар и в килия.

Зак бързо заобиколи бюрото си и сграбчи ръката на Миа:

— Представлява ли заплахата за Нел?

— Не — „какво ли е да те обичат така всеотдайно?“, помисли си тя. Някога бе вярвала, че знае. — Не пряко. Не както преди. Но е

използван като проводник. Питам се дали го знае.

Важно бе да разберат това.

— Къде е Рипли?

— Изпълнява задълженията си — Зак отново стисна ръката ѝ. — В опасност ли е?

— И Нел, и Рипли вече изпълниха това, което се изискваше от тях. Но трябва да поговоря и с двете. Ще им и кажеш ли да дойдат у дома довечера? Около седем, ако могат.

Зак пусна ръката ѝ и леко докосна рамото ѝ:

— Ти си в беда.

— Не — гласът ѝ бе ясен и спокоен. — Владея положението.

Твърдо вярваше в това и разбираше колко ценна е тази вяра в собствената ѝ сила. Съмненията, въпросите и страховете само биха я направили по-уязвима.

Видението се бе явило ненадейно и ѝ бе причинило физическа слабост. Не можеше да приеме такова нещо на шега.

Подготви се внимателно. Не бе време за прибързани действия или самоизтъкване, въпреки че често ѝ бе приятно да парадират със способностите си.

Струваше ѝ се, че голяма част от нещата, които и се бяха случили в този ден, са били предначертани, за да я подготвят. Гневният и изблик сутринта, гладуването, и, разбира се — сексът. Преодоляването на яростта и насладата от приятното изживяване можеха само да я направят по-силна за това, което предстоеше.

Билките и маслата за ритуалната ѝ баня бяха старателно подбрани. Роза за душевна сила и ясновидство, карамфил — за закрила и ирис — за мъдростта да разбира правилно виденията, които ѝ се явяват.

Потопи се във ваната на светлината на свещи с издълбани символи за успех, за да измие тялото и косите си и да пречисти ума си. След това намаза кожата си с кремове, които си бе направила сама, и се загърна с дълъг бял халат. Избра подходящи талисмани и медальон — дендритски ахат за закрила при пътуване и аметист за подсилване на третото око. Сложи обици с малахит — за тълкуване на видения.

Събра инструментите си и взе магическата си пръчка с лунен камък на върха, тамян и свещи, кристали морска сол. Пригответи тонизираща напитка за възстановяване на енергията — беше сигурна, че ще ѝ е необходима.

След това отиде в градината, за да се изпълни със спокойствие и да изчака сестрите си.

Дойдоха заедно и я откриха, седнала на каменна пейка до леха с разцъфващи кандилки.

— Нуждая се от помощта ви — каза тя. — Ще ви обясня, докато вървим към поляната.

Докато по здрач навлизаха в гората, Рипли се спря.

— Не бива ти да го правиш. Един полет извън тялото би те направил твърде уязвима.

— Затова се нуждая от своя кръг — отвърна Миа.

— Нека бъда аз — Нел докосна ръката ѝ. — Евън е най-пряко свързан с мен.

— Точно затова не бива да рискуваме с теб — възрази Рипли. — Връзката е твърде силна. Аз вече го направих веднъж, тъй че най-добре е отново да бъда аз.

— Ти полетя без подготовка и защита — и пострада — Миа си каза, че за да разсъждава трезво, е необходимо търпение, и замислено запристъпва. — Видението се яви на мен, без да съм го призовала. Това е моя задача и съм напълно подготвена за нея. Ти все още не си способна на такъв контрол — каза тя на Рипли. — А ти, малка сестричке, нямаш достатъчно опит. Но дори без да се имат предвид тези факти, трябва да го направя аз. Всички знаем това, така че нека не губим повече време.

— Идеята не ми харесва — отново настоя Рипли. — Особено след онова, което се е случило снощи със Сам.

— За разлика от някои мъже, аз няма да се правя на героиня. Тялото ми ще остане в кръга.

Сложи чантата си на поляната и започна да вика кръга.

Нел запали свещите, защото бе най-спокойна — а спокойствието бе необходимо.

— Кажете ми какво да правя, ако се случи нещо наред с видението.

— Няма такава опасност — успокой я Миа.

— А ако все пак стане?

— Тогава вие ще ме върнете обратно — вдигна поглед и видя лунната светлина, която се процеждаше между клоните на дърветата. — Започваме.

Свали халата си и застана гола в прегръдките на настъпващата нощ, с огърлица от кристали на шията. Подаде ръце на сестрите си и изрече заклинание за освобождаване на съзнанието от обвивката на тялото и за волен полет.

— Отвори прозорци и врати и в ефира надалеч ме понеси. Над морето нека полетя — и свободна да е моята душа. Силата ми в този час свещен нека пази тук сестрите ми и мен.

Обзе я приятно чувство на лекота, когато се издигна високо над обвивката, която свързваше душата ѝ със земята. Волно полетя над нея като рееща се птица. Само за миг си позволи да се наслади на това усещане.

Тази дарба бе безценна, но Миа знаеше, че нишките, които я придържат към земята, могат изведнъж да бъдат прекъснати. Не би се отказала от реалността на живота си — дори в името на този полет на духа.

Засия над морето, по чиято повърхност проблясваха отраженията на звездите — като стъкълца, разпилени върху черно кадифе. От дълбините прозвуча песен на кит, която я отнесе до далечния бряг.

Шумът на автомобилите, говорът и къщите и ароматите на дърветата и ястията, които домакините приготвиха за вечеря, я притеглиха надолу, към непрестанния път на живота.

Чу силен плач на новородено, поело първата си глътка подух, и последното дихание на смъртник. Усети присъствието на безброй души. Съедини се със светлите от тях и откри тъмната, която търсеше.

В него имаше толкова много омраза! Беше безкрайна, наслоена и както Миа осъзна, когато се приближи — не изцяло негова. Това, което живееше в Евън Ремингтън, бе неразгадаема смесица. Но докато наблюдаваше санитарите, пазачите и лекарите, които се движеха из сградата, в която бе затворен Ремингтън, забеляза, че никой от тях не долавя скритото зло.

Освободи се от мислите и гласовете на другите и се съсредоточи върху Ремингтън и силата, която се бе вселила в него.

Беше в стаята си — килия, която едва ли можеше да се сравнява с разкошната обстановка в някогашните му жилища. Изглеждаше значително променен от нощта, в която Нел го бе сразила в гората.

Косите му бяха оредели, а лицето му изглеждаше по-овално, с торбички под очите и с подпухнали страни. Без красивата, изтънчена маска видът му бе започнал да отразява това, което се таеше в него от години.

Беше облечен с широка оранжева униформа и обикаляше из стаята си като часовой.

— Не могат да ме държат тук. Няма право. Чака ме работа. Ще изпусна самолета си. Къде е онази кучка? — застана с гръб към вратата и изсветлелите му очи обходиха с поглед тясното помещение. Нацупи устни, сякаш някакво дребно неудобство го бе подразнило. — Отново закъснява. Трябва да я накажа. Нямам избор.

Някой отвън му изкрещя да млъкне и го наруга, но той продължи да крачи и да бълнува:

— Нима не разбира, че имам бизнес? Че нося отговорности? Няма да ѝ се размине. За каква се мисли тя! Мръсници, всичките са мръсници.

Изведнъж рязко вдигна глава — като кукла на конците — очите му издадоха лудост, която измести омразата. Тази лудост засвятка в червено:

— Не знаеш ли, че те виждам, кучко? Ще те убия, преди да настъпи часът.

Миа усети тласък, който я връхлетя като удар с юмрук в корема. За миг се поколеба дали да не се върне, решителността ѝ надделя.

— Толкова си жалък! Използваш един луд, за да подхранваш силата си. Аз разчитам само на своята.

— Смъртта ти ще бъде бавна и мъчителна. Ще живееш, докато видиш всичко да рухва.

— Вече те победихме два пъти — почувства новата енергийна вълна, която щеше да я удари, но успя да я отблъсне. За това бе необходима цялата ѝ сила и връзката ѝ затрепери, когато главата на Ремингтън се превърна във вълча. — Третото поражение ще бъде твоят край! — довърши тя и се втурна по обратния път.

Върна се в тялото си, олюля се и щеше да падне, ако Нел и Рипли не бяха я подкрепили.

— Стори ли ти нещо? — тревогата в гласа на Нел я накара бързо да се опомни. — Миа?

— Не, всичко е наред.

— Остана там твърде дълго — отбеляза Рипли.

— Колкото беше необходимо.

— Щом така твърдиш — все още хванала ръката ѝ Рипли извърна глава. — Имаме си компания.

Когато образите изчезнаха от съзнанието ѝ, Миа видя Сам, застанал точно до кръга. Беше облечен в черно и краищата на шлифера му се вееха в нощния въздух.

— Довършете и затворете кръга — каза той с равнодушен тон. — Преди да припаднеш.

— Знам какво да правя — пое чашата с тонизираща напитка, която Нел вече бе наляла. Тъй като все още ѝ се виеше свят, хвана чашата с две ръце. Пресуши я на един дъх, докато престана да се чувства толкова слаба, сякаш вятърът щеше да я отвее.

— Затворете кръга! — настоя Сам. — Или аз ще вляза.

Без да му обърне внимание, Миа благодари за успешния си полет и заедно със сестрите ѝ затвориха кръга.

— Все още използва Ремингтън — облече халата си и завърза колана. Чувстваше кожата си под него тънка и ефирна като коприна. — По-скоро като проводник, отколкото като източник, но все пак и двете. Изпълва го с омраза към жените, към женската сила и използва смесицата, за да подхранва своята енергия. Притежава мощ, но не е неуязвим — взе чантата си, но когато се изправи, отново се олюля.

— Достатъчно — с едно движение Сам я вдигна на ръце. — Трябва да поспи. Знам какво да направя за нея.

— Прав е — Рипли сложи ръка на рамото на Нел, докато Сам се отдалечаваше с Миа от поляната. — Той знае какво ѝ е необходимо.

Световъртежът вбесяваше Миа.

— Трябва да възстановя равновесието си. Няма да мога, ако не стъпя на крака.

— Преди време не беше толкова твърдоглава, когато се нуждаеше от помощ.

— Не съм твърдоглава, а просто нямам нужда от помощ. Не е необходимо да... — прехапа език. — Извинявай, прав си.

— Господи, сигурно си адски разтърсена!

Тя сложи глава на рамото му:

— Изтощена съм.

— Знам, скъпа. Ще се справим с това. Как е главоболието?

— Търпи се, наистина. Трябваше да се върна по-спокойно, но се наложи да побързам. По дяволите, Сам, толкова съм замаяна! — погледът ѝ започна да се премрежва. — Не престава да ми се вие свят. Унасям се.

— Точно така — заспи.

Този път Миа не възрази. Сам усети, че тя се отпуска в прегръдката му и продължи да я носи към къщата. Когато се съвземеше, щеше здравата да я нахока. Но засега я отнесе в спалнята ѝ.

Знаеше, че трябва да поспи дълго и дълбоко, но въпреки това не му бе леко да я гледа така неподвижна и бледа в полутъмната стая. Беше наясно какво трябва да стори и грижите за нея му помогнаха да запази самообладание.

Разбра какви защитни масла и кремове е използвала. Долови аромата им от кожата ѝ. След като я остави на леглото, донесе подходящ тамян и свещи, за да подсили действието на средствата, които тя вече бе приложила.

„Винаги е била изключително организирана“, помисли си той, докато отваряше шкафовете и оглеждаше рафтовете в кулата и в търсене на това, което му бе нужно.

Дори тук имаше цветя — теменужки в керамични вази и книги. Разгледа книгите и избра една за разваляне на магии и лекуване от лоши влияния — в случай че трябваше да опресни паметта си.

Откри необходимите билки в кухнята ѝ и въпреки че отдавна не бе приготвял магически отвари, свари чай от седефче — за да подпомогне духовното и пречистване.

Когато се върна при нея, тя все още дълбоко спеше. Запали свещите и тамяна, после седна до нея и присъедини съзнанието си към нейното:

— Миа, трябва да изпиеш чая, а след това отново можеш да си почиваш — прокара пръсти по страните ѝ и докосна устните ѝ със своите.

Сивите ѝ очи се отвориха, но все още бяха премрежени. Беше напълно отпусната, когато Сам повдигна леко главата ѝ и поднесе

чашата към устните ѝ.

— Лечебна течност щом отпиеш, нови сили ще добиеш. Спокойна ти бъди в съня и бодра посрещни деня — отмести косите от лицето ѝ и отново внимателно я пусна. — Искаш ли да дойда с теб?

— Не. Сама съм тук.

— Не си — вдигна ръка към устните ѝ, когато очите ѝ отново се затвориха. — Ще те чакам.

Миа потъна в сън.

Видя себе си като дете, седнала в розовата градина занемарена от родителите ѝ. Над дланите ѝ пърхаха пеперуди, сякаш шепите ѝ бяха чашки на цветя.

След това бе с Рипли на поляната и двете — млади, изпълнени с енергия — запалиха огън.

После се озова на пода пред камината, където Лулу бе седнала на стол и плетеше.

Пренесе се в една от горещите летни нощи, в които се бе разхождала със Сам по брега. Чу учестения си пулс, когато той я притегли към себе си. Сякаш времето спря и целият свят затаи дъх във възшебния миг преди първата им целувка.

Усети горчивите сълзи, които бликнаха като порой от нараненото ѝ сърце. Беше си отишъл толкова безгрижно и я бе оставил да скърби и да ридае сред красотата на ранните пролетни теменужки.

„Няма да идвам повече.“ С тази единствена реплика бе разкъсал душата ѝ.

Сънищата я завладяваха един след друг и Миа се носеше с тях в безвремие. Видя се, застанала в лятната си градина, да учи Нел как да раздвижва въздуха. Почувства радостта от допира на ръцете, когато най-сетне и двете ѝ сестри бяха до нея и целостта на кръга бе възстановена.

Отново зърна нежните цветове и изпита радостта от сватбата на Нел и щастливото бъдеще на Рипли. После ги видя да образуват друг кръг — без нея.

А тя бе сама.

— Свдбата ни движи, но ние правим своите избори.

Сега стоеше на скалите с онази, която се наричаше Огън. Миа се обърна и погледна лицето, което бе като нейното.

— Не съжалявам за нито един избор, който съм направила — каза тя.

— Аз — също. А и не мога.

— Да умреш заради загубена любов е лош избор.

Жената на име Огън повдигна вежди в израз на сурова дързост. Косите ѝ, развети от нощния вятър, се издигнаха във въздуха като пламъци.

— Но този бе моят. Ако бях избрала друго, дъще, може би ти нямаше да бъдеш тук. Нямаше да бъдеш такава, каквата си. Затова нямам угризения. А ти ще можеш ли да кажеш същото за себе си, когато времето ти свърши?

— Ценя дарбата си и не вредя никому. Живея живота си и съм доволна от него.

— Както бях аз — Огън разпери ръце. — Пазим това място, но времето изтича. Виж — посочи към ръба на скалите, където пълзеше мъгла. — Той копнее за онова, което не може да има, и накрая то ще го унищожи.

— Какво още трябва да направя? — попита Миа. — Какво е отредено за мен?

— Всичко.

След тази последна дума тя изчезна. И Миа отново остана сама.

Лулу бе сама. Спеше дълбоко под шарения си юрган, унесена в сънища. Не усети тъмната мъгла, която забулваше къщата ѝ и проникваше през прозорците и пролуките.

Раздвижи се и потръпна, когато тази студена мъгла я обгърна, промъкна се под завивката и пропълзя по кожата ѝ. Тя издаде гневен вик и се сгуши по-навътре под юргана, но не намери топлина.

Чу плач на бебе, който издаваше мъчителна болка. Майчинският инстинкт я накара да отметне завивката, да стане в мрака и да се втурне навън:

— Добре, добре, идвам.

Все още сънена, залитайки, тръгна по дългия коридор на къщата на скалите. Чувстваше гладките дъски под босите си крака, а не сухите треви в двора си, по които стъпваше, докато се придвижваше през

сгъстяващата се мъгла. Очите ѝ бяха отворени, но виждаше само вратата на детската стая, а не улицата и къщите, край които минаваше.

Не виждаше и черния вълк, дебнец зад гърба ѝ.

Протегна ръка и отвори вратата, а в действителност сви към брега.

Креватчето бе празно, а виковете на бебето ставаха все по-жални.

— Миа! — притича по главната улица, която в съзнанието ѝ представляваше лабиринт от коридори. — Къде си?

Продължи да тича, останала почти без дъх, обладана от страх, докато блъскаше заключени врати и се опитваше да достигне дотам, откъдето идеше плачът.

Падна и ожули ръцете си в пясъка на плажа, когато коленичи и заудря по килима. Ридаше и викаше бебето. Изправи се, олюля се и отново побягна. В съня си слезе по голямото стълбище, хукна навън в непрогледната нощ и се хвърли в морето.

Вълните я тласнаха назад и я събориха, но заслепена от отчаяния стремеж да открие и спаси детето, тя напрегна сили да се изправи и навлезе дълбоко във водата.

Дори когато се потопи напълно, очите ѝ останаха отворени и плачът на бебето продължи да отеква в ушите ѝ.

Чувстваше огромна тежест в гърдите и неприятен вкус в гърлото. Отвори уста и отново се надигна.

— Диша. Всичко е наред. Лулу, спокойно.

Очите ѝ пареха и не можеше да вижда ясно. През пердето, което сякаш се бе спуснало пред тях, успя да различи лицето на Зак. От косите му и по страните му се стичаше вода.

— Какво става, по дяволите? — попита тя и докато изричаше тези думи, усети болка в гърлото.

— Господи, Лулу! — Нел коленичи на пясъка до нея, вдигна ръката ѝ и я допря до бузата си — Слава Богу!

— Все още е в шок — Рипли побутна брат си встрани и я зави с одеяло.

— В шок — друг път! — Лулу изправи гръб и дълго кашля. Когато най-сетне се успокои, изгледа с недоумение лицата около себе си. Нел неудържимо плачеше, а Мак, целият вир-вода, бе клекнал до

нея. Рипли седна на пясъка и с помощта на брат си наметна одеялото върху раменете ѝ. — Къде е Миа? — попита възрастната жена.

— У дома, със Сам — отвърна Нел. — В безопасност е.

— Добре — Лулу започна бавно да вдишва и издишва. — Какво правя тук посред нощ, мокра до кости?

— Добър въпрос — Зак се замисли, но реши, че е най-добре направо да ѝ каже истината: — Нел се събуди и разбра, че си в опасност.

— Аз — също — добави Рипли. — Тъкмо бях заспала, когато те чух в мислите си да викаш Миа. После видението ме връхлетя като товарен влак — хвърли поглед към Нел. — Видях те да излизаш от къщата си сред сгъстяваща се мъгла.

— И черното куче — промърмори Нел и изчака Рипли да кимне, — което те дебнеше. Изплаших се, че няма да стигнем до теб навреме.

Лулу вдигна за миг ръка и се опита да проясни съзнанието си.

— Влязла съм във водата? Мили Боже!

— Подмамило те е тук — отвърна Мак. — Знаеш ли как?

— Сънувах кошмар — това е. Ходила съм насън.

— Да я заведем у дома да се стопли — настоя Нел, но Рипли поклати глава.

— Почакай. Едва не се удави насън — тонът ѝ издаде гняв и непримиримост. — Така че не упорствай. Ако ние с Нел не бяхме се свързали с теб, утре сутринта щяхме да те открием мъртва, изтласкана от прилива — Рипли продължи през стиснати зъби: — Брат ми и мъжът ми те извадиха и Зак ти направи изкуствено дишане. Не приемай това с пренебрежение.

— Престанете! Престанете да плачете! — потресена Лулу хвана ръката на Рипли. — Някой ми е направил черна магия — нищо повече.

— Подмамило те е тук — повтори Мак.

— Това са глупости — но я побиха хладни тръпки. — Защо би се опитал да навреди на мен? Аз нямам магически способности.

— Ако нарани теб, наранява Миа. Ти си част от легендата, Лу. Какво би станало с децата на Трите сестри, ако не беше дойката, която се е погрижила за тях? Трябваше да се досетим за това по-рано. Глупаво беше от наша страна да не го предвидим. Безотговорно.

— Вече няма да бъдем безотговорни — Нел обви ръце около раменете ѝ. — Студено ѝ е, трябва да я отведем у дома.

Лулу се остави да я носят на ръце, да я гледат и дори да я завият в леглото. Почувства се стара и немощна, но все още не бе изпълнила целия си дълг.

— Не искам Миа да разбере за това.

— Какво? — Рипли стовари юмруци върху хълбоците си. — Да не би дъската ти да се е разхлопала, след като беше на границата на смъртта?

— Помисли за онова, което каза съпругът ти на брега. Ако нарани мен — наранява нея. Тревогата за мен би погълнала част от енергията ѝ — Лулу сложи очилата си, обърна се към Мак и най-сетне го видя ясно. — Тя се нуждае от цялата си сила и разум, за да издържи на изпитанието. Не съм ли права?

— Трябва да бъде силна, но...

— Тогава защо да я безпокоим? — нямаше нищо, нищо по-важно от спокойствието на Миа. — Откъде можем да бъдем сигурни, че случилото се тази нощ не е било предизвикано, с цел да я разстрои и да я направи уязвима? Не можем да променим нищо, така че няма смисъл да ѝ казваме.

— Би могла да помогне да те защитим — намеси се Нел.

— Мога и сама да се грижа за себе си — в мига, когато изрече тези думи, забеляза как Зак недоверчиво вдигна вежди. Издаде въздишка на раздразнение. — Справяла съм се сама в живота още преди вие да се родите. Освен това разчитам на един смел шериф, един учен и две вещици.

— Може би е права — Рипли си спомни колко бледа и безпомощна бе Миа след полета извън тялото си. — Най-разумно е всички да се разберем да не казваме на Миа. Ние с Нел ще направим заклинание за закрила на къщата.

— Действайте! — подкани ги Лулу.

— Мога да сложа сензор — предложи Мак. — Ако има някаква енергийна промяна, ще бъдеш нащрек.

— Струва ми се добра идея — Лулу стисна зъби. — Миа е на прицел. Никой и нищо не ще ме използва, за да ѝ навреди. Това е обет.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато Миа се събуди, свещите догаряха, а въздухът бе изпълнен с ухания и нежна светлина. Почувства присъствието му дори преди да усети собственото си тяло. Топлата му ръка държеше нейната и тя долови бремето на тревогите му.

В един кратък миг годините сякаш се стопиха и сърцето ѝ отново преливаше от любов. Но някогашните ѝ чувства и това, което изпита сега, бързо изчезнаха.

— Ето, пийни — както преди няколко часа, той повдигна главата ѝ и поднесе чашата към устните ѝ.

Миа замислено смръщи ноздри, преди да отпие:

— Исоп. Добър избор.

— Как се чувстваш?

— Чудесно. Бих казала — по-добре от теб. Нямахше нужда да стоиш буден цяла нощ — котката, която се бе сгушила до нея, се плъзна под ръката ѝ в очакване да я погали. — Колко е часът?

— Съмва се — Сам стана и започна да гаси свещите. — Спа само девет часа. Не е зле да си починеш още.

— Не — изправи гръб и отметна назад косите си. — Будна съм и умирам от глад.

Сам хвърли поглед към Миа. Тя седеше на старата спалня — със зачервено от съня лице и с черната котка на скута си. Изпита желание да се пъкне в леглото само, за да бъде до нея и да усети допира ѝ.

— Ще ти приготвя нещо.

— Ще готвиш закуска?

— Мога да се справя с яйца и препечени филийки — отвърна той, преди да излезе от стаята.

— Откачалник — обърна се Миа към Изис. Котката размаха опашка, скочи от леглото и изтича след Сам.

Първо си свари кафе — с надеждата една силна доза кофеин да проясни мислите му и да подобри настроението му. Очевидно бе, че нежните му чувства и загрижеността, която бе проявил през нощта, я

бяха изпълнили с негодувание още в мига, когато се бе събудила и го бе погледнала. Трябваше да направи нещо, за да се опомни от този удар.

Докато кафеварката шумеше, той пусна студена вода я се наведе под струята. Удари силно главата си в чешмата, когато котката се отърка в краката му. Видя звезди посред бял ден, изруга и когато се изправи, от косите му потече вода.

Миа го завари така, втренчил гневен поглед в котката, с мокро лице. Подаде му чиста кърпа за съдове.

— Спокойно можеш да ползваш душа, ако искаш да се изкъпеш като хората.

След като се спогледаха многозначително с котката, Миа отвори вратата и я пусна навън.

Без да проговори, Сам отвори хладилника и извади кора яйца. Тя посегна да вземе тиган от шкафа, но махна с ръка:

— Май е по-добре аз да се погрижа...

— Казах, че ще приготвя яйца — и ще го направя, по дяволите!

— Добре.

Със снизходително изражение Миа сложи тигана на котлона и отиде да донесе две чаши. Наля кафе и едва сдържа смеха си, когато Сам се разшета из кухнята. Но при първата глътка очите ѝ се насълзиха.

— Господи, това е достатъчно силно да те зареди за десет рунда срещу шампиона!

Сам счупи яйце в една купа:

— Други оплаквания?

— Не — Миа реши да не издребнява със забележка за черупките, които паднаха в купата заедно с яйцето. Кокетно отпивайки, тръгна към задната врата и я отвори, за да влезе свеж утринен въздух. — Ще вали.

Излезе боса, по белия си халат, да се полюбува на градините и остави Сам да се изявява. Камбанките зазвъняха, докато вървеше по пътеките. Винаги откриваше изненади — нов разцъфнал цвят или подаващи се венчелистчета от някоя пъпка. Вечната красота на променящата се природа бе едно от нещата, които я привличаха най-много тук.

Извърна глава назад към кухнята. Момчето, което някога бе обичала, бе мъжът, който сега ѝ приготвяше закуска. „И човешката природа е изменлива, но все пак е една и съща“, помисли си с въздишка. Може би отново откриваше у Сам Лоугън нещата, които някога я бяха привличали най-много.

Спомни си, че той бе държал ръката ѝ, докато бе спала, и откъсна пъпката на един божур. Стисна я в шепа и със силата на волята си накара нежните розови листенца да се разтворят.

Докосвайки лицето си с разцъфналия цвят, тя се върна в къщата.

Сам стоеше до печката и сякаш бе в стихията си. Беше заел войнствена поза и държеше лопатката като оръжие. Яйцата загаряха.

Наивно трогната, Миа се приближи и изключи котлона. Целуна го по бузата и му подаде цветето.

— Благодаря, че си бдял над мен.

— На твоите услуги — Сам се обърна да потърси чинии, но опря чело на стъклените врати на шкафа. — По дяволите, Миа! Защо не ми каза какво си решила да направиш? Защо не ми се обади?

— Отдавна нямам навик да ти се обаждам.

Сам изправи гръб, обзет от гняв и болка.

— Не го казах, за да те нараня — Миа разпери ръце. — Просто е действителността. Свикнала съм да се справям с всичко сама, по свой начин.

— Добре, добре — но не бе така. Чиниите изтракаха, когато ги извади. — Справяй се с нещата, които са изцяло твой дълг. Но когато и аз съм свързан, ще бъда до теб.

Тя прочисти гърлото си, преди да заговори:

— Имаш право — Мина покрай него и извади от хладилника буркан със сладко. — Но и ти си действал на своя глава, когато си навлязъл в моята територия, рискувайки да пострадаш физически, а после си свикал армията си.

— Тази територия не е само твоя. Освен това и ти си рискувала да пострадаш физически.

— Въпросът е спорен. Не съм го направила зад гърба ти. Поне не съзнателно. Като се замисля, признавам, че присъствието ти в кръга би било ценно — Миа сложи твърдия студен сухар на масата. — Повече те бива за закрилник, отколкото за готвач.

— Станала си много по-вироглава, отколкото беше — отбеляза той. — А ти винаги си била вироглава.

— Самоуверена — поправи го тя. — Ти беше вироглав.

— Сполучливо разграничение — седнаха на масата и той сипа половината яйца в нейната чиния, а останалите — в своята. Красивият розов божур бе помежду им. Сам опита първата хапка. — Ужасни са.

Миа се усмихна, когато опита прегорялото яйце и схруска парченце от черупката.

— Прав си.

Когато Сам отвърна на усмивката ѝ, тя се засмя и продължи да се храни.

Вслуша се в предложението ѝ да вземе душ и пусна гореща струя, за да отпусне напрегнатите си от нощното будуване мускули. Предполагаше, че разговорът по време на закуската с прегорели яйца и студен сухар би могъл да се нарече сключване на примирие. Може би бяха направили малка стъпка към подновяване на приятелството си.

Тази част от отношенията им също му бе липсвала: спокойните мигове на мълчание, споделеният смях. Усещаше, когато е тъжна — дори преди самата тя да го е осъзнала. Хиляди пъти бе долавял огорчението ѝ заради пълното безразличие на родителите ѝ към създаденото от тях дете.

Още преди да станат любовници, те бяха части от едно цяло. Как можеше да ѝ обясни, че връзката, абсолютната и неоспорима връзка във веригата на техните съдби го е накарала да се раздели с нея?

Все още не бяха разговаряли за това и Сам смяташе, че засега така е най-добре. Поне докато отново станеха приятели.

Мускулите на корема му се стегнаха, когато тя се доближи зад гърба му, обви ръце около него и притисна влажното си тяло към неговото.

— Хрумна ми, че може би искаш компания — целуна го закачливо по рамото.

Този път отношенията им щяха да се развият в обратен ред: първо любовници.

Той се обърна, сграбчи косите ѝ и я притегли при себе си под силната струя.

— Пуснал си твърде гореща вода — каза тя и раздвижи глава, когато устните му се плъзнаха по шията ѝ.

— Имах нужда от това.

Миа взе някакъв флакон и сипа зелена течност върху главите и на двамата.

— Какво! Какво е това? Женски шампоан?

Развеселена, тя втри от течността в косите му. Винаги бе обожавала катраненочерните му, гъсти и немирни коси. Спускаха се почти до раменете му — като дъжд от тъмна коприна.

— Моя запазена марка. Розмаринът подпомага растежа на косата, въпреки че ти нямаш нужда от това, и има приятен аромат, подходящ и за мъже.

И той зарови пръсти в косите ѝ. Помириса ги:

— Има и нещо друго, освен розмарин.

— Да. Малко невен, липов цвят, латинка.

— Женски работи — телата им станаха хлъзгави от стичащата се пяна. — Добре ти се отразява.

— Както и ти — каза тя, когато устните му отново се доближиха до нейните.

Докато двамата закачливо се докосваха, се надигна пара с аромат на билки и цветя. Допирът на дланите до хлъзгавата им кожа ги изпълваше с възбуда.

Дългите, бавни ласки накараха сърцата им да затуптят учестено и стоновете им се смесиха с шуртенето на водата.

Устните ѝ бяха влажни и топли и все по-трескаво търсеха неговите. Целувката стана по-дълбока, когато тя потърка тяло в неговото и се залюля. Движенията ѝ издадоха неутолим копнеж. При всяко вдишване ароматът ѝ го опияняваше.

Прокара устни по тила ѝ, обхвана и раздвижи гърдите ѝ и притисна с пръсти зърната им, докато гърбът ѝ тръпнеше от наслада.

Когато пръстите му се плъзнаха надолу, Миа протегна ръце назад, обгърна врата му и го притисна. Чувстваше се, сякаш лети.

— Сега — обърна се към него. — Нека се слеем сега.

Бавно проникна в тялото ѝ. Беше готова да получи и да даде всичко от себе си. Сграбчи раменете му и се наслади на близостта му под обилната водна струя.

Ласките им бяла бавни и сдържани. Единственото им желание бе този безценен миг да продължи по-дълго. Кръвта ѝ запулсира и сякаш запя под кожата ѝ от вълнуващата красота на това изживяване.

Издигна се над безкрайна топла вълна и долепи устни до неговите, докато се носеше по гребена ѝ.

Накрая отново се озоваха по гръб в леглото ѝ.

— Никога не успяваме да стигнем дотук за първия сеанс — промълви Сам.

— За съжаление вторият трябва да се отложи поради необходимостта да се работи.

— Да. В единадесет имам среща.

Миа извърна глава да погледне часовника:

— Имаш достатъчно време. Защо не останеш тук и поспиш?

— Ммм.

Тя стана и прокара пръсти през влажните си коси:

— Ще навия часовника за десет.

Сам отново промърмори, но остана напълно неподвижен.

Половин час по-късно все още лежеше така, когато Миа облечена и гримирана за работа, нагласи будилника, както му бе обещала, и придърпа завивката над раменете му. След това се спря да го погледа.

— Как стана така, че отново спиш в леглото ми? — запита се тя на глас. — Дали това означава, че съм слаба, глупава — или просто човек?

Без да стигне до отговор, излезе и го остави да поспи.

Нел се втурна към нея, когато я видя да влиза.

— Добре ли си? Тревожех се.

— Не изглеждаш зле за човек, който се е завърнал от отвъдното — отбеляза Лулу, след като внимателно я огледа. Напрежението в стомаха ѝ изчезна.

— Казах на Лу — обясни Нел и изпита известно чувство за вина. Не можеше да бъде откровена с Миа, както с Лулу — за нея. — Реших, че би трябвало да знае.

— Разбира се. Готово ли е кафето? Отчаяно се нуждая от чаша хубаво кафе. За да спестим време и усилия, нека се качим горе да пийнем и да ви разкажа всичко, без да ме измъчвате с въпроси.

— Беше толкова бледа! — Нел тръгна първа по стълбите. — С Рипли тъкмо се канехме да те върнем, когато ти го направи сама. Но беше бяла като платно — пазейки територията си, Нел побърза да влезе зад бара и да налее кафе. — Остана там почти час.

— Час? — Миа бе изненадана. — Не съм усетила. Изглежда... Хитър е — тихо промълви тя. — Блокирал е представата ми за време. Не бях подготвена за дълъг полет, което обяснява защо бях толкова отпаднала, когато се върнах — поех чашата от ръцете на Нел, отпи глътка и се замисли. — Друг път ще имам едно наум. Изглеждаш малко уморена, Лу. Не ти ли е добре?

— Снощи гледах до късно маратона с Чарлс Бронсън — убедително излъга Лулу и Нел отново се почувства гузна.

— Онова момче — Лоугън — добре се е погрижило за теб.

— Да, Лулу, Сам Лоугън наистина се погрижи добре за мен. Струва ми се, че си настинала.

Лулу знаеше, че най-сигурният начин да отклони вниманието на своето момиче е да го подразни:

— Тази сутрин не видях лъскавата му кола пред жълтата къща.

— Защото е паркирана на моята алея. Стоя при мен цяла нощ и ми приготви ужасна закуска, след което го съблазних под душа. В резултат на това се чувствам отпочинала, бодра и малко гладна. Нел би ли ми донесла от онези ябълкови кифлички?

— Продам е апартамента си в Ню Йорк — продължи Лулу и изпита задоволство, щом видя Миа да примигва.

— Така ли?

— Отварям ушите си. Вчера е подписал документите. Дал е част от имуществото си на съхранение. По всичко личи, че не възнамерява скоро да се връща там.

— Права си — Миа си каза, че точно сега не може да мисли по въпроса. — Колкото и интересно да е, в момента имаме по-важни грижи от тази, къде Сам ще държи мебелите си.

— Най-изгодно е да ги продаде.

— Хм. Все едно — каза Миа. — Трябва да решим какво да правим във връзка с Евън Ремингтън. Не мисля, че властите биха

позволили на три вещици да проведат ритуал за гонене на зъл дух от един луд, държан под ключ — замислено отхапа от кифлата. — А и честно казано, не съм сигурна, че би се получило, както с Хардинг през зимата. Хардинг беше пионка. Не осъзнаваше какво става с него и беше обладан от злото против волята си. Ремингтън не се съпротивлява и ми се струва, че знае. Не само приема силата, която се е вселила в него, а и се наслаждава.

— Мога да поискам свиждане — Нел изчака Миа да я погледне. — Ще се съгласи. Мога да се добера до него.

— Не можеш — Миа стисна ръката ѝ. — Ти си част от неговото терзание. Освен това Зак би ми откъснал главата, при това с пълно право, ако те накарам да опиташ. Нова среща лице в лице между теб и Ремингтън би била твърде опасна, при каквито и да е обстоятелства, особено защото би навредила на бебето.

— Няма да правя опити... — Нел ококори очи. — Как разбра за бебето? Направих теста за бременност рано сутринта — докосна корема си. — Следобед ще отида на лекар за потвърждение. Не съм казала дори на Зак. Искам първо да бъда сигурна.

— Можеш да бъдеш сигурна. Почувствах го веднага щом докоснах ръката ти — сърцето на Миа се изпълни с радост и лицето ѝ засия. — Нов живот. О, Нел!

— Знаех, в нощта, когато... заченах, разбрах това. Усещах светлина в себе си — от очите ѝ бликнаха сълзи. — Страхувах се да повярвам, да се надявам. Ще имам бебе! Трябва да кажа на Зак!

— Върви, кажи му още сега. Ние ще поддържаме огъня тук, нали, Лу?

Миа се обърна и видя Лулу да вади кърпичка от джоба си.

— Имам алергия — обясни тя с пресипнал глас. — Отивай — махна с ръка на Нел. — Кажи на съпруга си, че ще става татко.

— Татко! — Нел затанцува около бара и прегърна първо Лулу, а после Миа. — О, нямам търпение да видя лицето му! И на Рипли! Няма да се бавя. Връщам се след малко — хукна към стълбите и преди да слезе, се озърна със светнало лице: — Ще имам бебе.

— Човек би помислил, че е първата, която ще става майка — Лулу подсмръкна за последен път и прибра кърпичката. — Ще се наложи да плета терлички и одеялце — сви рамене. — Някой трябва да влезе в ролята на баба.

Миа обгърна талията ѝ и потърка буза в косите ѝ.
— Да поседнем за минута и да си поплачем.
— Да — Лулу отново извади кърпичката си. — Добра идея.

Миа бе твърдо решена да не допусне нищо да помрачи тези мигове на щастие — нито проклятието, отпреди триста години, нито неудобствата, свързани с ранните етапи на разширението, нито своята завист.

Щеше да стори всичко възможно Нел да изживее щастливо тези вълнуващи дни.

Шумът и закриването на изгледа, който клиентите бяха свикнали да виждат, временно бяха отблъснали повечето от тях и кафенето се посещаваше само от най-смелите и най-упоритите. Според Миа сега бе най-подходящият момент за ремонта. По-малкият брой поръчки даваше възможност на Нел за повече свободни часове през седмицата, които да посвети на личния си живот.

По голямата част от работата щеше да е свършена преди слънцестоенето и ако вътре обстановката все още не бе идеална, клиентите ѝ щяха да могат да обядват на чист въздух на малката тераса.

Миа прецени напредъка откъм тротоара пред книжарницата. Навесът на терасата щеше да се съчетае съвършено с останалата част от сградата. Беше решила да окачи кошници със саксии в двата края. Вече бе поръчала парапета от ковано желязо и бе избрала плочки за пода.

Представи си всичко в завършен вид — до вазичките с цветя, подредени върху масички. Както и парите на клиентите.

— Добре върви — Зак се спря до нея.

— По-добре, отколкото се надявах. Ще опитаме да свършим до слънцестоенето, в най-лошия случай — до Четвърти юли — Миа въздъхна със задоволство. — Как е шерифът-татко?

— Чудесно! Това е най-хубавата година в живота ми.

— Ще бъдеш добър баща.

— Ще направя всичко възможно да е така.

— Убедена съм — каза тя. — Това е заложено в теб. Спомняш ли си, когато бяхме деца и често идвах у вас?

— Разбира се. Винаги или ти беше при Рипли, или тя при теб.

— Обичах да гледам родителите ви. Понякога си представях, че са и мои. — Приблужи се към него, когато той погали косите й. — Питах се какво ли е да бъдеш обграден с такова внимание. С толкова топлота, радост и гордост. Всички тези неща бяха неизменна част от атмосферата в дома ви.

— Безспорно.

— О, Зак, понякога забелязвах майка ти да поглежда към вас с Рипли и да се усмихна. Сякаш чувах мислите й: „Вижте тези деца. Нали са страхотни? Моите деца.“ Родителите ви не просто се грижеха за вас и ви обичаха. Те ви се радваха.

— Бяхме късметлии. И ние им се радвахме.

— Знам. Лулу ме даряваше със същото, както и баба ми, докато беше жива. Разбирах какво е и затова безразличието на родителите ми бе такава загадка за мен. В някои отношения все още ме озадачава.

— Е! — почувствал, че се нуждае от утеха, той целуна косите й. — Понякога като дете си мислех, че имаш късмет, защото повече неща могат да ти се разминат безнаказано. След теб тичаше само Лулу, а мен ме вардеха двама души.

— Тя се справяше за двама — сухо промърмори Миа: — Двама строги родители. Отпускаше каишката ми докрай и точно когато си мислех, че ще се измъкна, ме връщаше обратно.

— Все още върви по петите ти.

— Знам. Впрочем да се върнем на темата, с която започнахме, преди да се впуснем в приказки за мен. Искам да кажа, че ще бъдеш страхотен баща — това е в кръвта ти.

— Готов съм на всичко, за да защита Нел и детето. Ще те попитам направо дали нещо от онова, което правите вие трите, застрашава бебето.

— Не — Миа докосна лицето му. — Обещавам. Давам ти думата си, кълна се, че ще закрилям детето й — вашето дете — като свое.

— Благодаря. Ще те помоля за още нещо. Да ми се довериш.

— Вече ти имам доверие, Зак.

— Не — притисна китките й. — Вярвай ми, че ще изпълня дълга си да защитавам жителите на този остров. Че ще те подкрепям, както подкрепям сестра си. Вярвай ми, че ще ти помогна, когато дойде

моментът тази история да приключи. Обещай, че ще ми имаш пълно доверие.

— За всичко това — увери го тя. — И дори повече. Обичам те.

Сам стъпи на бордюра точно когато тя изричаше тези думи. Щом ги чу, усети странна тръпка. Не на ревност — знаеше, че няма причина, — а на завист, че друг мъж може да се радва на такова пълно доверие и топлота от нейна страна. Че трогателното откровение бе отправено към друг, макар и като към приятел.

Напрегна цялата си воля да потисне това чувство и да подхвърли с дяволита усмивка:

— Ненаситно копеле — потупа Зак по рамото. — Нали си имаш жена?

— Мисля, че да — все пак Зак се наведе и целуна Миа по устните. — Всъщност ще се кача да видя какво прави тя. Благодаря за целувката, мис Девлин.

— За мен беше удоволствие, шериф Тод.

— Значи трябва да се постарая с мен да бъде нещо повече от удоволствие — за да се освободи от негодуванието, Сам я сграбчи в прегръдката си, завъртя я и я целуна продължително и страстно. Това накара три жени на отсрещния тротоар бурно да изръкопляскаат.

— Е! — Миа си пое дъх и се опита да стъпи здраво на земята. — Мисля, че това беше няколко нива над удоволствие. Вие двамата винаги сте се конкурирали.

— Вземи си час почивка и ела с мен да ти покажа какво е конкуренция.

— Интересно предложение, но... — тя сложи ръка на гърдите му и се отдръпна. — В момента сме твърде заети с ремонта. Вече използвах почивката си за целувки с шерифа.

— Ще ме почерпиш ли един обяд? Бих се радвал да си избира нещо от менюто ви.

— В знак на признателност ти препоръчвам салата с теменужки и подправки, която е хитът на деня — Миа тръгна към вратата и я отвори.

— Не ям цветя.

— Сигурна съм, че Нел ще ти предложи достатъчно солидно ястие за мъжкар като теб. Нещо, което е расло на кокал.

— На телефона! — извика Лулу, когато Миа понечи да се качи по стълбите.

— Ще се обадя от офиса — хвърли поглед назад към Сам. — Знаеш пътя до кафенето.

Лесно го намери. Спря се на сандвич с пилешко и айскафе. Докато хапваше, се загледа в работниците. Не бе имал нищо против да преотстъпи услугите на бригадата на Миа за няколко седмици. При него сезонът вече бе в разгара си и всички преобзаведени стаи бяха заети. След Четвърти юли възнамеряваше да се договори с майсторите за половин работен ден, за да не безпокоят клиентите в ранните сутрешни и следобедни часове. Така щяха да бъдат заети до септември, а тогава той вече щеше да знае какво да прави с живота си по-нататък.

Тя не го допускаше по-близо до себе си. Приемаше го в леглото си, но не би спала в неговото. Разговаряха за работа, за острова и за магиите, но му бе дала да разбере, че едно цяло десетилетие от живота им е нежелана тема.

Един-два пъти бе понечил да заговори за годините си в Ню Йорк, но тя просто замълчаваше или намираще претекст да се разделят.

Въпреки че и двамата знаеха, че вече се е разчуло, че са любовници, тя отказваше да излиза с него. Не бяха вечеряли заедно на обществено място след онази първа бизнес среща. Предложенията му да отскочат за една вечер до континента, да вечерят в ресторант или да отидат на театър бяха отхвърлени.

Скритото послание му бе пределно ясно. Тя искаше да му каже, че го желае и ще спи с него, но няма да бъдат двойка.

Докато замислено чоплеше сандвича, се запита колко ли мъже биха тържествували, ако се озовяха в това положение. Една необикновено красива жена бе готова да прави секс с него и не очакваше, дори не позволяваше почти нищо друго. Без обвързване, без планове и обещания.

Но той искаше нещо повече. Призна пред себе си, че това е в основата на проблема от самото начало. Като юноша бе искал повече от живота, но бе твърде млад, твърде глупав и упорит, за да прозре, че всъщност това, което желае, е Миа.

Когато тя седна срещу него, сърцето му подскочи.

— Миа...

— Уговорих срещата с Карълайн Тръмп — взе айскафето му и отпи голяма глътка. — Току-що се обадиха издателите ѝ. Ще дойде във втората събота на юли. Да беше чул колко спокойна и делова бях, но телефона! Не би ти и хрумнало, че бях готова да направя салто от радост.

— С тази рокля?

— Ха-ха. Сам! — хвана ръцете му. — Знам, че твоето влияние е допринесло много. Благодаря. Искам да знаеш, че съм ти безкрайно признателна за това, че си казал няколко добри думи за книжарницата.

— Тази част беше най-лесна. Е, гледай да не провалиш всичко.

— Не се безпокои. Вече поръчах афишите, ще поговоря с Нел за почерпката — понечи да стане, но се поколеба. — Имаш ли някакви планове за слънцестоеенето?

Сам срещна погледа ѝ и се постара гласът му да прозвучи нехайно като нейния. Макар и двамата да осъзнаваха, че това е предложение за нова стъпка. За нея тя бе съдбоносна.

— Не, нищо конкретно.

— Вече имаш.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Миа заключи вратата след последните клиенти, облегна се с гръб на нея и погледна Лулу:

— Дълъг ден.

— Помислих си, че последната тайфа са решили да спят тук — като на къмпинг — Лулу затвори регистъра и закопча портфейла с оборота. — У дома ли ще вземеш тази шума или да внесе депозит?

— Колко е сумата?

Тъй като и на двете им доставяше удоволствие, Лулу отвори портфейла, извади купчина пачки и повдигна с пръст краищата на банкнотите:

— Днес имахме доста платежоспособни клиенти.

— Бог да ги благослови всичките. Аз ще оставя депозит. Къде са квитанциите за кредитни карти?

— Ето тук.

Миа раздвижи рамене и прегледа бележките:

— Бизнесът е добър.

— През седмицата на слънцестоенето се тълпят като рояк. Днес влязоха две тийнейджърки, туристки, които попитаха дали могат да видят магьосницата и да поискат някакъв любовен еликсир.

Миа се засмя и се облегна на плота:

— Какво им отговори?

— Казах им, че съм си купила еликсир за красота, разбира се. Щом видяха как ми е подействал, мигом изчезнаха.

— Е, трябва да проумеят, че не могат да намерят лек за житейски проблеми в шишенце с еликсир.

— Подреди на витрината стъкленици с оцветена вода — и ще заприихдат клиенти. Магическите смеси на Миа за любов, красота и просперитет.

— Ужасна мисъл! — Миа наклони глава встрани. — През всичките тези години, Лу, никога не си ме молила да направя магия или заклинание за теб — за късмет, любов или бърза печалба. Защо?

— Справям се доста добре и сама — Лулу извади изпод плота огромната си дамска чанта. — Освен това знам, че и без да те моля, ти ме закриляш. По-добре започни да мислиш за себе си.

— Странен съвет! Винаги съм мислила за себе си.

— Разбира се, живееш добре, в собствена къща. Имаш почтени занимания и красива външност. Здрава си. Притежаваш повече обувки от една армия.

— Обувките ни отличават от по-низшите бозайници.

— Да, да. Просто обичаш да караш мъжете да се заглеждат по краката ти.

Миа прокара пръсти през косите си:

— Е, естествено.

— Както и да е — Лулу се съсредоточи. Познаваше своето момиче и усещаше, когато се опитва да отклони вниманието ѝ. — Управляваш живота си, както желаш. Имаш добри приятели и превърна това заведение в нещо, с което можеш да се гордееш.

— Постигнахме го двете заедно — поправи я Миа.

— Е, и аз не съм стояла със скръстени ръце, но всичко тук е твое дело — Лулу огледа книжарницата и кимна одобрително. — Забележително е.

— Лу — трогната, Миа докосна ръката ѝ, като заобиколи плота. — Тези думи означават много за мен.

— Това са факти. Но има един факт, който ме безпокои в някои нощи. Ти не си щастлива.

— Разбира се, че съм.

— Напротив. И още по-лошо — не вярваш, че можеш да бъдеш щастлива. Преливаща от щастие. Вместо да правиш магия за мен, опитай се да промениш това. Няма какво повече да казвам. Отивам да се изтегна пред видеото с „Умирай трудно“. Обичам да гледам как Брус Уилис налага разни типове.

Миа не каза нищо в отговор и само проследи с поглед, докато тя излезе през задната врата. Малко неспокойна, взе парите и квитанциите и обиколи книжарницата. „Наистина е забележителна“, помисли си. Беше вложила цялата си енергия и въображение тук, както и значителни финансови ресурси, дълга, упорита работа и тънък усет.

И почти седем години от живота си.

„Щастлива съм“, каза си упорито, докато се изкачваше по стълбите. Предизвикателствата в работата и носеха достатъчно удовлетворение. Може би някога се бе надявала да има по-различен живот, в който да присъства любящ мъж и създадени от тях двамата деца. Но те бяха момичешки фантазии, от които отдавна се бе отърсила.

„Това, че нямам тези неща, не означава, че ми липсват — помисли си Миа, когато влезе в офиса си да попълни формулярите за депозит. — Просто съм поела по друг път и имам други цели“.

— Преливаща от щастие! — въздъхна тя. Колко хора можеха да се нарекат така? Нима не бе достатъчно човек да се чувства доволен и преуспял? Нима щастие не зависеше преди всичко от способността сам да управляваш живота си?

Усети как мракът драска по прозореца. Погледна навън. Небето все още бе озарено от светлината на залязващото слънце. Но мракът бе там, търсеше пролуки и се опитваше да пречупи волята ѝ.

— Няма да ме използваш, за да причиниш страдание! — изрече тези думи с ясен глас, който отекна в празната сграда. — Каквото и да правя в живота си, няма да допусна да бъда използвана. Ти не си добре дошъл тук.

Седнала зад бюрото си пред старателно подредените квитанции и документи от деня, разпери ръце и призова светлината. Тя засия в шепите ѝ като злато и потече от тях като река. Когато изпълни цялата стая, мракът се отдръпна.

Миа бе доволна и отново се съсредоточи върху документа за депозит.

Преди да си тръгне, реши да постои малко на новата си тераса. Огромните стъклени врати вече бяха монтирани, тя ги отключи и излезе навън в приятната вечер.

Железният парапет бе точно такъв, какъвто го бе искала — с изящни фигури и извивки. Опря ръце на него, опита се да го разклати и остана доволна от здравината му. „Красотата не бива да бъде слаба“, помисли си Миа.

От мястото, на което бе застанала, се виждаха плажната ивица и морето. Първият лъч бяла светлина от фара разкъса здрача, предвещаващ приятна нощ, изпълнена с надежда.

На главната улица все още цареше оживление. Туристите се разхождаха или влизаха в сладкарниците да се почерпят със сладолед. Въздухът бе кристалночист и до слуха и достигаха части от разговори и истеричен смях на млади хора откъм плажа.

Когато заблестяха първите звезди, в гърлото ѝ се надигна копнеж, който тя отказа да назове, но не можа и да потисне.

— Ако имаше лозница, щях да се покатеря.

Погледна надолу — там стоеше той: тъмнокос, красив и малко опасен. Нима имаше нещо чудно в това, че като момиче бе хлътнала така дълбоко по Сам Лоугън?

— Влизането през прозорците на фирмени сгради във вечерните часове се счита за престъпление.

— Поддържам приятелски отношения с местната полиция, така че бих рискувал. Защо не слезеш? Хайде да се позабавляваме, Миа. Вечерта е страхотна.

Някога би изтичала при него. Спомни си колко лесно бе забравяла всичко, когато се появеше той, но сега просто се облегна на парапета.

— Трябва да свърша още нещо, а утре ме чака дълъг ден. Ще се отбия в банката и ще се прибера у дома.

— Как може една толкова красива жена да е такава сухарка? Хей! — сграбчи за ръката единия от тримата минувачи и посочи нагоре. — Нали е страхотна? Опитвам се да я сваля, но се дърпа.

— Защо не се смелиш над момчето? — извика непознатият и приятелят му го смушка с лакът:

— Разкарай го! Над мен се смели — с драматичен жест сложи ръка на гърдите си. — Мисля, че съм влюбен, Червенокоске.

— И какво ще правиш?

— Хайде да се оженим и да заминем за Тринидад.

— Къде е пръстенът? — попита тя. — Няма да отида в Тринидад, ако на пръста ми не блести огромен диамант.

— Хей! — мъжът побутна единия от спътниците си. — Дай ми десет хиляди долара назаем, за да купя диамант за червенокосата и да замина с нея за Тринидад.

— Ако ги имах, самият аз бих отишъл с нея в Тринидад.

— Видя ли какво правиш? — засмя се Сам. — Разваляш приятелства, предизвикваш размирици. Най-добре слез и тръгни с мен,

защото може да започне жесток уличен бой между мен и новите ми другарчета.

Миа се засмя, слезе вътре и затвори вратите.

Сам я почака да слезе. Когато я бе видял на терасата бе поразен. Изглеждаше толкова прелестна и толкова тъжна! Би сторил всичко, което е по силите му, за да я избави от тази мълчалива тъга. И бе готов почти на всичко, за да се промъкне зад стената, която тя бе издигнала помежду им.

Може би ключът — поне към една приятна вечер — бе безгрижие.

Той стоеше на тротоара, когато Миа излезе и заключи входната врата на книжарницата. Беше облечена с прилепнала рокля, която се спускаше до глезените ѝ, с шарки на малки пъпки на жълти рози. Обувките ѝ представляваха няколко преплетени каишки върху високи платформи. Златната верижка около левия ѝ глезен му се стори адски секси.

Тя се обърна, праметна презрамката на чантата си и огледа тротоара.

— Къде изчезнаха приятелчетата ти?

— Изпратих ги да пийнат по нещо в „Сборището“ за моя сметка — кимна към бара на хотела.

— Аха. Предпочели са по една студена бира пред мен.

— Ходи ли ти се в Тринидад?

— Не.

Хвана ръката ѝ:

— Искаш ли сладолед?

Тя поклати глава:

— Трябва да отида до банката, за да внеса депозит. Не съм сухарка, а жена с чувство за отговорност.

— Аха. Ще те придружа.

— Какво правиш в селото? — попита тя, докато вървяха към банката. — До късно ли работи?

— Не съвсем. Прибрах се у дома преди час, но не ме свърташе — сви рамене. — Затова се върнах.

Беше пристигнал в най-удобния момент, какъвто бе и планът му: точно когато тя затваряше.

Сам хвърли поглед към младежка компания от другата страна на улицата. Бяха облечени в бели роби и носеха тежки сребърни медальони с кристали.

— Аматьори — отбеляза нехайно.

— Безобидни са.

— Какво ще кажеш да предизвикаме буря или да превърнем улицата в пасбище? Да им дадем истинска тръпка.

— Престани! — тя извади ключа от сейфа си.

— Непоправима сухарка! — въздъхна Сам. — Книга с правила, които попарват всяка надежда за малко забавление.

— Прав си — Миа внесе депозита и пъкна копие от вносната бележка в портмонето си. — Ти никога не си поглеждал книга с правила.

— Ако изглежда като теб, бих я изучил най-подробно.

„Странните му, разнопосочни настроения“, помисли си Миа. Днес, изглежда, бе настроен за щуротии.

Ако и тя стореше нещо щуро, би й се отразило добре.

Когато няколко кандидат-вещици се приближиха към сандъче с увехнали гергини, Миа грациозно завъртя ръка. Оклюмалите цветя мигом се надигнаха и засияха в ярки, свежи цветове.

— Публиката полудя — отбеляза той, щом чу виковете и въздишките от другата страна на улицата. — Хубав номер.

— Сухарка — друг път! Ще хапна сладолед.

Сам й купи фунийка портокалово сметанова смес и я придума да се разходят по плажа. Луната бе почти кръгла. През уикенда щеше да настъпи пълнолуние. Тогава бе и слънцестоенето.

Съчетанието на пълнолуние и слънцестоене по едно и също време бе предвестник за изобилие и добро бъдеще. Извършваха се обреди за плодородие и обилна жътва.

— Миналата година посрещнах слънцестоенето в Ирландия — сподели той. — Там има малък каменен монумент, в областта Корк. По-скромнен от Стоунхендж. Небето остава светло почти до десет часа и когато започне да се мръква в най-дългия ден, камъните запяват.

Миа не каза нищо, а се спря да погледа морето. Отвъд океана, на хиляди километри разстояние, се намираще друг остров. Там бе каменният кръг, който той бе видял преди година.

А тя бе посрещнала слънцестоенето тук, където бе прекарала целия си живот. Самотна вещица. Самотен ритуал.

— Ти никога не си ходила в Ирландия — каза Сам.

— Никога.

— Там е пълно с магия, Миа. Дълбоко в пръстта и високо във въздуха.

Тя продължи да върви:

— Магия има навсякъде.

— Намерих един залив — на скалистото западно крайбрежие, и пещера, почти скрита сред стърчащи скали. Знам, че е отишъл там, след като я е напуснал — изчака Миа да спре отново и да се обърне към него. — На пет хиляди километра отвъд Атлантика. Чул е зова на собствената си кръв. Испитах неговите чувства, този неумолим зов.

— Затова ли ходиш в Ирландия? Заради зова в кръвта?

— Затова пътувах дотам и затова се върнах тук. Когато изпълниш мисията си, искам да те заведа и да ти покажа.

Миа кокетно близна от сладоледа си:

— Няма нужда някой да ме води, където и да било.

— Аз бих искал да отида там с теб.

— Бързо се учиш, а? — каза Миа. — Може би някога ще отида — сви рамене и се приближи към морето. — Не знам дали ще искам компания. Но за едно си прав — вечерта е страхотна! — наведе глава назад и се наслади на звездното небе и морския полъх.

— Свали роклята си.

Тя остана наведена назад:

— Моля?

— Да поплуваме.

Миа ухапа фунийката:

— Може би за интелигентен градски жител като теб звучи старомодно, но в нашия малък свят къпането без бански на обществен плаж е забранено от закона.

— Законът е скучно нещо, като правилата, нали? — Сам огледа плажа. Не бяха сами, но не бе и пренаселено. — Не ми казвай, че се срамуваш.

— Проявявам благоразумие — поправи го Миа.

— Добре, ще запазим достойнството ти — той разпери ръце и след миг двамата се озоваха под похлупак, подобен на сапунен мехур.

— Ще виждаме хората навън, но не и те нас. Сами сме тук — приближи се към нея и бавно разтвори ципа на гърба на роклята ѝ. Прочете мислите ѝ, докато тя дояждаше сладоледа. — Плуването на лунна светлина е чудесен завършек на вечерта. Нали не си забравила да плуваш?

— Не, разбира се.

Миа свали обувките си и остави роклята да се свлече на пясъка. Остана гола, с огърлица от кехлибарени зърна на шията. Обърна се, навлезе във водата и се гмурна в тъмното море.

Заплува енергично, уверено преодолявайки вълните, и се наслади на усещането да се носи волно като русалка. Душата ѝ запя от искрена радост. Едва сега осъзна колко бе копняла за подобно щуро приключение.

Заобиколи една шамандура, която издрънча на кухо, и продължи спокойно да плува по гръб под осеяното със звезди небе. Вълните нежно докосваха гърдите ѝ, когато той я настигна.

— Побеждавала ли си Рипли в състезание по плуване?

— Не, за мое голямо съжаление — Миа прокара пръсти по водната повърхност. — Бърза е като изстребител.

— Често ви гледах до къщата на семейство Тод. Говорех си със Зак и се преструвах, че не ви забелязвам.

— Така ли? Никога не съм обръщала внимание.

Не бе изненадана, когато той потопа главата ѝ под водата — бе очаквала това. Подготвена да реагира, тя се преобърна ловко като змиорка и го сграбчи за глезените. Изплува на повърхността и приглади косите си назад.

— Винаги съм те изигравала с този ход.

— Оставях се, защото исках да ме докоснеш — Сам заплува в кръг около кея и лъскавите му черни коси заблестяха като глава на тюлен. — Спомням си как за първи път те примамих да се поборичкаме във водата. Беше с онзи син бански, толкова изрязан, че краката ти ми струваха безкрайно дълги. А белегът на бедрото ти ме подлудяваше. Тогава беше на петнадесет.

— Спомням си банския. Но не помня да си ме примамил.

— С Рип се разхлаждахте във водата. Зак се мотаеше около лодката си на кея. Току-що му я бяха подарили. Малка, удобна и бърза.

Миа добре си спомняше. Цял живот нямаше да забрави как се бе разтуптяло сърцето ѝ, когато Сам — висок, строен и със златист загар — бе застанал на кея по бански, със самодоволна тийнейджърска усмивка.

— Много пъти съм плувала с Рипли и ти си идвал при Зак, докато се е занимавал с лодката си.

— В онзи ден — продължи Сам — помагах на Зак за лодката, обмислях тактиката си и изчаках удобен момент. Казах му да си починем и влязохме във водата. Когато плувахме, край нас се разплискваше много вода и знаех, че двете с Рипли ще започнете да ни се карате, че сме ви опръскали, и да опитате да ни го върнете. Така постигнах целта си и ти попадна право в хитрите ми ръце.

Миа също започна да плува в кръг. Харесваха ѝ закачливите му настроения. В юношеските му години те бяха редки. Предполагаше, че и сега е така.

— Мисля, че или паметта ти изневерява, или си въобразяваш, че си велик.

— Спомням си го съвсем ясно. Придумах Зак да предизвика Рипли на състезание и ние останахме сами. Кое е естествено означаваше, че мога да се посъстезавам с теб.

— О, да, помня нещо такова — всъщност отлично си спомняше вълнението, което бе изпитвала, докато се носеха по водата и щом срещнеш очите му с цвета на морето. Копнежа, който бе накарал кръвта ѝ да закипи.

— Разбира се. От време на време забавях, за да те победи само с един замах преднина.

— Забавял си? — тя потопи глава назад и се загледа звездите. — О, моля те!

— Да, направих го съзнателно. Ти твърдеше, че сме наравно, а аз — че съм те разбил. Когато започна да мърмориш, потопих главата ти.

— Когато се ядосах заради самодоволството ти — поправи го тя.

— Реагира точно както очаквах. Хвана ме за коленете и ме дръпна под водата и докато се боричкахме, най-сетне успях да те сграбча за страхотния задник. Това беше моментът, който отдавна бях чакал. Ти започна да се кикотиш.

— Никога в живота си не съм се кикотила — възрази Миа.

— О, и още как! Смееше се, извиваше се и се въртеше във водата, докато така ме възбуди, че щях да се пръсна.

Тя отново се понесе по гръб:

— Глупави момчешки щуротии. Когато се боричкаш гол с една жена, за нея е очевидно къде са отишли всичките ти мозъчни клетки.

— Ти беше на петнадесет години. Какво си разбирала?

Този път Миа се усмихна самодоволно:

— Достатъчно, за да постигна желанния резултат с кикотенето и извиването си.

— Направила си го нарочно?

— Разбира се. После с Рипли обсъдихме всичко до най-малки подробности.

— Дано това да е лъжа — Сам посегна през водата и сграбчи кичур от косите ѝ.

— И на двете ни беше много интересно и дълго се смяхме. За да успокоя егото ти, ще завърша това пътешествие в спомените с признанието, че после цяла седмица сънувах вълнуващи сънища за теб.

Той така рязко я дръпна за косите, че тя се блъсна в него. След това прокара ръка по бялата ѝ гръд.

— Аз — също — плъзна пръст надолу по тялото ѝ и отново нагоре. — Миа?

— Ммм.

— Все още мога да те накарам да се кикотиш.

Преди да успее да се отскубне, Сам я сграбчи през кръста и я обърна по корем във водата. Изненадана, Миа се стресна за миг, но бързо се претърколи, когато пръстите безпогрешно се придвижиха нагоре по ребрата ѝ.

— Престани! — косите бяха пред лицето ѝ и в очите ѝ влизаше солена вода.

— Смей се! — настоя той. — Извивай се и се върти.

— Идиот такъв! — тя не виждаше и не можеше да упокои дишането си. Въпреки усилията си, не може да сдържи глуповатия истеричен смях, който се понесе по вълните, докато блъскаше Сам и се опитваше да се освободи. Успя да го сграбчи за косите и да ги дръпне, а с другата ръка да отмести своите от лицето си. Но боричкането във

водата продължи, докато тя остана съвсем без сили, замаяна, дезориентирана и адски възбудена. — Гаден октопод.

Ръцете му я докосваха навсякъде.

— Страшно се дърпаш. И все още ме влудяваш. Този път... — обхвана ханша ѝ — ... няма да е сън.

Предадоха се на страстния си порив.

Сам я придружи до дома ѝ и хапнаха до насита студени спагети — като лакоми деца. След това с нови сили се хвърлиха един към друг.

Миа заспа в прегръдката му и в съня си се понесе по тъмното море — спокойно, както луната плуваше в нощното небе. Беше опиянена от собствената си наслада, от хладния допир на водата и от сладостния въздух. В далечината се издигаше силуетът на нейния остров. Той спеше и само лъчът на фара откъм скалите го пазеше от мрака.

Шумът на вълните я унесе, докато и тя заспа.

Тогава звездите се превърнаха в мълнии, които се спуснаха към острова ѝ. Морето около него се разбунтува безмилостно я понесе надалеч от дома.

Тя се бореше, отчаяно размахвайки ръце срещу мъглата, която бе започнала да образува плътна стена на брега. Вълните я тласкаха, удряха я по гърба ѝ и я повличаха надолу.

Нощта се изпълни с грохот и виковете, които го последваха, разкъсаха сърцето ѝ. Със сетни сили потърси огъня в себе си. Но бе твърде късно да се пребори с мрака.

Видя как морето погълна острова и ридаейки, и тя потъна с него.

Събуди се далеч от Сам, свита на кълбо до ръба на леглото. Разтреперана, стана и отиде до прозореца да успокои съзнанието си, като погледа градините и светлината на фара.

Дали наистина щеше да се стигне до това? Нима, след като стореше всичко възможно, и то щеше да се окаже недостатъчно?

Чу тържествуващ вой на вълк в нощта. Знаеше, че страхът ѝ би му донесъл наслада. Излезе на малкия си балкон и тихо каза:

— Аз съм Огън. И един ден силата, която е в мен, ще те изпепели.

— Миа.

Обърна се и видя Сам да се надига в леглото.

— Да, тук съм.

— Какво има?

— Нищо — върна се в стаята, но остави вратите отворени в нощта. — Просто съм неспокойна.

— Ела тук — подаде ѝ ръка. — Ще ти помогна да заспиш.

— Добре — Миа се пхна обратно в леглото и изви тялото си към него в съблазнителна поза.

Но Сам я притегли към себе си и погали косите ѝ:

— Затвори очи и не мисли за нищо. Забрави всичко — поне за една нощ.

— Не.

— Забрави — повтори той и милвайки косите ѝ, изрече заклинание за спокойния ѝ, непробуден сън.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Това е за нас — каза Миа, когато слънцето разкъса небето на изток с огнена стрела. — Най-дългият ден в годината, тържеството на земята, обещаваща изобилие, топлината на въздуха и цялата сила на слънцето. Ние сме Трите.

— Да, да — прозина се Рипли. — Ако побързаме, може би ще успее да се прибера и да поспя още час.

— Уважението ти към ритуала винаги е вдъхновяващо.

— Не забравяй, че гласувах против идването тук призори. Неделя е и вие двете можете да се върнете обратно в леглата си, а аз цял ден съм дежурна.

— Рипли — Нел се постара гласът ѝ да звучи спокойно и търпеливо, — днес е лятното слънцестоене. Празнуването трябва да започне със зараждането на деня.

— Все пак съм тук, нали? — намръщено подчерта Рипли. — Много си свежа и бодра за бременна жена. Не ти ли се гади сутрин?

— Никога в живота си не съм се чувствала по-добре.

— И не си изглеждала по-щастлива — добави Миа. — Днес ще празнуваме плодородието на земята и твоята плодовитост. Първият ритуален огън гори от залез-слънце. Ти трябва да запалиш втория призори — вдигна венец от лавандула, който сама бе изплела, и го сложи на главата на Нел. — Ти си първата, която ще дари нов живот и ще предаде дарбата на следващото поколение. Бъди благословена, сестричке — целуна я и се отдръпна.

— Е, това вече ме разчувства — Рипли се приближи и, целуна Нел и хвана ръката на Миа.

Нел вдигна ръце и почувства как силата се вля в нея.

— С ръцете си запалвам този огън призори, преди небето ярка светлина да заискри. И нека той сияе до края на деня и не изгаря плът, дървета и пера. Пламъци да литнат във въздуха зова. Волята ми е това!

От земята се надигна огън, ярък като злато.

Миа взе друг венец от бялата покривка на земята. Сложи го на главата на Рипли.

Въпреки че учудено завъртя очи, Рипли вдигна ръце. През тялото ѝ премина приятна топла вълна.

— Засяваме в земята своите семена и щедро своя плод ни дарява тя. Зората над гърдата ѝ разпръсква светлина, най-дълъг този ден е — най-къса е нощта. Да прославим днес благодатта. Волята ми е това!

Около кръга поникнаха диви цветя. Преди Миа да посегне към третия венец, Рипли го взе и я целуна.

— Нека спазваме обичая — каза тя и сложи цветята на главата ѝ.

— Благодаря — на свой ред, Миа вдигна ръце и вдъхна сила. — Слънцето ще властва днес дълго над света. Час след час ще грее с все по-силна светлина. Огънят му стопля въздух и земя и поддържа кръговрата на живота и смъртта. Прославен нека бъде този огън в мен сега. Волята ми е това! — от пръстите ѝ се издигнаха лъчи, които достигнаха до слънцето, а слънчевите лъчи се спуснаха към нея. Кръгът засия сред поляната, за да възвести раждането на деня.

Миа сниши ръцете си и ги подаде на Нел и Рипли.

— Той гледа — напомни им тя. — И чака.

— Защо не направим нещо по въпроса? — попита Рипли. — Трите сме тук и както непрекъснато ми напомняте, днес е слънцестоенето. Събрана е много енергия.

— Моментът не е подходящ за...

Миа замълча, когато Нел стисна ръката ѝ.

— Миа, да покажем сила, непреклонност и солидарност. Може би има смисъл. Кръгът ни е цял.

„Смисъл“, помисли си Миа. Може би наистина щеше да бъде от полза да покажат целостта на кръга. Усещаше решимостта на Нел и страстта на Рипли.

— Е, добре, нека се стегнем.

Съсредоточи силата си и я сля с тази на сестрите си.

— Ние сме Трите и в нас е кръвта — започна Рипли, когато закрачиха, хванати за ръце, в кръга, — силата ни нека се превърне в светлина.

— С огън да пронижем дебнещия мрак! — гласът на Нел се издигна като ехо във въздуха. — Онзи, който носи навеки нашия знак.

— Тук стоим сега, за да ни видиш ти — Миа вдигна ръце заедно с техните. — Пази се от гнева на тези три сестри.

В средата на кръга бликна гейзер от светлина, която се издигна високо и се изви като вихрушка. Огънят, който Нел бе пожелала да пониже мрака, изпрати стрела от поляната към сенките на зелените дървета.

Оттам отекна един-единствен яростен вой.

След това зазвучаха само полъхът на вятъра и звънът на кристалите, окачени на клоните.

— Разкара се — отбеляза Миа.

— Получи се страхотно! — Рипли раздвижи рамене.

— Да — въздъхна Нел и огледа поляната. — Положителната енергия надделя.

— Днес всичко е наред. Той не може да стигне нито до нас, нито до нещо, на което държим.

„Каквото и да се случи по-нататък — помисли си Миа — днес показахме колко сме силни. Показахме, че не ще се предадем.“ Вдигна лице към слънцето:

— Денят е прекрасен.

Реши да прекара този ден в градината си, далеч от навалищата, която щеше да се събере в селото, и от натовареното движение по пътищата. Възнамеряваше да се посвети на спокойни занимания, които ѝ носеха наслада.

„Един ден без тревоги“, помисли си Миа. Ясен слънчев ден, в който всички сенки бяха отстранени като прах — с метла.

Събра билките и цветята, които бе избрала за юнската си жътва, с извития нож с гравирана бяла дръжка, които пазеше специално за тази цел. Уханията и формите нежните цветове и листа винаги ѝ носеха наслада и тя бе доволна от разнообразните им приложения.

Щеше да изсуши някои от тях на китки в кухнята, а други — в кулата си. От трети щеше да приготви магически отвари и мехлеми, сапуни и кремове, лечебни балсами и средства за подсилване на ясновидските способности. Четвърти просто щеше да използва като подправки или да смеси в торбички за ароматизиране на въздуха.

Малко преди дванадесет прекъсна заниманията си, за да запали обедния ритуален огън. Той засвети от скалите ѝ като фар. Дълго стоя до него, загледана в морето и в корабчетата, които се носеха по вълните.

От време на време пред погледа ѝ проблясваха стъкла на бинокли, които ѝ подсказваха, че е под наблюдение. „Там! — навярно възкликваха туристите. — На скалите. Сигурно онази жена е вещица.“

Преди време такова внимание би довело до преследването и смъртта ѝ, а сега вярата в магиите привличаше посетители на нейния остров и в книжарницата ѝ.

„Колелото се върти — каза си. — Времената се менят.“

Върна се в градината. Когато върза билките на китки и ги окачи да съхнат, стопли чай от лайка на слънчева светлина. Тъкмо бе добавила малко мента за вкус, когато видя Сам да се приближава по пътеката.

— Движението е ужасно — оплака се той.

— Лятното и зимното слънцестоене привличат най-много туристи — Миа наля чая в чаша. — Туристи, които се интересуват от подобни неща — добави тя. — Ти запали ли ритуален огън?

— Сутринта, до кръга ви в моята гора. В твоята гора — поправи се Сам, като я видя да повдига учудено вежди. Разсеяно се наведе да погали Изис, която бе дошла да се отърка в краката му. Забеляза новата каишка на врата ѝ и талисмана, който висеше на нея: медальон с пентаграма, гравирани от едната страна, и слънце — от другата.

— Нов ли е?

— За лятната благословия — Миа отрязва филийка препечен хляб, намаза я с мед и му я предложи. — Имам предостатъчно за всички горски феи.

Сам отхапа залък, но тя забеляза, че се озърта тревожно в градината. Беше изпълнена с летни багри. Високите цветя танцуваха от полъха на вятъра, а ниските туфи образуваха на земята фигури в ярки цветове. Наблизо прелетя колибри, което запърха, докато смучеше нектар от дългите лилави камбанки на напръстника.

Около решетката под прозореца на старата ѝ спалня, по която някога се бе катерил, се виеше кървавочервен трендафил и Сам би рискувал да се изподраска на тръните, ако опиташе отново да достигне до нея.

Ароматът на трендафила изпълни сърцето му с копнеж.

Сега седеше до нея на шарената сянка в градината ѝ. Вече бяха възрастни хора, на чиито плещи тежакха повече грижи, отколкото момчето и момичето биха могли да си представят.

Тя бе облечена с рокля без ръкави, зелена като буйната растителност наоколо. Лицето ѝ — красиво и спокойно — не му разкриваше нищо.

— Къде сме, Миа?

— В лятната ми градина, пием чай и хапваме филийки с мед в един чудесен ден — тя вдигна чашата си. — Но ако съдя по настроението ти, може би трябваше да сервирам вино.

Сам стана и се отдалечи на няколко крачки. Миа се досети, че се кани да сподели мислите си с нея — независимо дали тя желаше да чуе какво го тревожи. Само преди няколко вечери се бе държал весело и закачливо и я бе придумал да поплуват на лунна светлина. Но днес около него витаеше облак. Често го бе виждала мрачен.

— Тази сутрин се обади баща ми — каза той.

— Аха.

— Аха! — сърдито повтори Сам. — Бил крайно недоволен от постъпките ми. Това е дословен цитат. Влагал съм твърде много време и пари в хотела тук.

— Хотелът е твой.

— Изтъкнах това. Моят хотел, моето време и моите пари — Сам рязко пъкна ръце в джобовете си. — Хабял съм усилията си. Вземал съм прибързани и опасни за кариерата и финансовото ми състояние решения. Ядосан е, че продадох апартамента си в Ню Йорк, че отделям толкова голяма част от бюджета си за фитнес центъра в хотела, и че изпратих представител, вместо да се явя лично на заседанието на управителния съвет.

Обзета от съчувствие към него, Миа стана и разтри напрегнатите му рамене.

— Съжалявам. Знам, че е трудно да се сблъскаш с одобрение от страна на родителите си. Независимо на колко години е човек, боли, когато не го разбират.

— „Омагьосаният хан“ е най-старата придобивка на семейството. Не може да се примири, че му го измъкнах. За него хотелът е като кокал, който на всяка цена трябва отново да докопа.

— А ти си твърдо решен да не го пуснеш.

Сам хвърли гневен поглед през рамо:

— Точно така, по дяволите! Преди години щеше да го продаде на непознати, ако не бе юридически задължен да го запази в семейството. Беше доволен, когато ми го продаде, но сега е разбрал, че възнамерявам да го направя печеливш и затова е толкова гневен. Хотелът е като трън в петата му. Както впрочем и аз.

— Сам — за миг притисна лице към гърба му и отново се почувства така, както когато на шестнадесет години бе утешавала тъжния си любим. — Понякога просто трябва да се примириш с действителността.

— Права си — съгласи се той и се обърна към нея. — Но баща ми не може. И двамата с майка ми никога не са ме приемали такъв, какъвто съм. Това не подлежеше на обсъждане, сякаш беше срам за тях.

Ядосан — колкото, защото бе допуснал отново да се почувства в безизходица, толкова и заради самите факти. Сам тръгна към беседката, плътно обвита в буйни увивни растения.

— Имаме една и съща кръв — видя как Миа понечи да заговори, но замълча. — Какво има? Кажу ми.

— Добре. За него не е същото. Ти цениш това, което притежаваш, радваш му се. Докато баща ти... просто е наследил едно досадно бреме. Не е единственият. Затова ти имаш далеч повече, отколкото той някога ще има.

— Той се срамува от това. И от мен.

— Да — сърцето ѝ се сви от състрадание. — Знам, че боли, винаги е така. Но не можеш да промениш неговите чувства, а само своите.

— Ти така ли търпиш отношението на семейството си?

Бяха ѝ необходими няколко мига, за да осъзнае, че няма предвид Лулу, Рипли и Нел, а родителите ѝ.

— Донякъде ти завиждах. Само заради факта, че родителите поне се стараеха да проявяват интерес към теб и влагаха енергия, за да те подтикват да вървиш напред. Въпреки че те тласкаха в погрешна посока. Тук никога не сме спорили — Миа хвърли поглед към къщата, която обичаше. — Те не забелязваха, когато бях ядосана.

Негодуванието ми бе напразно и в един момент се наложи да проумея, че причината за безразличието им няма нищо общо с мен.

— О, за Бога!

Миа едва не се засмя на нетърпеливата му реакция.

— Беше по-здравословно, по-разумно и определено гарантираше повече спокойствие. Какъв смисъл имаше да се измъчвам, когато не биха го забелязали? Дори и да забележеха, това само би ги объркало. Не са лоши хора, а просто безотговорни родители. Аз съм такава, каквато съм, защото те бяха такива. Отдавна съм се примирила.

— Винаги си била изключително разумна — отбеляза той. — Не можех да реша дали ти се възхищавам, или това ме дразни. Все още не мога.

— А ти винаги си бил мрачен — Миа седна на пейката до беседката. — Все още си такъв. Жалко, че обаждането е развалило настроението ти на този празник.

— Ще го преживея — отново пъкна ръце в джобовете си и раздвижи камъчетата, които бе забравил, че носи там за успокоение. — Очакват да се върна в Ню Йорк до края на месеца и да заема мястото си в компанията.

Светът ѝ отново щеше да се срине. Хвана се за ръба на пейката, за да запази равновесие, и положи усилие да стане. Затвори тази част от сърцето си, до която бе достигнала болката му.

— Разбирам. Кога заминаваш?

— Какво? Няма да ходя никъде, Миа — сграбчи ръката ѝ и я накара да се обърне към него.

— Внимавай — хладно го предупреди тя.

— Нима очакваш да стегна багажа си и да си тръгна? — попита той. — Така ли стоят нещата?

— Не очаквам нищо.

— Какво трябва да направя, за да преминем този етап?

— Като за начало — пусни ръката ми.

— Точно това очакваш — да те оставя на мира — за да ѝ докаже, че греша, той хвана и другата ѝ ръка и двамата застанаха лице в лице на пътеката. — Затова не ми позволяваш да достигна там, където е най-важно за мен. Приемаш ме в леглото си, но отказваш да дойдеш в моето. Не желаш да вечеряш с мен на обществено място, освен ако срещата е делова. Не ми позволяваш да говоря за годините, през които

съм бил далеч от теб. А когато се любим, не искаш помежду ни да има магия, защото не вярваш, че ще остана.

— А защо да го правя? Предпочитам собственото си легло. Не желая да излизам с никого. Не се интересувам от живота ти далеч от острова. А магията по време на физически любовен акт е близост, която не желая да изживея с теб — отблъсна ръцете му и се отдръпна назад. — Съгласих се на бизнес сътрудничество и сексуална връзка. Това положение ми харесва. Ако ти не си доволен, намери си друга партньорка за игра.

— Това не е игра, по дяволите!

— Така ли? — в гласа ѝ се долови раздразнение. Той се приближи, но тя вдигна ръце и помежду им проблеснаха червени искри. — Внимавай!

Сам протегна ръцете си напред, струя синя вода заля искрите и от тях остана само съскаща пара.

— Нима някога съм внимавал?

— Не. Освен това винаги си искал твърде много.

— Може би. Проблемът е, че не знаех какво искам — за разлика от теб. За теб винаги е било пределно ясно какво желаеш и от какво имаш нужда. Понякога тази твоя ясна представа ме задушаваше.

Поразена, Миа тръсна ръце:

— Задушавала те е? Как смееш да говориш така? Аз те обичах.

— Безспорно — никой не се съмнява в това. Ти сякаш виждаше останалата част от живота ни като на картина. Беше предначертала всичко за мен. Точно както родителите ми.

Страните ѝ пребледняха:

— Жестоко е от твоя страна. Чух достатъчно — забърза обратно по пътеката.

— Не е достатъчно, защото не съм свършил. Като избягаш, няма да промениш нищо.

— Ти си този, който избяга — тя се завъртя и болката отпреди години я връхлетя отново с цялата си сила. — И така промени всичко.

— Не можете да стане, както ти желаеше. Не можех да ти дам това, което беше толкова сигурна, че е писано. Гледаше десет, двадесет години напред, а аз не виждах дори следващия ден.

— Значи аз съм виновна, че ме изостави?

— Не можех да остана тук. За Бога, Миа, бяхме почти хлапета, а ти говореше за брак, деца. Лежеше до мен, когато съзнанието ми бе така обсебено от теб, че не можех да мисля, говореше как ще си купим малка къщичка до гората и... — замълча. И двамата изведнъж се сетиха за жълтата къща до гората, в която Миа не бе стъпвала след пристигането му.

— Всички влюбени момичета — каза тя с треперещ глас — мечтаят за брак, деца и хубави къщи.

— За теб не бяха мечти — Сам отново седна до масичката и прокара пръсти през косите си. — Това бе твоята съдба и когато бях с теб вярвах, че е така. И аз виждах същото. То ме задушаваше.

— Никога не си споделял, че желаяш друго.

— Не знаех как и всеки път, когато понечех да опитам, те поглеждах и виждах пълната ти увереност, че ни очаква такова бъдеще. После се прибирах у дома, гледах родителите си и разбирах какво представлява бракът. Сещах се и за твоите — и разбирах какво означава семейство. Струваше ми се безсмислено и празно. Мисълта ние двамата да поемем в тази посока бе непоносима. Не можах да споделя тези свои терзания с теб. Не знаех как да заговоря за тях.

— И вместо това замина.

— Заминах. Когато постъпих в колежа, сякаш се разкъсвах на две. Едната част искаше да бъде там, а другата тук, с теб. Не преставах да мисля за теб — погледна я право в очите. Бе готов да каже на жената всичко, което не се бе решил да сподели с момичето. — Когато си идвах у дома през уикендите или ваканциите, едва издържах, докато те зърна да ме чакаш на кея. През цялата първа година живеех като в сън.

— А после престана да си идваш всеки уикенд — припомни му тя. — Измисляше поводи да останеш на континента. Имал си уроци, трябвало да ходиш на лекции...

— Беше изпитание. Свикнах да не те виждам по две седмици, а по-нататък — и по месец. Преставах да мисля за теб за час, после за ден. Все по-лесно бе да си внуша, че раздялата ни е единственият начин да избегна капана, в който щях да попадна. Не исках да се женя. Не бях готов да създам семейство, да обичам едно момиче цял живот или да пусна корени на малък остров, без да съм видял света. Докато

бях в колежа, започнах да опознавам този свят. Запознах се с много хора, научих много неща. Исках нещо повече.

— Е, имаш го. Измъкна се от капана още преди години. Вече вървим в различни посоки, имаме различни цели.

Отново срещна погледа ѝ:

— Върнах се при теб.

— Беше грешка. Отново искаш нещо повече, Сам, но този път аз не го искам. Ако ми бе казал всичко това преди единадесет години, може би щях да те разбера. Щях да ти дам времето и свободата, които желаяш. Или поне да се опитам да се разделя с теб без огорчение. Не знам дали щях да успея, но те обичах достатъчно, за да положа усилие. Животът ми от доста време насам вече не се върти около теб.

— Няма да си отида, нито ще се откажа.

— Решението е твое — Миа почувства главоболие, но не му обърна внимание и събра чашите за чай. — Харесва ми да поддържам неангажираща връзка с теб. Ще съжалявам, ако се наложи да я прекратя, но ще бъда принудена да го направя, ако настояваш за друг развой на отношенията ни. Все пак ще донеса онова вино.

Внесе съдовете и ги изми. Главоболието започна да става непоносимо и тя пийна тонизираща напитка, преди да избере бутилка вино и да вземе подходящи чаши.

Стараяше се да не мисли. Потискаше чувствата си. Нямахте връщане назад и пресичане на пътища, които отдавна бяха разделени. Единствената посока бе напред.

Но когато излезе навън, Сам си бе тръгнал.

В първия миг тя потръпна, но седна на масичката в лятната си градина и си внуши колко е доволна от независимостта си.

Виното имаше горчив вкус.

На следващия ден той ѝ изпрати цветя в книжарницата. Обикновени весели цинии, които на езика на цветята казваха, че мисли за нея. Миа се съмняваше, че знае значението на букет цинии, но все пак бе впечатлена и се замисли, докато избираше подходяща ваза.

Не бе в негов стил да изпраща цветя. Дори когато бяха лудо влюбени, не му бяха хрумвали подобни романтични жестове.

Предположи, че картичката дава задоволително обяснение. На нея бе написано:

„Извинявай.
Сам“

Когато осъзна, че стои, загледана в цветята, и се усмихва, вместо да се залови за работа, тя отнесе вазата на долния етаж и я сложи на масичка до камината.

— Колко са свежи и весели! — Гладис Мейси се промъкна зад гърба ѝ, уж да се полюбува на циниите. — От твоята градина ли са?

— Не. Току-що ги получих.

— Нищо не може да зарадва една жена повече от букет цветя. Освен предмет, който блести — добави Гладис и ѝ намигна. Не съвсем дискретно хвърли поглед към ръката на Миа.

— Установила съм, че е по-добре една жена сама да си купува бижута — по свой вкус.

— Все пак не е същото — Гладис леко притисна рамото ѝ. — За последния ми рожден ден Карл ми подари чифт обици. Безспорно са ужасни, но се чувствам доволна всеки път, когато ги сложа. Тъкмо се канех да се кача в кафенето и да видя как е Нел.

— Сияе от щастие. Ако ви каже, че започва да ѝ личи, съгласете се с нея — това ще я зарадва.

— Разбира се. Току-що си поръчах екземпляр от новата книга на Карълайн Тръмп. Всички много се вълнуваме във връзка с гостуването ѝ. От името на литературния клуб ще те попитам дали тя би се съгласила да присъства на наша сбирка преди официалната среща с читатели.

— Ще се опитам да го уредя.

— Само ни съобщи. Ще ѝ устроим подобаващо посрещане на Трий Сисърс.

— Разчитам на вас.

Миа позвъни лично в Ню Йорк. Щом въпросът бе задействан, прегледа поръчките си за книги, обади се на дистрибутора си за отлагане на доставката на анкетни карти и се съсредоточи върху най-новите заявки по електронната поща.

Тъй като Лулу бе заета, Миа сама попълни бланките и вмъкна бележка, че ще бъдат предоставени копия с автографи от книгата на Тръмп. След това ги занесе в пощата.

Когато отново излезе на улицата, срещна Мак.

— Здравей, красавецо!

— Ти си жената, която търсех.

Тя се усмихна и го хвана под ръка:

— Всички мъже казват така. Запътил си се към кафенето да се срещнеш с Рипли за обяд, нали?

— Отивах към книжарницата, за да поговоря с теб — погледна надолу и забеляза, че обувките ѝ са с висок ток. — Няма смисъл да те каня на разходка по плажа.

— Мога да се събуя.

— Ще скъсаш чорапогащника си.

— Не нося чорапогащник.

— О! — Мак леко се изчерви и това ѝ достави удоволствие. — Е, тогава да се поразходим, ако имаш време.

— Винаги мога да отделя няколко минути за разходка с привлекателен мъж. Как върви книгата ти?

— Все още съм в началото.

— Надявам се, когато я завършиш, книжарницата да бъде домакин на представянето ѝ.

— Научната литература не привлича тълпи от читатели.

— В моята книжарница ще привлече — увери го тя.

Пресякоха улицата и си проправиха път сред пешеходците. Семейства, които се връщаха от плажа със зачервени лица и притворени от силната слънчева светлина очи, бързаха към селото да обядват или да пийнат по нещо студено. Други, натоварени с хладилни чанти, хавлиени кърпи и плажни чадъри, вървяха към пясъка и морето.

Миа свали обувките си.

— Когато навалицата за слънцестоенето си отиде, ще пристигне нова — за Четвърти юли. На Систърс през цялото лято е пълно с хора.

— Лятото отминава бързо.

— Мислиш за септември. Знам, че се безпокоиш, но владее положението.

Мак не каза нищо и тя го погледна над слънчевите си очила. Почувства се виновен, че крие от нея за инцидента с Лулу, но знаеше,

че спокойствието ѝ е по-важно.

— Мисля, че можеш да се справиш с всичко, срещу което си изправена.

— Но?

Мак хвана ръката ѝ, която бе преплетена с неговата:

— Но ти играеш по правилата.

— Причината за това положение е именно незачитане на правилата.

— Права си. Държа на теб, Миа.

Тя опря глава на рамото му. Мак винаги ѝ вдъхваше спокойствие и утеха.

— Знам. И ти заемаш важно място в живота ми, от както си тук. Това, което съществува между вас с Рипли, означава много за мен.

— Харесвам Сам.

Миа вдигна глава и се отдръпна:

— Защо да не го харесваш?

— Слушай, не се бъркам в личния ти живот. Всъщност — поправи се — точно това правя, но от практически и научни съображения.

— Глупости! — засмя се тя.

— Добре, главно от такива съображения. Ако не знам какви са отношенията ви, не мога да преценя теориите и хипотезите си и да установя какво ни е необходимо.

— Тогава ще ти кажа как стоят нещата помежду ни. Спим заедно, но връзката ни е повърхностна, без изгледи за обвързване. Що се отнася до мен, желая да остане там.

— Ясно.

— Не одобряваш това.

— Не е моя работа. Ти трябва да направиш избора си.

— Точно така. Любовта, всеотдайна и обсебваща, е довела до гибелта на третата сестра. Отказала е да живее без нея. А аз отказвам да живея с нея.

— Ако това бе достатъчно, всичко щеше да е свършило.

— Ще свърши — обеща му тя.

— Виж, Миа, и аз вярвах, че е толкова просто.

— А сега не вярваш?

— Не вярвам — потвърди той. — Сутринта отскочих до къщата ти, за да отчета показания след слънцестоеенето.

— И?

— Взех Мълдър със себе си, за да се пораздвижи. Казано накратко, започнах да засичам резки промени в стойностите в края на градината ти. Внезапни повишения на положителната и отрицателната енергия. Като... — събра долната част на дланите си, за да ѝ покаже. — Непосредствено едно след друго. Отчетох подобни показания до ръба на скалите от другата страна на фара и в гората.

— Не съм проявила небрежност при защитата на дома си.

— Така е — защитата ти е силна. Но проследих стойностите при отдалечаване от поляната — от сърцето на острова. Сензорите ми полудяха, а също и Мълдър. Едва не откъсна каишката. Има пътека от отрицателна енергия, която криволичи като следи на животно, преследвало плячка.

— Знам за заплахата, Мак. Не я подценявам.

— Миа, противникът ти набира сила. На места край тази пътека всичко беше мъртво — треви, дървета, птици. Кучето спря да тича, сви се на кълбо и заскимтя. Наложих се да го нося на ръце и престана да трепери едва когато пътеката ни изведе в северния край на твоите скали.

— Накарай Рипли да направи магия за пречистване и на кучето, и на теб. Ако не помни ритуала...

— Миа — Мак сграбчи ръката ѝ. — Нима не разбираш, какво се опитвам да ти кажа? Обкръжена си.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Какво ти отговори тя, когато й каза?

Докато Сам крачеше из офиса, Мак вдигна ръце:

— Че цял живот е била обкръжена от тази сила, но сега присъствието ѝ е по-осезаемо.

— Да, точно това може да се очаква от нея. Когато бяхме... преди да напусна острова, няколко пъти разговаряме на тази тема. Тя се интересуваше и четеше много повече от мен. Навярно все още е така. Може да погълне цяла книга, преди аз да стигна до втората глава. Толкова е упорита във всяко отношение! Вярва, че доброто ще победи злото само с достатъчно сила и вяра.

— Миа притежава и двете. Премълчах пред нея, че уредите ми засякоха няколко различни... нека ги наречем отпечатьци от енергия, подсилваща нейната. Предполагам, че са твои.

— Въпреки че не желае помощта ми, правя всичко възможно да я получи.

— Каквото и да правиш — продължавай!

Сам застана до прозореца и погледна към новата ѝ тераса от другата страна на улицата. Беше прибрала масите, които през уикенда бяха изнесени отвън, и работниците поставяха плочки.

— Как изглеждаше днес?

— Неотразима.

— Трябва да я видиш, когато разкрива цялата си сила — Сам хвърли поглед към Мак. — Предполагам, че вече си я виждал.

— В края на зимата, когато призоваха четирите стихии. Беше ми нужен половин ден, за да дойда на себе си. Питам се дали и прелестното лице, което показва на всички, не е плод на магия.

— Не е. Но силата го прави още по-приказно — като че ли и без нея не е достатъчно красиво. Такава красота заслепява мъжа, замъглява разсъдъка му. В такъв плен ли съм попаднал?

— Не мога да отговоря.

— А аз вече мога. Обичал съм я през целия си живот. И още преди да узная какво е любовта, и след като се опитах да променя представата си за нея. За мен е ужасен удар да осъзная това едва сега, когато тя вече не ме обича. Или не желае — Сам се обърна и опря хълбок на ръба на бюрото си. — От научна, теоретична или академична гледна точка, присъствието ми тук и чувствата ми към нея излагат ли я на по-голям риск?

— Твоите чувства не са от значение — щом изрече тези думи, Мак се смути. — Не исках да прозвучи грубо.

— Разбирам. Върху везните са нейните чувства. В такъв случай предполагам, че опитите ми да ги променя и да я спечеля не биха ѝ навредили. Ако не си на това мнение, ще потърпя до септември.

— Нямам отговор.

— Тогава ще действам смело. Ако не друго, поне ще бъда възможно най-близо до нея, когато удари съдбоносният час. Един закрилник на кръга не би бил излишен.

Обади ѝ се същата вечер у дома, точно когато сядаше да си почине с книга и чаша вино.

— Надявам се, че моментът не е неудобен.

— Не е — Миа нацупи устни и се загледа в отраженията на светлината, които играеха по повърхността на виното в чашата ѝ. — Благодаря за цветята. Прекрасни са.

— Радвам се, че ти харесват. Съжалявам, че вчера се скарахме. Бях в лошо настроение и излях гнева си върху теб.

— Приемам извинението ти.

— Добре. Тогава те каня на вечеря. Може да се нарече делова среща за обсъждане подробностите около гостуването на Карълайн Тръмп. Утре вечер ще можеш ли да отделиш време?

„Колко любезно! — помисли си тя. — Колко хитро!“ В такива моменти трябваше да бъде най-внимателна.

— Да, предполагам.

— Ще те взема, да кажем — в седем и половина.

— Няма нужда. Мога и сама да пресека улицата.

— Имах предвид друго място, а и ти обикновено във вторник си тръгваш рано. Не е необходимо да променяш графика си. Ще дойда да

те взема. Ще бъде неофициално.

Миа едва се сдържа да не любопитства за подробностите, но се досети, че той желае именно това.

— Добре, неофициално, до утре.

Затвори и отново взе книгата си, но ѝ бе трудно да се съсредоточи.

Предишния ден се бяха поровили в миналото и бяха разочвъркали старите рани. Нима тя наистина го бе хванала в капан със сляпата си любов и увереност както в своите чувства, така и в неговите? Как бе могъл да постъпи така егоистично и да я отхвърли, вместо да сподели мислите си с нея и да ѝ даде възможност да го разбере?

„Колко глупаво от страна и на двамата ни!“, помисли си сега.

И все пак обвиненията, оправданията и разумните доводи не променяха случилото се. Нищо не би могло да промени това, в което се бе превърнал всеки от тях, а тя не го и желаше. Най-добре бе отново да избягват темата и да поддържат отношения на предпазливи приятели, безразсъдни любовници — и нищо повече.

Ако се съдеше по държането му, навярно бе съгласен с нея по този въпрос.

И все пак...

Миа премести котката си и се обърна към нея:

— Намислил е нещо.

В другия край на селото Сам побърза да проведе още един телефонен разговор.

— Нел? Обажда се Сам Лоугън. Имам спешна поръчка. Много поверителна.

Трябваше само да доизглади подробностите. Първо изчака Миа да си тръгне от книжарницата на следващия ден. Реши, че най-добрият подход към Лулу е да бъде откровен. Посочи към витрината с компактдискове в книжарницата. Един от тях със заглавие „Горска свежест“ бе пхнат в преграда с надпис: „Звучи в момента“.

— Кой е любимият ѝ?

Лулу намести очилата си:

— Защо?

— Защото искам да купя любимия й диск.

Винаги готова за добра сделка, Лулу плъзна език между зъбите си.

— Ако купиш пет, получаваш шести на половин цена.

— Нямам нужда от толкова дискове... — Сам размисли и процеди през зъби: — Добре, ще купя шест. Кой са любимите й?

— Харесва всичките. Иначе нямаше да бъдат тук. Нали тя е собственик на книжарницата?

— Добре — започна да избира компактдискове напосоки.

— Не бързай толкова! — Лулу го потупа по ръката. — Когато пристигне преди мен, обикновено пуска един от тези три.

— Тогава ще взема и трите, както и тези.

— Продаваме и книги.

— Знам, че продавате книги. Просто... коя би ми препоръчала?

Здравата го оръси, но Сам реши, че парите са добре похарчени. Би могъл да използва по някакъв начин книгата за сто долара, посветена на ренесансовото изкуство, и десетте бестселъра на седмицата. Или шестте диска и трите аудиокасети. Както и останалото.

Поне докато изкопчваше пари от него, Лулу искрено се посмя.

Излезе от книжарницата с няколкостотин долара по-беден и с много набелязани задачи, които трябваше да изпълни за кратко време. Въпреки това пристигна пред вратата на Миа точно в седем и тридесет.

Тя също бе точна и излезе с тънка папка в ръка.

— Нямам търпение да ги видя — Сам посочи към колата си. — Искаш ли да вдигна покрива?

— Не, нека бъде открита.

Явно наистина бе имал предвид неофициална среща, беше с тъмни панталони и тениска. Миа още веднъж едва се сдържа да не попита къде ще вечерят.

— Впрочем — целуна я леко, преди да отвори вратата — изглеждаш страхотно.

„Добре — помисли си тя. — Самоуверен и настроен за лек флирт.“ Беше готова за тази игра.

— Бих казала същото за теб — отвърна Миа, когато се качи в колата. — Чудесна вечер за разходка с кола по крайбрежието.

— Точно това си помислих — Сам заобиколи от другата страна и седна зад волана. — Музика?

Миа се настани удобно и докато умуваше докога да му позволи да флиртува с нея, от тонколоните зазвуча музика в изпълнение на флейти. Изненадано повдигна вежди.

— Странен избор за теб — отбеляза. — Винаги си предпочитал рок, при това толкова силно, че да ти се спукат тъпанчетата.

— Малка промяна от време на време не вреди. Изследвам различни области — Сам целуна ръката ѝ. — Разширявам кръгозора си. Но ако предпочиташ друго...

— Не, това ми харесва. Погрижил си се за всичко, а? — Миа се раздвижи и вятърът развя косите около лицето ѝ. — Колата си я бива.

— Искаш ли да я изпробваш?

— Може би на връщане.

Реши засега да престане с опитите да разгадава намеренията му и да се наслади на останалата част от разходката.

Когато преминаха през селото, без да спрат, отново стана неспокойна.

Огледа жълтата къща, щом спряха пред нея.

— Не знаех, че си я превърнал в ресторант. Мисля, че това е нарушение на договора.

— Само временно — Сам слезе и заобиколи от нейна страна, за да ѝ отвори. — Не казвай нищо все още — отново вдигна ръката и към устните си и ги плъзна по кокалчетата на пръстите ѝ. — Ако решиш, че е по-добре да отидем другаде, ще отидем. Но първо ми дай минута — поведе я за ръка към задния двор, вместо да влязат в къщата.

На прясно окосената трева бе постлана бяла покривка. Около нея бяха подредени свещи — все още незапалени — и възглавнички в ярки цветове. До тях имаше кошница, пълна с люляк.

Сам я вдигна:

— За теб.

Миа погледна цветята, а след това лицето му:

— Не е сезонът на люляка.

— Знам — каза той и не пусна кошницата, докато тя не я пое. — Но винаги си го харесвала.

— Да, харесвам го. За какво е всичко това, Сам?

— Реших да си направим пикник. Съчетание на бизнеса с удоволствието, едновременно делова и лична среща.

— Пикник.

— И това винаги ти е харесвало — наведе се и докосна бузата ѝ с устни. — Да пийнем по чаша вино, докато помислиш върху идеята.

Да откаже би било студено и неучтиво. „Освен това — призна тя пред себе си — би означавало страхливост“. Това, че някога си бе представяла как двамата, щастливо женени, си устройват семейни пикници на тревата пред своята къща, не ѝ даваше право да бъде груба с него заради опита му да ѝ предложи една приятна вечер.

— С удоволствие бих пийнала вино.

— Веднага ще го донеса.

Въздъхна тихо, когато той се отдалечи, и щом задната врата се затвори след него, вдигна кошницата и зарови лице в люляка.

След няколко мига от къщата зазвуча музика в изпълнение на арфи и гайди. Миа поклати глава, настани се на възглавничките, сложи цветята до себе си и го почака да се върне.

Сам донесе не само вино, а и хайвер.

— Страхотен пикник! — седна и с почти нехаен жест запали свещите. — Това, че седим на тревата, не означава, че не можем да си похапнем добре — наля вино и докосна чашата ѝ със своята. — Slainte.

Тя кимна в отговор на ирландския тост.

— Поддържаш градината.

— Доколкото мога. Ти ли си засадила цветята?

— Някои аз, а други — Нел.

— Усещам присъствието ѝ в къщата — Сам намаза хайвер върху препечена филийка. — Радостта, която е изпитвала в нея — добави той и подаде хайвера на Миа.

— Радостта е една от най-ценните ѝ дарби. Когато я погледне, човек не може да си представи ужаса, който е преживяла. Интересно бе да наблюдавам как опознава себе си.

— Какво имаш предвид?

— Ние винаги сме знаели за способностите си, докато при нея беше като отключване на врата към стая, пълна с причудливи съкровища. Първата магия, която ѝ показах, беше как да раздвижва въздуха. Когато успя, лицето ѝ беше... беше прекрасно!

— Аз никога не съм обучавал никого. Но преди години участвах в семинар за магическото изкуство.

— Така ли? — тя облиза хайвера от палеца си. — И как беше?

— Сериозно. Решението ми да отида бе импулсивно, но се запознах с доста интересни хора. Някои от тях притежават свръхестествени способности. Единият от лекторите говори за съдебните процеси в Салем и разказа легендата за остров Трий Сисъърс — Сам взе хайвера. — Познавах фактите, но не и атмосферата, духа на това място — хвърли поглед към гората и се заслуша в шума на морето. — Той не може да бъде описан в една петдесетминутна лекция — отново погледна Миа. — Ще останеш ли?

— Не съм си тръгвала.

— Не — докосна ръката ѝ. — За вечеря.

Тя взе друга филийка:

— Да.

Доля виното ѝ, преди да стане:

— Идвам след минута.

— Ще ти помогна.

— Не. Всичко е под контрол — „под контрол — помисли си той — благодарение на Нел.“ Не само бе приготвила и донесла всичко, а му бе оставила и списък с инструкции, които дори безнадежден кулинар като него би могъл да изпълни.

Благослови Нел и се справи със сервирането на домати резени с олио и подправки и студени омари.

— Чудесно е — Миа се протегна, докато с наслада хапваше от порцията си. — Нямах представа, че си такъв факир в кухнята.

— Скрит талант — уверено каза той и смени темата: — Мисля да си купя лодка.

— Така ли? Джон Байглоу все още изработва лодки по поръчка, но напоследък прави само по една-две на година.

— Ще намина да го видя. Плаваш ли понякога?

— Рядко. Никога не съм била запалена.

— Спомням си — докосна косите ѝ. — Предпочиташе да гледаш лодките, отколкото да се возиш в някоя от тях.

— По-скоро предпочитам да плувам във водата, отколкото да се нося по повърхността ѝ — тя хвърли поглед към група тийнейджъри, които притичаха по прекия път от близките квартири към плажа. —

Мистър Байглоу предлага и лодки под наем, но ако искаш отново да се пробваш, преди да си купиш, най-добре се обърни към Дрейк Мореплавателя. Върти доста успешен бизнес с наеми.

— Дрейк Бърмингъм? Не съм го виждал, откакто се върнах. Нито пък Стейси. Как са?

— Разведоха се. Тя взе двете им деца и се пресели в Бостън. Дрейк се ожени повторно преди около шест години. За Кони Рипли. Имат момченце.

— Кони Рипли? — Сам напрегна паметта си да се досети коя бе тази жена. — Едрата, зъбата брюнетка?

— Точно тя.

— Беше един клас по-горе от мен в училище — припомни си той. — Дрейк сигурно е най-малко на...

— Прехвърлил е петдесетте — Миа хвана чашата си за столчето и я завъртя. — Разликата във възрастта им и слуховете за дългогодишна връзка между тях, довела до разпадането на брака му, бяха гореща тема повече от шест месеца — набоде нова хапка. — Нел е надминала себе си. Омарите са превъзходни.

Той настръхна:

— Разкрит съм. Губя ли точки?

— Не. Ползването на услугите на фирма „Трите сестри“ е проява на мъдрост и добър вкус — кръстоса крака и взе папката си.

— Обичам да те гледам — Сам обиколи глезена ѝ с върха на пръста си. — На каквато и да е светлина, под какъвто и да е ъгъл. Но сега, докато слънцето залязва и свещите разпръскват светлина, не мога да откъсна очи от теб.

Думите, тонът и погледът му накараха кръвта ѝ да закипи. Ръката му обхвана нежно тила ѝ и устните му докоснаха нейните.

През цялото ѝ тяло премина приятна тръпка. Вдъхна от аромата му, който се смеси с уханието на люляка и восъка от свещите и се замая.

— Извинявай — целуна я по челото и се отдръпна. — Има моменти, в които не мога да се сдържа да не те докосна. Да видим какво си донесла.

— Какво целиш с всичко това, Сам?

— Да съчетаем бизнеса с удоволствието — разсеяно отвърна той и плъзна ръка по гърба ѝ, преди да вземе копие от рекламното ѝ

каре. — Страхотно е. Твой ли е дизайнът?

„Успокой се!“, заповяда си тя.

— Да.

— Трябва да изпратиш копие на издателите й.

— Изпратих.

— Добре. Вече видях брошурата, но мисля, че не ти казах колко съм впечатлен.

— Благодаря.

— Проблем ли има? — нехайно попита Сам.

Миа стисна зъби, но бързо овладя гнева си.

— Не. Оценявам приноса ти — пое си дълбоко дъх. — Наистина. Ще бъде важно събитие за острова. Искам да премине не просто добре, а идеално.

— Сигурен съм, че на Карълайн ще й хареса.

Имаше нещо загадъчно в начина, по който изрече името.

— Познаваш я лично?

— Хм. Да. Чудесно хрумване е Нел да направи торта, чиято глазура възпроизвежда илюстрацията на корицата. Както и за цветята. Най-добре е да бъдат розови рози. Доколкото си спомням, предпочита такива.

— Запомнил си какви цветя обича?

— Аха. Разбрах, че сте решили да изпратите шоколад и шампанско в апартамента й — като подарък от книжарницата. Тъй като хотелът предоставя подобни екстри, предлагам да добавим още нещо и подаръкът да бъде от името и на хотела, и на книжарницата.

Миа барабанеше с пръсти по коляното си, но си наложи да спре.

— Чудесна идея. Може би свещи, книга за историята на острова — неща от този род.

— Страхотно! — Сам прегледа разпечатаната кореспонденция по факс и електронна поща между Миа и издателите и кимна: — Не си пропуснала нищо. Е... — остави папката и отново се приближи към нея. Когато устните му бяха съвсем близо до нейните, тя сложи ръка на гърдите му:

— Искам да се освежа — изправи се, взе чашата си и излезе в къщата.

Щом стигна до кухнята, внимателно огледа всичко. Беше възхитително подредена, но се съмняваше да я е използвал за друго,

освен за притопляне на кафе сутрин. Знаеше, че е пословично несръчен до печката.

Видя списъка с инструкциите на Нел и това я трогна.

Докато се разхождаше из хола, замислено сви устни, когато забеляза книгата върху масичката. И тук имаше свещи, явно използвани. Запита се какви ли ритуали и техники за медитация практикува, когато е сам.

Също като нея, и той бе самотен магьосник.

Нямаше снимки, но не бе и очаквала да открие. Красивите акварелни картини на стената я изненадаха. „Градински пейзажи — помисли си. — Пастелни и ведри.“ Стори ѝ се странно, че не бе избрал по-ярки и драматични образи.

Освен свещите, картините и очевидно новата, непрочетена книга, в къщата нямаше нищо, което да напомня за присъствието на Сам Лоугън. Не се бе обградил с предмети, създаващи уют, без които тя не би могла да живее. Нямаше вази, саксии или купи с разноцветни кристали и камъни.

Щом вече си бе позволила да надникне толкова дълбоко — а и бе едновременно негова любовница и хазяйка, — нямаше скрупули да влезе и в спалнята му.

Тук повече неща напомняха за обитателя на къщата — долавяше се ароматът му, стилът му. Старото легло с метални табли, което бе купила за къщата, бе застлано с тъмносиня покривка и създаваше обстановка, напомняща казарма. Подът бе гол. Но на нощното шкафче имаше книга — трилър, който самата тя бе прочела с интерес, отбелязана с една от визитките му.

Единствената картина тук бе ярка и драматична. Стар каменен олтар се издигаше над скалиста земя към небе, озарено от искрящите червени лъчи на зората.

На тоалетката бе поставен красив къс содалит, който той навярно използваше при медитация. Прозорците бяха отворени и през тях нахлуваше ароматът на лавандулата, която самата тя бе засяла.

Простотата, уханието и мисълта за мъжествената му осанка я изпълниха с копнеж и Миа побърза да излезе от стаята.

Подсили червилото си в тясната баня и сложи на шията и китките си ароматно етерично масло, което сама си бе приготвила. Щом целта на Сам бе да я съблазни, и тя щеше да се постарее да

постигне същото въздействие върху него. Но държеше продължението на срещата да бъде в нейния дом, на нейна територия.

Докато са тук, щеше да го изкушава така майсторски, както той — нея.

Когато отново излезе, Сам бе прибрал съдовете от вечерята и бе поднесъл узрели червени ягоди с разбита сметана в стъклени купи.

— Не бях сигурен дали предпочиташ кафе или още вино.

— Вино — „една самоуверена жена може да си позволи малко безразсъдство“, помисли си тя.

Нощта се спускаше. Миа седна до него, нежно разроши косите му и си взе ягода.

— Нямах представа... — погледна го съсредоточено и прокара език по ягодата, преди да я сложи в устата си. — ... че се интересуваш от ренесансово изкуство.

Някакъв механизъм в съзнанието му се задейства така бързо, че почти чу щракване.

— Моля?

— Ренесансово изкуство — тя загреба с пръст от сметаната и го облиза. — Книгата в хола ти.

— Онази... — Сам положи усилие да откъсне поглед от устните ѝ. — Да. Интересен период.

Миа го изчака да потопи ягода в сметаната и отхапа от нея.

— Ммм — замърка тя и прокара език по горната си устна. — Чие изображение на Благовещението предпочиташ: на Тинторето или на Ерте?

Заработи друг механизъм:

— И двамата са гении.

— О, безспорно. Но Ерте е скулптор, „Арт Деко“, роден векове след Ренесанса.

— Предположих, че говориш за Джовани Ерте, мрачен и мизерстващ ренесансов художник, умрял трагично от скорбут. Бил е недооценен.

Чувственият ѝ смях накара всички мускули в тялото му да се стегнат.

— А, този Ерте! Приемам уточнението — Миа всмука долната му устна вместо нова ягода. — Много си остроумен.

— Тази книга ми излезе през носа. Предполагам, че Лулу все още злорадства, че успя да ми я пробута — Сам лапна ягодата, която тя му подаде. — Отидох да купя компактдиск с музика, а си тръгнах с половин тон книги.

— Музиката ми харесва — тя легна по гръб върху бялата покривка и отпусна глава на изумруденозелена възглавничка. — Успокоява ме. Кара ме да си представям, че се нося по топла река в сенчеста гора. Ммм. Виното ме замая — протегна се и ефирната тъкан на роклята се плъзна по формите ѝ. — Не мисля, че ще мога да карам твоята секси кола до дома тази вечер.

Очакваше да ѝ предложи да изпробва колата сутринта, да я покани вътре и да я помоли да остане при него през нощта. Усмихна се, когато Сам се изтегна до нея, плъзна пръст надолу по шията ѝ.

— Можем да се поразходим. Морският въздух ще проясни съзнанието ти.

В очите ѝ се изписа изненада миг преди устните му да докоснат нейните.

Докато я целуваше и плъзгаше ръце по тялото ѝ, Сам усети желанието ѝ и учестения ѝ пулс. За да измъчи и двамата, прокара пръст по копринено гладката кожа на бедрото ѝ и обиколи белега.

— Освен... — докосна ръба на бикините ѝ на хълбока. Леко всмука зърната на гърдите ѝ през роклята. — ... ако не си настроена за разходки.

Напълно забравила за благоразумието, тя съблазнително се изви към него:

— Не, настроена съм за други неща.

— Тогава... — Сам леко захапа устната ѝ, — ... аз ще шофирам.

Когато стана и ѝ подаде ръка, тя го изгледа учудено:

— Ще шофираш?

— Да, ще те изпратя — безмълвното ѝ недоумение му донесе почти толкова наслада, колкото... не, и дума не можеше да става за сравнение! Но реакцията ѝ бе именно такава, на каквата се бе надявал.

Помогна ѝ да се изправи и се наведе да вземе цветята и папката ѝ.

— Не би искала да ги забравиш.

По пътя към дома си тя отново се замисли. Явно бе предвидил, че ще откаже да пренощува при него в жълтата къща. Правилно бе предположил, че когато успее да я съблазни, ще се наложи да я придружи до собственото ѝ легло.

А тя желаше да бъде с него именно там.

Щом си бе направил толкова труд, което бе изключително мило от негова страна, щеше да му позволи... да я убеди. След секса тялото и умът ѝ отново щяха да бъдат в хармония.

Спряха пред дома ѝ и тя почувства, че напълно владее положението.

— Беше прекрасна вечер. Невероятна! — погледът, който му хвърли, докато вървяха към вратата, преливаше от топлота. — Благодаря отново за цветята.

— Моля.

На прага, когато камбанките иззвъняха и от прозорците заструи светлина, той плъзна ръце по раменете ѝ:

— Нека отново да излезем заедно. Ще наема лодка и ще си починем един ден в морето. Ще поплуваме.

— Може би.

Обхвана лицето ѝ с длани и зарови пръсти в косите ѝ, докато я целуваше. Тя издаде тих стон на наслада. Когато чувствено се притисна към него, Сам протегна ръка и отвори вратата зад нея.

— Най-добре влизай.

— Да. Най-добре — замаяна от желание, Миа прекрачи прага, обърна се и го погали по бузата. В този миг приличаше на русалка.

— Ще ти се обадя — с удивително спокойна ръка той придърпа вратата и я затвори помежду им.

Това бе първата им истинска среща от единадесет години. Беше вълнуваща.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

„Подло копеле!“ Никой не бе успявал да я възбуди така освен... „Освен Сам Лоугън“, призна тя пред себе си.

Сега бе още по-изкусен съблазнител. Но и тя вече умееше да обуздава сексуалните си пориви, за разлика от някога.

Беше имала и други връзки, но кратки и редки. С течение на времето се бе убедила, че макар и да ѝ е забавно да флиртува, не се чувства щастлива или удовлетворена, след като е преспала с мъж.

Затова бе престанала с кратките флиртове. Решението ѝ бе продиктувано по-скоро от здрав разум, отколкото от емоции. Вместо да хаби енергия за физически удоволствия, тя я бе насочила към дарбата си. Знаеше, че през този период на въздържание е развила най-много способностите си.

Нямаше причина да не постъпи така и сега. Не бе спала със Сам от повече от две седмици и това ѝ се струваше най-логичният избор.

Всъщност бе твърде заета, за да мисли за него, за секс и защо той винаги прекратяваше любовната игра след влудяваща прелюдия.

— Не беше нужно да се връщаш — каза тя на Нел, докато пренареждаше масите в кафенето.

— Сама пожелах да се върна. Вълнувам се за утрешната среща не по-малко от теб. Ще донеса онзи стол.

— Не. Няма да вдигаш нищо тежко. Точка! — докато сама подреждаше столовете, Миа ритна онзи, на който бе седнала Рипли. — Размърдай си задника и помогни.

— Хей, ти не ми плащаш! Просто се мотая тук, за да не се пречкам у дома, докато трае онзи мъжкарски ритуал за сближаване край барбекюто. Дано Мак не гръмне нещо.

— Скарата е на дървени въглища — напомни ѝ Нел. — Въглищата не експлодират.

— Не познаваш мъжа ми, както го познавам аз.

— Тримата заедно все някак ще се справят с няколко пържоли — но Нел си спомни за сандвичите, които Зак бе пекъл веднъж на

терасата, и потръпна. — Но Бог да пази горката ти кухня.

— Това е най-малкото ми притеснение — Рипли кръстоса глезените си, протегна се и с насмешка проследи с поглед Миа, която продължаваше да променя подредбата на масите. — Какво ѝ става? — посочи с палец към Миа. — Явно са я налегнали много грижи. Виждаш ли бръчката между веждите ѝ? Нещо я е ядосало.

— Нямам бръчка между веждите — суетността накара Миа да я изглади. — И не съм ядосана. Може би просто съм малко напрегната.

— Затова барбекюто е толкова добра идея — Нел заобиколи витрината на бара и нехайно заигра с екземпляр от брошурата за представянето на новата книга. — Ще си починеш, ще прекараш една вечер с приятели и утре ще бъдеш бодра. Радвам се, че Сам предложи това.

— Той все измисля по нещо — отбеляза Миа и Рипли и Нел доловиха язвителна нотка в гласа ѝ.

— Е, как беше концертът на плажа онази вечер? — попита Рипли.

— Хареса ми.

— А плуването на лунна светлина след фойерверките на Четвърти юли?

— Супер.

— Виждаш ли? — Рипли кимна на Нел. — Казах ти, че е сърдита.

— Не съм сърдита — Миа гневно стовари стола, който носеше. — Скандал ли искаш?

— Не, искам една бира — отвърна Рипли и отиде в кухнята да се самообслужи.

— Ще бъде страхотно, Миа — готова да я утеши, Нел се зае да подрежда книги. — Тук ще стане красиво, когато доставят цветята утре. И с напитките всичко е под контрол. Почакай да видиш тортата.

— Не се безпокоя за цветята или напитките.

— Когато видиш как прииждат клиенти, ще се успокоиш.

— Не се тревожа и за клиентите, или поне не повече отколкото е нормално — Миа се отпусна на един стол, — но Рипли е права. Сърдита съм.

— Това признание ли е? — попита Рипли, когато се върна с бирата си.

— О, я млъквай! — Миа прокара ръка през косите си. — Той използва секс. Или по-скоро — липсата на секс, за да ме върти на пръста си. Пикници на свещи! Плуване на лунна светлина. Дълги разходки! През ден изпраща цветя.

— Но никакъв секс?

Миа стрелна Рипли с поглед.

— Има страхотна прелюдия — промърмори тя. — А после ме зарязва на прага ми и си тръгва. На следващия ден получавам цветя. Обажда се всеки ден. А два пъти се прибрах и открих малък подарък пред вратата: саксия с розмарин във формата на сърце и малък керамичен дракон. Когато излизаме заедно, е невероятно чаровен.

— Негодник! — Рипли удари с ръка по масата. — Разиграва те.

— Използва секса — оплака се Миа.

— Не, не е така — със замечтана усмивка Нел погали косите на Миа. — Сексът няма нищо общо. Използва романтика. Ухажва те.

— Не е вярно.

— Цветя, свещи, дълги разходки, малки хитри подаръци — Нел свиваше по един пръст, докато изброяваше. — Време и внимание — това според мен представлява ухажването.

— Със Сам сме преминали етапа на ухажването преди години. Тогава нямаше цветя и подаръци.

— Може би се опитва да ти се реваншира за тогава.

— Няма за какво да ми се реваншира. Не желая да се реваншира — стана и нервно запристъпва към вратите на терасата, за да ги затвори. — Той също не си пада по старомодни кавалерски жестове. Искане само... — „именно в това е проблемът“, осъзна Миа. Нямаше ясна представа какво иска Сам този път.

— Явно те плаши — тихо се обади Рипли.

— Не — изобщо.

— Никога не си се страхувала от него. Винаги си наясно накъде вървят нещата.

— Все още е така. Знам какво правя и накъде отивам — това не се е променило — но още докато изричаше тези думи, по кожата и пробягаха хладни тръпки.

— Миа — гласът на Нел издаде съчувствие и търпение. — Влюбена ли си още в него?

— Нима мислиш, че бих рискувала да го допусна в сърцето си? Като че ли не знам цената! — по-спокойна, Миа прекоси кафенето и довърши подредбата на книгите. — Осъзнавам отговорността си пред този остров, жителите му и дарбата си. Любовта за мен е невъзможна. Не бих издържала отново, а трябва да оцелея, за да срещна съдбата си.

— А ако той е съдбата ти?

— Някога вярвах в това. Сгреших. Когато настъпи моментът, кръгът ще устои.

До къщата на склона тримата мъже гледаха пламъците под скарата като племенни вождове, застанали до свещения огън.

— Става страхотно! — отбеляза Зак и кимна на Сам. — Виждаш ли? Казах ти, че ще се справим по старата американска технология. Не бяха необходими никакви факирски номера.

— Старата американска технология — прозина се Сам. — Цял чувал въглища и два литра запалителна течност.

— Не съм виновен, че скарата му е повредена.

— Съвсем нова е — възрази Мак. — За първи път я ползвам.

— Затова се нуждае от силен огън. Да се изпече — Зак пресуши бирата си.

Мак с тъга гледаше как лъскавата червена скара потъмнява.

— Ако това нещо се стопи, Рипли ще ме убие.

— От чугун е, по дяволите! — Зак побутна леко стойката с крак. — Като стана дума за Рип, къде се бавят те, за Бога?

— Идват насам — отвърна Сам и Зак го погледна намръщено. — Направих малък факирски номер. Държа винаги да знам къде е Миа. Откакто нашият гениален учен засече онези показания около къщата, стоя настроен на нейната вълна.

— Ако узнае, ще те пребие — отбеляза Зак.

— Няма да узнае. Когато става въпрос за мен, няма ясни видения. Не желае да ме разбере, а е невероятно трудно да накараш Миа да направи нещо, което не желае.

— Как вървят нещата между вас?

Сам подозрително изглежда Мак, докато отпиваше бира.

— Това личен интерес ли е или професионален?

— Бих казал — и двете.

— Добре. Засега съм доволен. Харесва ми да я озадачавам. Характерът ѝ е много по-сложен, отколкото преди време, и е по-интересно, отколкото очаквах, да опозная всичките ѝ страни.

Зак се почеса по брадичката:

— Нали няма да се впуснете във философски разговор за зрелите връзки, изследването на духовните взаимоотношения и други подобни глупости...

— Шшт! Идват — Мак посочи към светлините на фарове по неасфалтирания път. — Да се престорим, че знаем какво правим.

Люси, която се бе изтегнала на площадката, скочи и префуча надолу по стълбите, следвана на няколко сантиметра от Мълдър.

— Хубави жени — каза Зак, — две добри кучета и няколко пържоли. Какво повече ни е нужно?

Пържолите бяха прегорели, а картофите — леко сурови, но всички хапнаха с апетит на площадката, където горяха свещи и откъм прозорците се носеше музика.

Сам вдигна бутилка вино и понечи да долее почти празната чаша на Миа, но тя поклати глава и я захлупи с дланта си.

— Не, ще шофирам. А и утре трябва да бъда с бистър ум.

— Ще намина сутринта да помогна с подредбата.

— Няма нужда. Повечето работа е свършена, а и утре имаме предостатъчно време. Вече записах тридесет и осем заявки за екземпляри от луксозното издание. Интересът продължава и клиентите си поръчват дори от старите ѝ книги. Утре програмата ѝ ще бъде много натоварена. Предполагам, че тя... — Миа замълча, като видя лицето на Нел. Стана неспокойна и се надигна от стола си. — Нел?

— Бебето ритна — изразът на уплаха бе изместен от удивление. — Усетих бебето. Движение вътре в мен — Нел се засмя и поглади корема си. — Толкова бързо и силно. Зак — хвана ръката му и я притисна към себе си. — Нашето бебе помръдна.

— Искаш ли да си полегнеш?

— Не — тя скочи и го задърпа за ръката. — Искам да танцувам.

— Да танцуваш?

— Да! Потанцувай с мен! — обви ръце около врата му. — И с Джон.

— Не знаем дали е момче — обзет от обич, Зак оборна талията ѝ, повдигна я на пръсти и я притисна. — Може да е момиче. Тогава ще се казва Ребека.

— Охо! Разнежиха се — преди моментът да отmine, Рипли подаде ръка на Мак: — Хайде и ние да танцуваме!

— Някой ще пострада — промърмори той.

Сам ги погледа няколко мига и докосна ръката на Миа:

— Някога бяхме добри.

— М-м? — тя гледаше Нел с толкова тъжно изражение, че сърцето му се сви. По миглите и блестяха сълзи, а в очите ѝ се четеше любов и копнеж.

— Може ли? — изправи се, хванал ръката ѝ. — Бяхме добра танцова двойка. Да видим дали все още ни бива.

Импулсивно я повлече по стъпалата към брега. След това я завъртя, докато се отдалечи на крачка от него, и рязко я притегли обратно. Ръката ѝ инстинктивно се озова около врата му и телата им се притиснаха.

— О, да! — Сам плъзна ръце към ханша ѝ и започна да се поклаща в такт с нея. — Все още сме добри.

Беше изминало дълго време, но тя не бе забравила движенията му, ритъма му. Помнеше и безкрайната наслада, която бе изпитвала, докато танцуваха заедно. Не устоя на изкушението и свали обувките си. Под краката им се разхвърча пясък, докато подскачаха и се въртяха.

Някога за тях танцът бе весел и невинен ритуал на сближаване. Изблици на енергия, синхрон, очакване.

Миа чуваше музиката не само с ушите си. Долавяше я в допира на ръката му до гърба си, в преплитането на пръстите им и в собственото си тяло.

Когато Сам я повдигна от земята, тя наведе глава назад и избухна в смях. За пръв път от десетилетие го прегърна с искрена, чиста обич.

Аплодисментите и подсвиркванията откъм площадката я накараха да извърне глава и когато бузата ѝ докосна слепоочието му, затаи дъх.

— Казах ти, че винаги са се правили на велики — Рипли, широко усмихната, побутна Мак с лакът.

— Хей, не е нужно да търпим подобни подмятания. Ела!

Сам хвана ръката на Миа и хукна към стъпалата за плажа така бързо, че тя едва го настигна.

— Почакай! Ще се пребием.

— Ще те нося — за да ѝ докаже, той я вдигна на ръце и я завъртя. — Какво ще кажеш да поплуваме?

— Не!

— Добре, тогава ще танцуваме — остави я да стъпи на земята и я притисна в прегръдката си под бавните, съблазнителни звуци на „Море от любов“, които изпълваха въздуха над брега.

— Тази е стара — отбеляза Миа.

— Класическа — поправи я той. — Промяна на темпото.

Зарови лице в косите ѝ, докато се въртяха в кръг на пясъка. Сърцето ѝ биеше учестено до неговото. Тя се повдигна на пръсти, чувствено се изви към него и под лунната светлина силуетите им се съединиха.

Сам се унесе в спомени и всички образи и форми в паметта му се сляха.

— Все още ли организират танцови забави в училищния физкултурен салон?

— Да.

— И хлапетата все още се усамотяват навън?

— Предполагам. Да си представим — прокара устни по брадичката ѝ, преди да я целуне — Върни се с мен там.

Преди да разбере какво става и да възрази, Миа усети, че се носи във вихър. След миг вече не танцуваха върху пясъка, а стояха, прегърнати, под стряхата до физкултурния салон и есенният вятър разнасяше ухание на сухи листа.

От сградата отекваше какофония от звуци на барабани и китари. Ръцете ѝ докосваха яката на изтърканото му кожено яке и топлите му меки коси.

Тялото ѝ бе по-слабо, а неговите устни — по-неопитни, но тя отвърщаше на ласките им.

Пламъкът на любовта ослепително сияеше в нея.

Несъзнателно прошепна името му и бе готова да му обещае всичко.

Но в тялото ѝ се надигна пулсираща болка, която изведнъж я върна в действителността. Задъхана, тя го отблъсна.

— По дяволите! Не беше честно.

— Права си. Извинявай — беше замаян. За миг отново усети свежестта на есенния полъх във влажния летен въздух. — Не беше честно. Направих го, без да мисля. Не си отивай.

Докосна слепоочията ѝ, когато тя му обърна гръб.

Не бе планирал това и трябваше да намери начин да овладее импулса, който ги бе пренесъл в миналото. Откъде би могъл да знае какво ще изпита, когато отново долови у нея някогашната чиста и безрезервна любов?

Самият той се бе отказал от нея и може би никога вече нямаше да я има.

Когато се опомни, видя я, застанала на ръба на склона със скръстени ръце, загледана в нощното небе.

— Миа — приближи се, но не я докосна. Знаеше, че ако го стори, единият от двамата ще полудее. — Нямам никакво извинение за това, че те манипулирах по такъв начин. Мога само да кажа, че не съм имал съзнателно намерение.

— Ти ме нарани. Сам.

— Знам — „както и себе си“, помисли си той. — Едва ли мога да си представя колко си страдала.

— Времето не може да бъде заличено. А и не бива — обърна се към него и бледото ѝ лице се откри в нощта. — Не искам да се връщам към изживяванията на онова момиче и онова момче. Не искам да се отказвам от всичко, което съм постигнала.

— Не бих променил нищо в теб. Ти си най-забележителната жена, която познавам.

— Лесно е да го кажеш.

— Не, не е. Не съм предполагал, че съм способен да изрека тези думи. Миа...

Но когато протегна ръка към нея, тя отново му обърна гръб. След това застина, с поглед, прикован в синкавата светлина, която струеше от пещерата.

— Престани! Прекаляваш.

Щом зърна сиянието, той докосна Миа, за да я накара да му повярва.

— Не правя нищо. Почакай тук!

Втурна се пред нея и бързо закрачи към пещерата. Спря се едва на входа, когато светлината го обгърна. Усети как Миа го настигна и застана до него, но и двамата останаха безмълвно загледани вътре.

Сред нежното синьо сияние се виждаха тъмни, неподвижни сенки. Изплуваха два силуета, които приличаха на статуи, изваяни от самата светлина.

След миг двата образа започнаха да дишат.

Мъжът бе невероятно красив. По мускулестото му голо тяло проблясваха капки вода. Имаше лъскави черни коси, които се спускаха до раменете му, когато се протегна в съня си.

Жената бе прелестна. Висока и стройна, загърната с черно наметало, тя стоеше до него и го гледаше. Качулката ѝ падна назад и по гърба ѝ се разпиляха огненочервени къдрици, стигащи до талията ѝ.

Държеше в ръце кожа, черна като катран и все още влажна от морската вода.

Тя се обърна и Миа видя лице, което бе копие на нейното, а кожата му сияеше, сякаш под нея горяха безброй свещи.

— Любовта — заговори жената на име Огън — невинаги се подчинява на разума — приближи се към тях и залюля кожата в прегръдката си като дете. — В нея няма условия и скрупули — потърка буза в кожата и излезе от пещерата. — Остава по-малко време, отколкото мислиш.

Миа вдигна ръка, спокойно и уверено:

— Мамо?

Онази, която се наричаше Огън, се спря и красотата ѝ засия, когато се усмихна:

— Дъще.

— Няма да те предам.

— Не мисли за мен — прокара пръст по бузата на Миа и тя почувства топлина. — Не предавай себе си. Ти си по-силна от мен — извърна глава към пещерата. — Твърде често забравяш, че в теб е и неговата сила — притисна кожата към гърдите си и се обърна, докато очите ѝ срещнаха погледа на Сам. — Както и моята — в теб — запристъпва по пясъка. — Мракът дебне.

Жената изчезна като дим. Светлината в пещерата затрептя и угасна.

— Усещам мириса ѝ — Миа разтвори шепи във въздуха, като под струя вода, с която ги напълни и наплиска лицето си. — Лавандула и розмарин. Видя ли амулета ѝ?

Сам повдигна медальона от сребро и слънчев камък, който висеше на верижка на шията ѝ.

— Този. Както докато гледах лицето ѝ, виждах твоето — каза той и повдигна брадичката ѝ.

— Трябва да помисля върху доста неща — Миа понечи да си тръгне, но нещо привлече погледа и нагоре. По ръба на яркия лунен диск се появи черна мъгла.

— Задава се беда — прошепна тя и секунди след като изрече тези думи се чу вой.

Мъглата се разстла над морето, запълзя по пясъка и сред нея закрачи вълкът с бяла пентаграма върху черната козина и с оголени зъби.

За втори път Сам мина покрай Миа и застана пред нея. Прикри я с тялото си като с щит.

— Върви, прибери се в къщата!

— Няма да избягам — тя пристъпи напред и се изправи с лице срещу вълка, който се приближаваше. Нямаше време да събере кръга си и сама започна заклинанието.

— Вихър нека се върти, грохот нека зазвучи, да треперят дълбини, да се извисят вълни — разпери ръце сред бурята, която се развихри около нея и разпя косите ѝ като огненочервени въжета. Гласът ѝ раздвижи тихите вълни в залива и те се надигнаха, все по-високи при всеки тласък.

Отекна тътен.

— Стихийна ярост разпали, в стена морето превърни! От пламък, който в мен гори, светъл кръг ще заискри. Зова теб, рожбата на мрака, моят огън тук те чака.

В небето се появи огнено кълбо, което профуча по тъмния свод като комета. Миг преди то да се разбие в земята, Миа видя как черният вълк се оттегли в мъглата и се скри.

— Страхливец! — извика тя и се наслади на собствената си сила.

— Миа — гласът на Сам бе напълно спокоен. — Можеш ли да спреш това?

— Току-що го прогоних.

— Не, скъпа. Вълната.

— Аха.

Миа погледна водната стена, висока пет метра, която се приближаваше, тласкана от зловещия вятър. Протегна ръце напред и съсредоточи силата си в тях — като насочен револвер. Тя заструи от пръстите ѝ. Вълната се превърна в безброй сребристи капки, които паднаха над повърхността и брега като хладен дъжд и обляха косите и кожата ѝ, докато събираше вихрушката в шепите си.

Ноцта отново стана кристално ясна и полъхна бриз, нежен като фея.

Тя наведе глава назад и си пое дълбоко дъх. Почувства как силата изпълни кръвта ѝ като поток от топлина.

— Е, дадох му да разбере, а?

Сам все още притискаше рамото ѝ, където бе сложил ръката си още щом бе застанала до него.

— Откога правиш тази магия?

— Всъщност за пръв път успявам да я осъществя. Бих казала, че беше... — засмя се — ... по-вълнуващо от секс.

Чу викове и стъпки на тичащи хора откъм склона и побърза да успокои приятелите си.

— Сигурна ли си, че си добре?

Миа хвана ласкавата ръка на Нел.

— Добре съм.

— Е, бих пийнала нещо — Рипли отвори бутилка бира и се обърна към Миа: — А ти?

— Не, благодаря — вече се чувстваше достатъчно опиянена.

— Лимонада за бъдещата майка? — Рипли наля чаша. — Седни най-сетне, Нел. Притесняваш ме.

— Да отидем да видим какво правят.

— О, нека ги оставим да си поиграят с онези джаджи — Рипли нервно закрачи по площадката. Мак и другите мъже бяха занесли уредите му на брега. Чак до къщата се чуваше пиукане и пищене.

— Беше страхотна магия, Гленда! Как се почувства?

Миа дяволито сви устни:

— Представи си: като при кулминация. И все пак ми се искаше още.

— Зак ще има голям късмет тази вечер — засмя се Нел, но веднага стана сериозна: — Как можем да стоим тук и да си говорим за секс? Беше ужасно, Миа! Не можехме да дойдем при теб. Вятърът, който предизвика, се надигна като торнадо.

— Не приличаше на приятен летен бриз. Но вие достигнахте до мен. Почувствах ви — подпря се на парапета, наведе се напред и вдигна поглед към небето. — Сякаш в мен биеха хиляди сърца. В главата ми звучаха хиляда гласове. Всяка клетка на тялото ми, всеки мускул и всяка капка кръв бяха изпълнени с живот. Когато ме погледна... — Миа се завъртя. — Когато ме погледна, звярът се изплаши.

— Може би това е краят — предположи Нел.

Миа поклати глава:

— Не, все още не.

— Независимо дали всичко е свършило или не, трябва да призная едно — Рипли допи бирата си. — Не знаех, че притежаваш толкова голяма сила, а те познавам, откакто се помпя. След като видях това, което стана тази вечер, по-добре разбирам защо винаги си била толкова прецизна и внимателна. Носиш огнен заряд.

— Това комплимент ли е?

— Просто извод и предупреждение. Следващия път ни изчакай — Рипли събра трите празни бутилки от масата. — Край на забавленията. Да видим какво са открили Мак и приятел четата му.

На брега Мак бе разпилял сензорите и мониторите си и навсякъде се въргаляха кабели. Седеше на земята и чукаше по клавиатурата на лаптопа си.

Сам се бе поизпотил при пренасянето на апаратурата, но чувстваше нужда от нещо, изискващо повече усилие, за да се освободи от излишната енергия.

— Слушай, тези машинки са страхотни, но за какво служат?

— За измерване. Класифициране. Документирание — Мак натисна още няколко клавиша и примигна през очилата си, когато погледна един близък монитор. — Жалко, че не успях да взема камера.

По моя преценка онази вълна беше висока пет метра, но това е определяне на око, при това отвисоко.

— Пет метра е добро предположение — спокойно каза Сам. — Това пък е определяне на око отдолу.

— Хм. А... — Мак погледна показанията на термометъра си. — Кажи ми каква беше според теб околната температура в кулминацията на събитието?

Сам хвърли поглед към Зак, който сви рамене.

— Околната температура? Господи, беше горещо!

— Но суха топлина ли беше? — попита Зак и накара Сам да се засмее.

— Има значение — Мак повдигна очилата си и се намръщи. — Стойностите на показателите на околната среда край потока от отрицателна енергия спадат. Става студено. За да възстановя и изчисля йонния баланс и преобладаващата посока на енергията, имам нужда от приблизителни стойности.

— Беше горещо — повтори Сам. — По дяволите, аз съм магьосник, а не метеоролог!

— Много смешно. А сега вземи този сензор и засечи показания там, където падна мълнията. Хей! Ууу! — една от машинките му забръмча като кошер и докато бързаше да се изправи, той едва не се препъна в кабелите. Втурна се към апарата точно когато жените стигнаха до стъпалата. — О, трябваше да се досетя! — кимна и приклепна да види показанията по-отблизо.

— Ще надникна в пещерата — каза Нел на Мак. — Искам да помогна с каквото мога.

Той промърмори и размаха пръст срещу Миа. Тя се засмя и тръгна към него, но спря, щом видя предупредителния му знак да не се приближава повече.

— Мили Боже! — каза Мак. — Погледни това, само погледни! Феноменално е! Правиш ли някакви вътрешни магии? Опитваш ли се да работиш активно в друга насока?

— В момента — не. Защо?

— Показанията са невероятно високи и се долавят в целия район. Винаги си имала високо ниво, дори при почивка, но това е огромно повишение. Почакай, искам да измеря жизнените ти показатели.

Премери кръвното ѝ налягане, телесната ѝ температура и пулса ѝ. Докато отчиташе мозъчните ѝ вълни, другите се събраха около тях.

— Как го правиш? — гласът на Мак бе тих и спокоен.

Миа се наведе към него. Придаде си невинен вид и имитира тона му:

— Кое, Мак?

— Повечето хора биха се пръснали при ниво на енергията като твоето в момента. А жизнените ти показатели са в напълно нормални граници. Седиш тук, съвършено спокойна, вече повече от десет минути.

— Изключително самообладание. Е, беше приятна и забавна вечер, но наистина трябва да си тръгвам — с грациозно движение се изправи и изтръска пясъка от полата си. — Утре ме чака напрегнат ден.

— Защо не останеш да спиш в стаята за гости?

— Няма причина да се безпокоиш за мен, Мак.

— Това не е краят.

— Прав си, не е. Но за тази вечер е достатъчно.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Миа не спа цяла нощ, а и не се опита да поспи. Използва пълноценно напирещата енергия. Пригответи отвари и джобни талисмани, лъсна мебелите и подовете и се погрижи за маникюра си.

Призори излезе в градината да откъсне цветята, които бе избрала за украса на книжарницата.

Дори когато влезе в кафенето в осем часа, нямаше признаци енергията ѝ да отслабва.

Нел пристигна, както винаги — точна като часовник и натоварена.

— Изглеждаш невероятно — каза тя, докато Миа ѝ помагаше да пренесе кутиите и кашоните.

— Чувствам се невероятно. Ще бъде чудесен ден.

— Миа — Нел остави кутията с тортата на масичката с напитки. — Вярвам в теб, но не е в стила ти да приемаш с такова нехайство случилото се снощи. Това ниво на магическа сила, този размах...

— Беше, сякаш хванах дракон за опашката — довърши Миа. — Отнасям се много сериозно към онова, което стана снощи. Аз трябва да преодолеем тази вълна, сестричке. Физически — нямам избор. Това не означава, че не осъзнавам или не вярвам, че ще се сблъскам с още по-голяма мощ.

„Дракон за опашката? — помисли си Нел. — По-скоро цяло стадо дракони.“

— Снощи видях какво си способна да предизвикаш. Малка част от него достигна до мен и бе достатъчна, за да ме разтърси. А сега се готвиш за гостуване на писателка, сякаш то е най-важното нещо в живота ти.

— Днес наистина е най-важното — взе си един от захаросаните ябълкови резени на Нел. — Съблазняват ме. Всичко е въпрос на съсредоточаване на енергията, с което, надявам се, си се справила чудесно снощи със Зак — усмихна се тя и отхапа от лакомството. —

Доста опитна съм в намирането на други приложения на своята енергия, освен секса. Тази сутрин подът ми блести от чистота.

— Мислех, че със Сам ще си тръгнете заедно.

— И аз се надявах на това — Миа замислено облиза захарта от пръста си. — Очевидно си е намерил друго занимание.

— След като ти си отиде, Мак отчете показанията на Сам. Никак не му бе приятно, Зак едва го накара. Наложил се да го засегне лично, нали се сещаш на каква тема?

— Големината на пениса му.

— Точно така. Нарече го женчо.

— Аха — Миа се засмя и доизяде резена. — Това винаги има ефект.

— Показанията му бяха високи почти колкото твоите.

Миа се подвоуми дали да не хапне още един резен.

— Така ли?

— Теорията на Мак — или поне една от теориите му — е, че Сам е бил на нулево ниво и е поел част от енергията край себе си. Сега естествено иска да изчака няколко дни и отново да изследва показателите му за сравнение: обичайното му ниво и така нататък.

Миа не устоя на изкушението и си взе нов ябълков резен. Покъсно щеше да се позанимава с йога един час повече.

— Това няма да се хареса на Сам.

— Права си, но мисля, че ще се съгласи да съдейства. Мак е много убедителен, особено когато заговори за теб.

— За мен?

— Всяка информация може да се окаже ценно парче от мозайката и да помогне да те защитим. Не се сърди за това.

Миа изтръска захарта от пръстите си и със задоволство погледна съвършено оформения си маникюр.

— Нима снощи съм създала у някого от вас впечатлението, че се нуждая от закрила?

— Те са мъже — отвърна Нел и възвърна доброто настроение на Миа.

— Като не можем да живеем с тях, защо не ги превърнем в магарета?

След като подготовката в кафене книжарницата премина като по вода, Миа излезе да посрещне ферибота в десет часа. Забеляза кучето на Пийт Стъбънс, което отново се бе отскубнало от каишката си, тичаше по кея и от устата му се подаваха остатъци от риба.

Видя корабчето на Карл Мейси и предположи, че с екипажа му носят пресен улов. Хрумна ѝ да се приближи и да го помоли да ѝ запази малко риба. Беше сигурна, че в края на деня апетитът ѝ ще бъде толкова силен, колкото и сега.

— Здравейте, мис Девлин! — Денис Рипли премина с колелото си на сантиметри от сандалите ѝ.

— Здравейте, мистър Рипли.

Момчето се ухили, както винаги. „Расте като гъба — помисли си Миа. — В момента е във фазата на дългите кльощави крайници и тремавата походка. След няколко години ще фучи наоколо с кола, купена на старо, вместо с велосипед.“ Представи си това и въздъхна.

— Днес мама ще дойде в книжарницата ви за срещата с онази писателка.

— Радвам се да го чуя.

— Леля Пат работи в хотела и казва, че щели да я настанят в шикозна стая с джакузи и телевизор в банята.

— Така ли?

— Казва, че писателите печелели по много пари и живеели в разкош.

— Някои от тях, предполагам.

— Като Стивън Кинг. Книгите му са страхотни! Може би някой ден и аз ще напиша книга, която ще продават.

— Тогава и двамата ще забогатеем.

Миа дръпна надолу козирката на бейзболната му шапка и го накара да се засмее.

— Но предпочитам да играя в „Ред Сокс“. Трябва да тръгвам.

Завъртя педалите и подсвирна на кучето на Пийт, което се затича след него. Миа се обърна да ги проследи с поглед и видя Сам.

В първия миг никой от двамата не проговори, но въздухът сякаш завибрира.

— Здравейте, мис Девлин!

— Здравейте, мистър Лоугън!

— Извинете ме за момент — той обвини ръце около нея, сграбчи гърба на роклята ѝ и впи устни в нейните. Въздухът се нажежи. — Снощи не успях да направя това.

— И днес не е късно.

Устните ѝ трепереха от топлината на неговите. Отдръпна се, което бе истинско изпитание за волята ѝ при енергията, напираща в нея. Загледа се във ферибота, който бавно се приближаваше към пристанището.

— Пристига навреме.

— Трябва да поговорим за снощи.

— Да, за много неща. Но не днес.

— Тогава утре, когато и двамата няма да бъдем толкова... разконцентрирани.

— Това евфемизъм ли е? — с насмешка попита Миа и пристъпи напред, когато фериботът акостира.

По рампата слезе черна кола, която спря до тях. Преди шофьорът да заобиколи, за да отвори вратата, от задната седалка изскочи привлекателна блондинка. С радостен вик тя се хвърли в обятията на Сам. Последва дълга, шумна целувка.

— Господи! Толкова се радвам да те видя! Как е възможно да изглеждаш още по-добре? Не мога да повярвам, че най-сетне съм на твоя остров, след цяла седмица изтощително обикаляне и раздаване на автографи. Искам още една целувка.

„О, разбира се“, мрачно си каза Миа, докато наблюдаваше сцената. Карълайн Тръмп бе хубавица — като на снимката в книгата си. Буйни светлоруси коси се спускаха на талази около миловидно лице с топли кехлибаренокафяви очи и чувствени розови устни, които в момента бяха плътно долепени до устните на Сам.

Имаше младежко телосложение — като на мажоретка от гимназията, въпреки че според биографичната справка бе на тридесет и шест години.

В биографията ѝ не се споменаваше, че е била любовница на Сам.

— Разкажи ми за всичко, с което се занимаваш! — настоя Карълайн. — Нямам търпение да видя хотела ти. Трябва да остане време да ме разведеш из района. Страхотно е! Предполагам, че срещата ще бъде пълна скука. Бог знае защо организират тези досадни

прояви в малки, затънтени дупки. Ще гледам да се освободя рано и ще отидем на плаж.

— Все още говориш твърде много — Сам я побутна назад и разтърси раменете ѝ. — Добре дошла на Трий Сисърс! Карълайн, това е Миа Девлин, собственичката на кафене книжарницата.

— Ох! — Карълайн смутено се усмихна на Миа. — Наистина не си меря приказките. Не исках да кажа онова за срещата — стисна ръката ѝ. — Просто съм много развълнувана. Не съм виждала Секси повече от шест месеца, а и тази сутрин изпих два литра кафе. Наистина оценявам поканата ви.

— За нас е удоволствие — отвърна Миа със самообладание, което накара Сам да потръпне. Той освободи ръката си от прегръдката на Карълайн. — Надявам се, че пътуването ви с ферибота е било приятно.

— Беше чудесно. Всъщност...

— Тогава и аз ви приветствам с добре дошли и ще ви оставя да се настаните. Ако имате нужда от нещо, обадете ми се в книжарницата. Сам! — властно кимна тя и се отдалечи.

— О, Господи! — Карълайн се плесна по челото. — Каква идиотка съм! Страхотни взаимоотношения между автор и разпространител.

— Не се тревожи — успокои я Сам. Той имаше за какво да се тревожи. — Да тръгваме към хотела. Надявам се, че апартаментът ще ти хареса.

Час по-късно, готов да бъде подложен на обстрел, Сам се осмели да влезе в книжарницата.

— Гор е — извика Лулу, докато трескаво приемаше заявки. — Сякаш всеки момент ще се разплаче.

Завари Миа да дава указания на временно назначената помощник касиерка. Не се държеше като жена, която всеки момент ще се разплаче, а като хладнокръвна бизнес дама, заета с доуточняване на подробности. Но Лулу отлично я познаваше.

Отдалечи се да препореди книгите на етажерката, някои от които вече бяха купени и местата им бяха останали празни.

— Как е високопоставената ни гостенка?

— Преоблича се. След малко ще я заведа на обяд.

— Дано досадното ни мероприятие да не попречи на личните аспекти от вашата среща.

— Може ли да поговорим за това насаме?

— Не, за съжаление — Миа се завъртя и любезно се усмихна на клиентка, която избра книга от етажерката. — Не забравяйте да попълните талона за томболата. По време на цялата среща ще раздаваме награди — каза тя на жената. — Както виждаш — обърна се към Сам, — твърде заета съм с досадната проява в малката затънтена дупка и нямам време да си бърбям с теб.

— Тя не искаше да те обиди, Миа.

— Поне не лично. Излишно е да ми обясняваш що за човек е твоята приятелка. Във всяко отношение.

— Исках да те поканя на обяд с нас — Сам не трепна, когато срещна съсредоточения ѝ поглед. — Дай ѝ шанс да поправи смущаващото първо впечатление.

— Един обяд далеч не е достатъчен, а и нямам нито време, нито желание. Определено не би ми било приятно да бъда третият човек на масата, колкото и интелигентна да е компанията.

„Добре — помисли си той. — Едно по едно.“

— С Карълайн нямаме интимна връзка от дълго време. Освен това не желая да обсъждам това наред книжарницата.

Тя го побутна встрани и заговори на група туристи, които стояха наблизо с ококорени очи.

— Добър ден. Надявам се, че ще останете за срещата следобед — взе една от книгите, за да им покаже. — Мис Тръмп ще дойде да представи новата си книга и да раздаде автографи.

Когато приключи с обясненията и остави клиентите да разглеждат, той си бе отишъл.

— Пълна скука — друг път! — промърмори Миа.

— Ще бъда толкова любезна, че ще я накарам да забрави как се изложих.

— Успокой се, Карълайн.

— Не мога — тя загреба от салатата си. — Ще нараниш чувствата ми, ако си забравил, че държа да създавам добро

впечатление. Това за мен е като дишането. Или ще я спечеля, или с мен е свършено. Ще видиш.

— Яж си обяда.

— Нервна съм. Тя ме накара да се почувствам напрегната. За Бога, Сам, не можеш да престана да бърборя!

— Ти винаги бърбориш — Сам побутна кафето и я подкани с жест да се храни.

— Не, просто съм приказлива. Бърборенето е нещо различно. Тя е жената, нали?

— Коя жена?

— Онази, за която не преставаше да мислиш — Карълайн наклони глава встрани и го изгледа изпитателно. — Знаеш, че в живота ти има някоя, дори когато бяхме заедно.

— Да, тя е. Как е Майк?

— Аха — завъртя ръката си и на пръста ѝ проблесна венчална халка. Все още бе нова и въпреки че бе втората, която носеше, държеше да я запази по-дълго. — Добре е. Липсвам му, когато съм на турне, и това гали егото ми. Някога ще го доведе тук на почивка. Чудесно е! Но ти смени темата — отбеляза Карълайн. — Не искаш да говориш за Миа Девлин.

— Изглеждаш страхотно, Карълайн! Щастлива, преуспяла. Новата ти книга истински ме заинтригува.

— Добре, няма да ти разпитвам за нея. Значи не възнамеряваш да се връщаш в Ню Йорк?

— Няма да се върна.

— Добре — тя обходи с поглед ресторанта. — Хотелът ти е супер — разгледа портрета на трите жени и въпросително повдигна вежди срещу Сам. Но не каза нищо и продължи да се храни. Накрая остави салфетката си на масата. — Трябва да я накарам да ме хареса, иначе няма да се успокоя.

— Не помня да съм те виждал спокойна — Сам стана и махна на сервитьора. — Имаш време за малка разходка из селото.

— Не, да тръгваме! Ще отида да раздавам автографи, а после ще поразгледам.

Поведе я през фоайето към тротоара.

— Страхотна сграда! — каза Карълайн, загледана в кафене книжарницата. Изправи гръб и дълбоко си пое дъх. — Е, да вървим!

— Тя няма да издере очите ти — Сам изчака удобен момент да пресекал. — Не по-малко от теб иска срещата да премине успешно.

— За Бога, явно не познаваш жените! — Карълайн прекрачи прага и примигна. — Ах! Колко с красиво! Книжарница — мечта. И е пълна с мои творби. Не мога да повярвам, че нарекох това място бърлога.

— Всъщност употреби израза затънтена дупка.

— Точно така. Споменах ли, че съм идиотка?

— Мисля, че да. Лулу, това е Карълайн Тръмп.

— Радвам се, че приехте поканата ни — Лулу опакова поредната покупка и ѝ подаде ръка. — Продавам книгите ви като топъл хляб. Миналата седмица прочетох новата. Има страхотна тръпка.

— Благодаря. Книжарницата ми харесва — Карълайн се завъртя в кръг. — Искам да живея тук. О! Погледни тези свещи. Сам, трябват ми десет минути.

Когато се втурна да разглежда, Сам се облегна на стената и със симпатия се загледа в нея. Едва след петнадесет минути я придума да се качат на горния етаж.

— Е, Лулу те хареса — увери я той.

— Това е допълнителен плюс. Асортиментът е забележителен. Не само книгите, а и всичко останало. Издава висока класа. Погледни това — спря се на площадката над стълбището, замаяна.

Кафенето вече бе препълнено. Всички маси бяха заети, както и редиците столове. Сред множеството разговори прозвуча плътният глас на Миа, която съобщи името ѝ, датата и часа на срещата.

— Цяло чудо е, че не ме изрита оттук — промърмори Карълайн. — Има поне сто души.

— Щом си решила да се самообвиняваш, ще ти кажа, че тя здравата се потруди. Слушай, само сподели мнението си за това заведение с издателите си. Ако ѝ помогнеш да привлече и други автори, напълно ще забрави за държането ти днес.

— Имаш думата ми, че ще го направя. Ето я, идва.

Чаровно усмихната, Карълайн тръгна срещу Миа:

— Имате невероятна книжарница. Искам да знам дали бих могла да сторя нещо, с което да заслужи прошката ви.

— Не се безпокойте. Да ви донеса ли питие или нещо за хапване? Гордеем се с кафенето си.

— Имате ли отрова?

Миа сложи ръка на рамото ѝ:

— И това може да се уреди.

— Ще се задоволя с диетична кола и мога да се заловя за работа.

— Имам много предварително поръчани екземпляри, така че предлагам да се подпишете на тях преди срещата. Така после ще имате повече време за плаж. Ще ви заведа в хранилището и ще ви покажа. Пам — извика Миа на сервитьорката, — ще донесеш ли на мис Тръмп една диетична кола? Отиваме в хранилището. Сам, ако желаеш да останеш, намери си стол. Насам, мис Тръмп.

— Карълайн, ако обичате. Имала съм много подобни срещи и знам колко трудоемка е подготовката им. Искам да ви благодаря.

— За нас е чест да ни гостувате.

Карълайн последва Миа до хранилището. Беше влизала зад кулисите в доста книжарници и веднага забеляза безупречната организация.

— Отворих екземплярите на заглавната страница — започна Миа. — Ако предпочитате друго място, ще ги променя.

Карълайн овлажни устни:

— Всички тези книги са предварително продадени!

— Да. Последната бройка е тридесет и пет. Онези, които трябва да бъдат с лично посвещение... разбрах, че нямате нищо против да пишете посвещения?

— Разбира се. Няма проблем.

— Пригответе сме ви „Поуст ит“. Издателите ви казаха, че това е марката химикалки, която...

— Почакайте — Карълайн остави куфарчето си и се настани на табуретка до плота. — Никога не съм успявала да продам сто екземпляра при среща с читатели.

— Ще подобрите рекорда си.

— По всичко личи, че ще е така. Забелязах, че химикалките са от марката, която предпочитам, както и че сте сложили на масата розови рози — любимите ми цветя.

— Почакайте да видите тортата.

— Торта? — Карълайн изглеждаше възхитена. — Поръчали сте торта? Уредихте ми апартамент с джакузи и свещи и дойдохте на пристанището да ме посрещнете...

— Както казах, за нас е чест да ни гостувате.

— Все още не съм свършила. Книжарницата ви е впечатляваща и пълна с хора и невероятно много от тях държат мои книги. Но вие ме мразите, защото казах нещо ужасно обидно и глупаво.

— Не. Ядосах се, когато неволно казахте нещо обидно и глупаво. Но не ви мразя поради тази причина.

Миа отиде до вратата да вземе кока-колата от Пам.

— А защото някога имах романтична връзка със Сам.

— Точно така — Миа любезно ѝ поднесе питието. — Естествено е да ви мразя заради това.

— Имате право — Карълайн отпи глътка. — Но със Сам сме просто приятели от повече от четири години, а аз съм щастливо омъжена... — завъртя ръката, на която бе халката ѝ. — Освен това той е луд по вас, а вие случайно сте красива, интелигентна и по-млада от мен и носите прекрасни обувки, така че аз ви мразя още повече.

Миа се замисли за миг.

— Струва ми се напълно логично — подаде на Карълайн химикалка. — Ще отворя и останалите.

Четири часа по-късно Миа бе в офиса си и правеше изчисления. Когато издателите се обадеха в понеделник за отчета, щяха да се изумят.

Нел влезе при нея, отпусна се на един стол и поглади корема си, за който бе сигурна, че вече е започнал да се закръгля.

— Беше великолепно. Изключително! Изтощително.

— Забелязах, че въпреки безплатните напитки, кафенето направи значителен оборот.

— Добре знам какво ми коства това — прозина се Нел.

— Искаш ли сметките?

— Ще почакаме до края на работното време. Но вече знам общия брой продадени книги на срещата с Тръмп.

— Колко са?

— Новото заглавие, включително и предварително продадените копия? Двеста и дванадесет. Заедно с предишните, също с предварителните продажби? Триста и три.

— Нищо чудно, че когато си тръгна оттук, тя изглеждаше на седмото небе. Поздравления, Миа! Страхотна е, нали? По време на обсъждането беше забавна и сърдечна. Истински ми хареса.

— Да — Миа заудря с химикалка по ръба на бюрото. — На мен — също. Имала е връзка със Сам.

— О! — Нел изправи гръб на стола. — О!

— След като се запознах с нея, знам с какво го е привлякла. Тя е умна, изтънчена, енергична. Не ревнувам.

— Не съм казала нищо.

— Не ревнувам — повтори Миа. — Просто ме е яд, че толкова я харесах.

— Защо не дойдеш с мен у дома? Ще си поговорим за мъже и ще хапнем мелба.

— Вече погълнах солидна доза захар за днес и може би затова съм толкова неспокойна. Тръгвай. Аз трябва да довърша тук. После ще се прибера и ще спя дванадесет часа.

— Ако промениш решението си, имам домашно приготвен карамел — Нел стана. — Справи се блестящо, Миа.

— Заедно свършихме страхотна работа.

Отново се обърна към клавиатурата и продължи да работи до шест часа. Докато бе заета с практически задачи, успя да размисли и осъзна, че бученето в главата ѝ няма да отмине от само себе си.

Прецени алтернативите и не видя причина да не се спре на най-примамливата от тях.

Сам се преоблече и реши да извади остатъците от китайска храна от хладилника си. Цял ден се бе чувствал ужасно гладен. Хрумна му да си поръча пица или телешки котлет като добавка към яйчените ролца и пържения ориз със свинско.

Беше доволен, че Карълайн не бе приела поканата му за вечеря. Макар и да изпитваше симпатия към нея, умът му бе така напрегнат, че не би успял да се съсредоточи върху разговора.

Не и след преживяния ден. Или нощта преди него.

Помогна на Зак да отнесе цялата апаратура обратно в къщата на склона и поплува един час, а на път за дома се отби във фитнес

центъра на хотела. Там още час изразходва енергия. Измина пет дължини в басейна и взе студен душ.

Цяла нощ не мигна.

След срещата придружи Карълайн обратно до хотела, където тя заяви, че ще прекара доста време във ваната за хидромасаж. Отиде отново във фитнес центъра и положи доста усилия. Още един студен душ и час плуване.

Въпреки това тялото му все още бе пълно с енергия.

Не обичаше сънотворните средства, дори приготвените от самия него, но си каза, че след като се нахрани, това ще бъде единственото решение.

„Единственото разумно решение“, поправи се той. Би предпочел да намери Миа, да я заведе някъде, да разкъса дрехите ѝ и да изразходва енергията си с див, необуздан секс.

Но това щеше да го върне в началото на плана му да изгради здрава връзка с нея, основана не само на дивия, необуздан секс.

Не бе сигурен дали пренапрегнатият му организъм ще издържи.

Спря се на пицата. Затвори хладилника и тръгна към телефона. Изведнъж я видя на прага на задната врата и цялото му тяло се стегна като юмрук.

„Така ми се пада!“, помисли си мрачно. Беше се опитал да овладее бушуващите си хормони, като за няколко часа бе прекъснал мисловната си връзка с нея.

Но когато стигна до вратата, изражението му бе спокойно и приветливо като нейното.

— Не очаквах да те видя. Предполагах, че си някъде с облеgnати на стената крака и чаша питие.

— Надявам се да нямаш нищо против, че наминах.

— Нямам — отвори ѝ остъклената врата и се постара да се овладее.

— Донесох ти подарък — Миа му подаде кутия, красиво опакована в тъмносиньо фолио и вързана на сложен възел с бяла панделка. — От собственичката на кафене книжарницата за собственика на хотел „Омагъосаният хан“ — влезе и съзнателно мина толкова близо до него, че телата им леко се докоснаха. Разтресе я тръпка.

— Подарък.

— В знак на благодарност за съдействието ти. Срещата беше голям успех за всички участници.

— Карълайн почти залиташе, когато стигна до стаята си. Трудно е да я накараш да се почувства изтощена.

— Ти със сигурност го знаеш — отбеляза Миа.

— Тя е омъжена. Приятели сме. Това е.

— Много си докачлив — цъкна с език. — Защо не пийнем по нещо?

— Добре — Сам донесе бутилка вино и рязко я отвори. — Имах право на личен живот през тези десет години, по дяволите! Предполагам, че и ти си имала връзки.

— Естествено. Да ти се похваля ли с някои от завоеванията си?

Миа извади чаши от шкафа. Убийственият поглед, който той й хвърли, й достави огромно удоволствие. По-лесно щеше да го съблазни, ако бе ядосан.

— Не искам да чувам за тях. Не съм се хвалил с Карълайн.

— Но и не ми каза за нея предварително. Постави ме в неудобно и изнервящо положение. Но реших да ти простя.

— Е, добре. Благодаря.

— Изглеждаш раздразнен. Ще наляя вино, а ти отвори подаръка си. Да видим дали ще подобри настроението ти.

— Може би ако ударя главата ти в стената, настроението ми ще се подобри.

— Но си твърде възпитан за това.

— Не бъди толкова убедена.

Сам вдигна капака на кутията. В нея имаше месингови дрънкулки за окачване във формата на жаби.

— Сториха ми се весели и биха подхождали на къщата. А и когато ги видях, си представих как те превръщам в една от тях — поне за няколко дни — удари леко едната от жабите и когато тя затанцува и се докосна до другите, се чу звън. Вдигна чашата си.

— Много са... оригинални. Всеки път, когато ги погледна, ще се сецам за теб.

— Над вратата на кухнята има кука. Закачи ги, за да видим как ще изглеждат там.

Сам послушно излезе и ги окачи на празната кукичка.

— Миришеш на море — каза му тя и прокара пръст по средата на голия му гръб.

— Отидох да поплувам.

— Имаше ли полза?

— Не.

— Аз мога да ти помогна — приближи се към него и плъзна устни по рамото му. — Защо не си помогнем взаимно?

— Защото тогава всичко се свежда до секса.

— Какво лошо има в секса?

Тя завладяваше сетивата му. Женска магия. Сам се обърна и притисна ръцете ѝ.

— Някога помежду ни имаше нещо повече. Отново искам повече.

— И двамата сме достатъчно зрели, за да знаем, че човек невинаги получава всичко, което желае. Задоволяваме се с това, което можем да имаме — разпери пръсти на гърдите му и бе изненадана, когато той се отдръпна. — Желаяш ме, и аз те желая — защо да усложняваме нещата?

— Винаги са били сложни, Миа.

— Тогава да ги опростим. Имам нужда от отдушник за онова, което се случи снощи. Както и ти.

— Трябва да поговорим за случилото се снощи.

— Напоследък много си падаш по приказките — Миа отметна косите си назад. — Нел смята, че ме ухажваш.

Един мускул на бузата му трепна.

— Не бих използвал тази дума. По-скоро бих казал, че ходя с теб.

— В такъв случай... — тя скръсти ръце, свали презрамките на роклята си и я остави да се свлече на пода. — Вече ходим достатъчно дълго.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Би се заклел, че времето спря. За миг всеки звук заглъхна и светът застина. За него не съществуваше нищо друго, освен Миа — висока, стройна и красива, сякаш изваяна от алабастр и огън. На голото ѝ тяло висеше тънка сребърна верижка, от която между гърдите ѝ се спускаше висулка с лунен камък, а около глезена ѝ над единия от елегантните ѝ сандали с тънки каишки и висок ток имаше гривна със ситни келтски възли. Изкушението бе неустоимо.

— Желаяш ме — гласът ѝ звучеше като тихо котешко мъркане. — Тялото ти изгаря, както и моето. Кръвта ти кипи.

— Това, че те желая, винаги е било най-лесната част.

Миа пристъпи към него.

— Тогава нека утолим жаждата — плъзна ръце по тялото му. — Трепериш — приближи се още повече и обсипа раменете му с целувки, докато всичките му мускули се стегнаха. — Аз също.

Сам сви ръцете си в юмруци:

— Това ли е твоят отговор?

— Не се нуждая от отговор, когато нямам въпроси — тя вдигна глава и погледите им се срещнаха. — Имам нужди, както и ти. Желания — горещи и напираници в мен. Както и в теб. Нека и двамата ги задоволим. Няма да навредим никому — наведе се и жадно всмука долната му устна. — Да се поразходим в гората.

Когато рязко я притегли към себе си, лицето ѝ доби тържествуващ израз. Засмя се и издаде чувствен стон в прегръдката му. Мигът на триумф бе горещ и сладостен.

— Тук! — настоя той. — В тази къща. В моето легло!

Неудържимият копнеж замъгли разсъдъка ѝ само за момент. Но той успя да я пренесе през кухнята, преди тя да се опомни и да възрази.

— Не, не тук.

— Не може винаги да налагаш волята си.

— Няма да бъда с теб тук!

Щом я остави на леглото, тя се претърколи, но Сам ѝ попречи да стане:

— Напротив, ще бъдеш!

Миа се съпротиви. Чист инстинкт я накара да напегне сили и да опита да го отблъсне. Долови мириса на лавандулата в градината и неговата сладост прониза сърцето ѝ.

Не бе дошла да търси опияняващи ухания или романтична близост. Искаше единствено секс.

Овладея се и успя да каже с презрителен тон:

— С това доказва само колко си силен физически.

— Да. Именно това целях — отвърна той. Беше заговорил с хладен тон, но от кожата му струеше топлина. — Този път няма да ми се изплъзнеш, Миа. Като се има предвид настроението, в което сме и двамата, твоята съпротива само ще направи изживяването по-вълнуващо. Затова — съпротивлявай се! — вдигна ръцете ѝ над главата. — Не искам да бъде лесно. И не искам да бъде бързо — стегна китките ѝ с пръсти — като с белезници — и плъзна език по тялото ѝ.

Тя продължи да се съпротивлява, защото Сам говореше истината. Проклет да бе, имаше право! Заплашителната му сила добавяше нова тръпка, която подхранваше безумния порив в нея. Испита ненавист към себе си заради това желание да бъде покорена, но не можеше да го отрече.

Езикът му безмилостно я завладяваше. Кожата ѝ настръхна от малката битка и по нея избиха капки пот. Всичките ѝ сетива се сляха в едно усещане за блаженство. Тялото ѝ се мяташе и извиваше, но той намираще нови точки, в които да разпалва копнежа ѝ. Енергията, която гореше в нея, стигна кулминацията си. От гърлото ѝ се изтръгна вик и тази наслада я изпълни с нова жажда.

Той почувства как тялото ѝ потръпна, дъхът ѝ спря и пулсът ѝ запрепуска под ласките на устните му. Горещата ѝ, влажна плът имаше неповторимо ухание. Съпротивата ѝ срещу онова, което напираше в тях, вля в кръвта му още по-бурна страст. Понесе се по тази вълна, докато и двамата се разтрепериха.

Устните му се сляха с нейните и целувката бе като изблик на необузdana ярост. Нямахме място за разум. Вкопчени един в друг, двамата се претърколиха в неудържим стремеж да изпитат ново

блаженство. Въздухът стана тежък и заблестя под слънчевата светлина, нахлуваща през прозорците като злато.

Тя се надвеси над него. Жаден за плътта ѝ като за глътка въздух, той се надигна и всмука зърната на гърдите ѝ. Накара я да попадне в омаен вихър, да се отдаде на неудържимия порив да получи и да дари наслада. Забравила за всичко, тя чувстваше само отчаяна нужда и близостта на единствения мъж, който бе способен да я задоволи.

Времето забърза хода си, а след това се втурна стремително напред и бурята в нея отново избухна. Задъхана и все още замаяна, тя обви тялото си около неговото и го притисна, сякаш бе единствената ѝ връзка с живота. Струваше ѝ се, че сърцето ѝ всеки момент ще се пръсне.

Чу задъхания му шепот, когато тялото му се плъзна над нейното, а устните му обходиха лицето и шията ѝ. Поклати глава в израз на негодувание, щом думите, изречени на галски, погалиха изстрадалото ѝ сърце.

Около него запулсира топла синя светлина.

— Не, недей!

Сам не можеше да спре. Това, което взаимно си дариха, бе неподвластно на волята му. Копнежът за пълна близост го бе завладял изцяло.

— А гра. А амхейн — Любов моя. Моя единствена — думите несъзнателно се изтръгнаха от него. Силата му засия и потърси нейната, както тялото му копнееше за плътта ѝ. Но когато прокара устни по бузата ѝ и усети вкуса на сълзите ѝ, затвори очи. — Извинявай — промълви той, едва успял да си поеме дъх, и зарови лице в косите ѝ. — Само минута. Дай ми само минута.

Напрегна сили да овладее магическата си енергия. Каквото и да бяха означавали един за друг, нямаше право да я принуждава да сподели с него тази част от себе си.

Миа почувства трепета му, докато се бореше да укроти силата си. Знаеше че това е мъчително за него. Потискането на поривите на кръвта и душата причиняваше непоносима физическа болка.

Остана притисната в прегръдката му, усещайки опитите му да обуздае свръхестествената си енергия и сподавените му стонове. Не издържа на това мъчение и за двамата. Вдигна глава, погледна го в очите и му дари магията си.

— Сподели я с мен — каза му и го увлече в пламенна целувка. — Сподели всичко.

Светлината ѝ бе златисточервена и изгря до неговата, която сега бе тъмносиня. Изпълни я неопикуема тръпка и усети как силите им се преплетоха, сляха се и нахлуха и в двамата. Тя се понесе с потока им и се издигна, когато телата им се съединиха. Обгърна я вълна, силна като порив на вятъра, и отекна порой от звуци, които напомняха изпълнение на арфа със стотици струни, вибриращи едновременно. Въздухът запулсира. Цялата ѝ същност се сля с неговата.

Светлината им озари въздуха и се превърна в ослепително сияние. Докато проникваше в нея и бавните тласъци я опияняваха, той хвана ръцете ѝ. Пръстите им се преплетоха и от тях полетяха искри, които се понесоха във вихрен танц.

Двамата се издигаха нагоре, сиянието ставаше все по-ярко и в един миг изригна като светкавица. При този изблик устните им се срещнаха и той полетя с нея.

Сам проследи извивката на рамото ѝ с върха на носа си и потърка буза в лицето ѝ, шепнейки наивни ласкави клетви. Силата му все още шумеше в нея, а нежността му бе влудяваща. Сърцето ѝ продължаваше да бие неудържимо и тя знаеше, че ударите му вече не принадлежат само на нея.

Какво бе сторила! Бе снела всички прегради и бе разтворила защитната си броня, за да го допусне в най-съкровено то си кътче. Беше си позволила отново да изпита любов към него. „Глупаво — помисли си. — Глупаво, безразсъдно и опасно.“

Макар и да знаеше това, би могла да остане завинаги така, притисната от тежестта му, копнееща да се наслаждава дълго на близостта му и завладяна от ехото на всичко, което биха изживели заедно.

Трябваше да се измъкне, да проясни мислите си и да реши какво да прави по-нататък.

Вдигна ръка към рамото му, за да го отблъсне. Но вместо това, пръстите ѝ се плъзнаха в косите му.

— Миа — гласът му прозвуча задъхано и сънено. — Алейна. Толкова си нежна, толкова си прелестна! Остани при мен тази нощ.

Събуди се до мен утре.

Сърцето ѝ трепна, но когато заговори, гласът ѝ бе ясен и спокоен.

— Говориш на галски.

— М-м?

— Говориш на галски — този път наистина го побутна по рамото. — Ще заспиш върху мен.

— Не, няма — той се подпря с лакти и се надвеси над нея. — Омайваш ме — целуна челото и върха на носа ѝ. — Радвам се, че намина.

Трудно бе да устои на искрената му нежност.

— Аз също, но трябва да си тръгвам.

— Аха — Сам вяло заигра с косите ѝ и се загледа в лицето ѝ. — За съжаление — не мога да ти позволя. Ако опиташ, ще се наложи отново да стана груб. Всъщност това ти хареса.

— Моля те — Миа го блъсна и се опита да се измъкне.

— Истински ти хареса — наведе се и леко всмука кожата на рамото ѝ.

— Може би при тези необичайни обстоятелства ми се е сторило... възбуждащо. Просто се нуждаех от отдушник за енергията, с която ме зареди магията снощи.

— Каж ми какво почувства — Сам обхвана брадичката ѝ. — Наистина искам да узная, но точно сега умирам от глад. А ти? Имам малко китайска храна.

— М-м. Но...

— Миа, трябва да поговорим.

— Не това е дейността, за която си мисля, докато лежим голи в леглото и все още си в мен.

— Права си — плъзна ръце под ханша ѝ и притисна тялото ѝ към своето. — Каж ми, че ще останеш.

Тя затаи дъх:

— Не...

— Искам отново да чувствам как се наслаждаваш — притискаше бедрата ѝ бавно и ритмично. — Нека те погледам.

Не ѝ остави никакъв избор. Възползва се от слабостта ѝ и с безмилостна нежност я доведе до пълно изтощение. Проследи с поглед издигането ѝ до гребена на вълната, която бе дълга и разтърсваща. Повдигна я и обви краката ѝ около тялото си:

— Остани.

Миа въздъхна и отпусна глава на рамото му:

— С удоволствие бих хапнала.

Набързо стоплиха китайската храна и потършуваха за още нещо. Когато откриха пакет хрупкави пръчици, вече се чувстваха поуспокоени. Сам загреба последната хапка ориз.

— Силна магия и страстен секс — нищо друго не събужда апетита така.

— Хапнах две кифли, сандвич, торта и купичка ядки. Но беше преди секса. Дай ми това — грабна пакета пръчици от ръцете му и пъхна пръсти вътре. — Беше мощна магия.

— Е, след като опустошихме всички хранителни продукти от кухнята ми, да се поразходим в гората.

— Късно е, Сам.

— Да, така е — хвана ръката ѝ. — И двамата го знаем — погледна босите ѝ крака. — Тъй като обувките, с които дойде, не са подходящи, може би е по-добре да се разходим по плажа, вместо в гората. По-безопасно е за краката ти.

— Свикнала съм да ходя боса в гората — „това е най-лесно“, помисли си тя. Докато разговаряха, хранеха се или разменяха закачки, можеше да не мисли за чувствата си към него. Или какво да прави с тях. — Искаш да ти опиша магията, но не съм сигурна дали ще мога.

— Не се интересувам от подробностите — Сам я поведе през поляната към пътеката. — Но искам да разбера от кога знаеш, че притежаваш такава сила.

— Не съм сигурна дали знаех... По-скоро чувствах — продължи тя. — Сякаш задържах в себе си нещо, което чакаше да бъде отприщено.

— Не е толкова просто.

— Прав си, не е — долови мириса на дърветата и морето. В такава нощ ѝ се струваше, че усеща аромата на звездите. Хладният полъх галеше сетивата ѝ. — Старателно изучавах и развивах способностите си. Научих се да насочвам енергията си. Навярно разбираш това.

— Знам, че да постигнеш онова, което ти направи снощи — без специална подготовка, е най-голямото чудо, което съм преживял досега.

— Цял живот се подготвям — „през последните десет години — помисли си тя — това беше единствената ми любов.“ — И все пак не успях да доведа нещата докрай. Не беше достатъчно — решително добави: — Но ще успея.

— Точно в това е проблемът ни. Ти направи нещо опасно за себе си. Не беше необходимо да се излагаш на риск.

— Рискът беше незначителен.

— Ако ми бе казала на какво си способна и какви са намеренията ти, щях да имам възможност да се подготвя. Бих могъл да ти помота. Но ти не искаш помощта ми.

Тя остана безмълвна, докато минаваха покрай малкия поток, до който растеше напръстник.

— Отдавна не разчитам на твоята помощ.

— Върнах се преди два месеца, Миа.

— Но те нямаше десет години. За това време свикнах да се справям без теб. Без ничия помощ — добави. — Рипли странеше от мен през същия период и отричаше дарбата си. А аз усъвършенствах своята.

— В това няма съмнение. Питам се дали щеше да я развиеш дотолкова, ако не бях заминал.

Миа се завъртя към него, внезапно обзета от гняв. Същата мисъл бе хрумнала и на нея.

— Това нова теория ли е? Ново оправдание за теб.

— Не — Сам срещна яростта ѝ с удивително спокойствие. — Причините за заминаването ми бяха чисто егоистични. Но това не променя резултата — по-силна си, отколкото би станала при други обстоятелства.

— Нима трябва да ти бъда благодарна? — наклони глава встрани. — Може би трябва. Може би е крайно време да осъзная, че раздялата е била най-доброто и за двамата ни. Виждах в теб началото и края на живота си, както и всичко между тях. Но се наложи да свикна да живея без теб и независимо дали ще останеш, или отново ще заминеш, аз ще продължа да живея, да работя. Да съществувам. Сега мога да изживявам приятни мигове с теб, без илюзии. Доволна съм да бъда с човек, който разбира какво е силата и не очаква друго, освен споделено удоволствие.

Това бе изпитание за нервите му, но предполагаше, че целта ѝ е именно такава.

— Не бързай да ми благодариш. Сигурно се питаш защо така умело те накарах да започнеш да излизаш с мен. Чувствах нужда да ти покажа — а може би да докажа и на себе си — че помежду ни има нещо повече от сексуално влечение.

— Разбира се, че има — отново спокойна, Миа продължи да върви. — Има магия, споделено минало и макар и отначало да не вярвах — и двамата обичаме този остров. Имаме общи приятели.

— Някога бяхме приятели.

— Отново поддържахме приятелски отношения — тя си пое дълбоко дъх. — Как е възможно някои хора да живеят далеч от морето? Как дишат?

— Миа — Сам докосна краищата на косите ѝ. — Когато се любихме, не очаквах да споделиш магическата си сила с моята. Това не бе планирано.

— Знам — тя се спря, но остана с гръб към него.

— Защо го направи?

— Защото иначе щеше да спреш. Това означаваше нещо за мен, а ти щеше да спреш, ако бях настояла. Предполагам, че ми е липсвало. Споделянето на силата е вълнуващо и носи удовлетворение.

— Не е ли имало друг през всичките тези години.

— Нямах право да ми задаваш такъв въпрос.

— Добре. Вместо това ще ти кажа нещо, за което не си ме питала. За мен ти си единствена. Никога не съм изживявал това с друга.

— Все едно.

— Щом е така — каза той и сграбчи ръката ѝ, преди тя да се отдръпне, — ще ме изслушаш. Не успях да те забравя. Когато срещам други жени, не можеше да бъде същото, както между нас. Всяка от тях заслужаваше повече, отколкото можех да ѝ дам. Не бях в състояние да го предложа на никоя, защото не беше ти.

— Няма смисъл да ми го казваш... — започна тя.

— Изпитвам нужда. Обичал съм те през целия си живот. Никаква магия или усилие на волята не успя да промени това.

Сърцето ѝ се преобърна. Нужна ѝ бе цялата ѝ сила, за да запази равновесие.

— Все пак си опитал.

— Да — с жени, работа, пътувания. Но не е по силите ми да престана да те обичам.

— Сам, нима мислиш, че бих се втурнала отново в обятията ти дори ако на риск бе изложено само сърцето ми?

— Тогава просто вземи моето. Няма какво друго да правя с него.

— Не мога. Даже не знам доколко това, което изпитвам сега, е ехо от миналото. До каква степен то е примесено с гняв. От друга страна — продължи тя и отново се обърна към него, — не съм сигурна дали наистина чувствата ти са такива, каквито вярваш, че са. Всичко е заложено на карта, а неясните чувства са опасни.

— Моите не са неясни. Дълго време бяха.

— Сега моите са такива. Научих се да ги потискам. Държа на теб. Връзката е твърде силна, за да бъде иначе. Но не искам отново да се влюбвам в теб, Сам. Това е изборът ми. Ако не можеш да го приемеш, най-добре е да престанем да се срещаме.

— Не мога да приема този твой избор. Ще направя всичко възможно, за да го променя.

Миа отчаяно тръсна ръце:

— Ще ми изпращаш цветя и ще ме водиш на пикник. Излишни сантименталности.

— Това е романтика.

— Не искам романтика.

— Приеми я. Някога бях твърде млад и глупав, за ти я дам. Сега съм по-зрял и по-разумен. Преди време ми бе трудно да ти кажа, че те обичам. Не ми бе присъщо да изричам тези думи. И определено не ги чувах често в дома си.

— Не желая да ми ги казваш.

— Ти винаги първа ги казваше — на лицето ѝ се изписа изненада. — Не си ли забелязала това? Не можех да ги произнеса, освен, след като ги чуех от теб. Времената се променят. Хората се променят. На някои е необходимо повече време, отколкото на други. Осъзнавам, че досега отново чаках и се опитвах да направя така, че ти да ги изречеш първа. Беше по-лесно за мен. С теб винаги ми е било толкова лесно!

— За щастие — вече не е. Трябва да тръгна. Късно е.

— Да, късно е. Обичам те, Миа. Обичам те. Не бих имал нищо против да го повтора стотици пъти, стига да ми повярваш.

Мъчително бе да го слуша. Откровенията му ѝ причиняваха болка, която я накара да заключи сърцето си и да заговори с хладен тон:

— Преди време повярвах на думите ти, Сам. Дадохме си обещание. Не беше достатъчно. Не мога да ти дам това, което искаш — побягна по пътеката и се скри от погледа му.

— Не желаяш да ми го дадеш — отвърна той. — Все още.

Миа спря да тича едва когато стигна до колата си. Дори не ѝ хрумна да влезе в къщата и да вземе обувките си. Не мислеше за нищо друго, освен да седне зад волана и да шофира бързо, докато успокои съзнанието си.

Беше допуснала отново да го обикне. Сърцето ѝ я бе предало и отново бе уязвима. Но това бе проблем, с които щеше да се справи сама.

От разумна, логична гледка точка, ако верният избор бе любовта към него, не би се чувствала толкова нещастна. Ако решението бе да го чуе да казва, че я обича, защо това бе такъв удар за сърцето ѝ?

Нямаше за втори път да стане жертва на собствените си чувства. Нямаше да попадне в паяжината на една безумна любов и да изложи на риск и себе си, и всичко, на което държеше.

„Равновесие — каза си. — И трезва преценка.“ Това биха най-важните неща, за да вземе съдбоносно решение. Може би бе крайно време да си почине няколко дни и да подреди мислите си. Напоследък бяха твърде разпилени. Чувстваше нужда да остане насаме със себе си.
Сама.

— Какво искаш да кажеш с това няма я? Ядосана, че я бяха събудили преди осем и тридесет в неделя — единствения ден от седмицата, в който можеше да поспи до късно, Рипли се намръщи на телефона.

— Напуснала е острова — учестеният пулс на Сам достигаше до гърлото му и бе почти мъчително да говори. — Къде е отишла?

— Не знам, за Бога! — тя се надигна в леглото и потърка очи. — Все още не съм се разсънила. Откъде знаеш, че е напуснала острова? Може би просто е отишла на разходка пеша или с колата.

Сам знаеше това, защото бе поддържал телепатична връзка с нея. Внезапното ѝ прекъсване го бе събудило. Следващия път нямаше да я ограничи само в рамките на острова.

— Просто го знам. Снощи бях с нея, но не сподели с мен никакви планове за пътуване до континента.

— Е, не съм ѝ частна секретарка. Скарахте ли се?

— Не, не сме се карали — това, което се бе случило помежду им, не можеше да се опише с толкова прости думи. — Ако имаш представа къде може да е отишла...

— Нямам — Рипли долови тревогата в гласа му. — Попитай Лулу. Миа не би заминала, където и да било, без да ѝ се обади. Може би просто е отишла да обиколи магазините или... — намръщено отдалечи слушалката от ухото си, когато чу сигнала свободно. — Е, довиждане и на теб.

Този път Сам не губи време да звъни по телефона, а направо скочи и колата си и тръгна към къщата да Лулу. Почти не забеляза, че я е преобядисала от яркооранжево в ярколилаво. Почука на входната врата.

— Имаш две секунди да ми кажеш защо ме събуди от сън, в които танцувах с Чарлс Бронсън и двамата бяхме голи. Иначе ще насиня...

— Къде е Миа? — процеди той през зъби. Удари с ръка по вратата, прели Лулу да я затръшне пред лицето му. — Само ми кажи, че е добре.

— Защо да не е?

— Каза ли ти къде отива?

— И да ми е казала, няма да я издам — тя усети гнева и страха му. — Ако ми направиш някоя магия, не само ще насиня задника ти, а и ще те влача по пода. Разкарай се.

Ядосан на себе си, Сам се отдръпна от прага. Когато вратата се затвори с трясък, седна на стъпалата отпред и закри лицето си с длани.

Нима той я бе накарал да замине? Нима съдбата не преставаше да си прави грозни шеги с тях и когато единият обичаше толкова силно, другият чувстваше непреодолима нужда да избяга?

„Все едно — помисли си. — Единственото, което има значение сега, е тя да бъде в безопасност“.

Когато чу вратата отново да се отваря, не помръдна.

— Няма нужда да ми казваш къде е, какво прави или защо е заминала. Искам само да знам, че е добре.

— Има ли причина да не бъде?

— Снощи я разстроих.

Лулу изсумтя, приближи се и го побутна с босия си крак.

— Трябваше да се досетя. Какво направи?

— Казах ѝ, че я обичам.

Лулу нацупи устни зад гърба му:

— Какво ти отговори?

— В общи линии — че не желае да го чува.

— Тя е разумна жена — каза Лулу я веднага се почувства виновна. — Взе си няколко дни отпуск — това е всичко. Ще понапазарува на континента, ще посети някой козметичен салон. Почивката ще ѝ се отрази добре, ако питаш мен. Напоследък работи нонстоп.

— Добре — той потърка ръце в панталоните си и се обърна с лице към нея. — Добре. Благодаря.

— За да размътиш ума ѝ ли ѝ каза, че я обичаш?

— Казах ѝ го, защото е истина. Това, че се почувства объркана, беше нежелан страничен ефект.

— Не знам защо, по дяволите, винаги съм те харесвала!

Сам се смая:

— Нима?

— Ако не беше така, досега да съм одрала кожата ти за това, че си докоснал моето бебе. Е, вече се разсъних — добави тя, зарови ръце в разрошените си коси и се почеса по главата. — Влез да пийнеш чаша кафе.

Беше толкова заинтригуван, че не можа да откаже и влезе след нея в кухнята.

— Винаги съм се питал защо не си останала да живееш в къщата на скалите.

— Първо, защото не можех да понасям онези префърцунени, себични хора — семейство Девлин — сипа кафе от кутийка с форма на прасенце. — Нямах нищо против да прекарвам по няколко дни там, когато тръгваха да пътешестват, но когато си бяха у дома, имах нужда от свое място. Иначе щях да удуша и двамата, докато спят.

— Кога заминаха... завинаги?

— Няколко месеца след теб.

— След... но тя беше на деветнадесет години!

— Малко преди двадесетия й рожден ден се запътиха Бог знае накъде. През следващата година се върнаха един-два пъти — само за да запазят доброто си име, ако питаш мен. Когато Миа навърши двадесет и една, престанаха да идват. Предполагам, че са решили, че вече са изпълнили дълга си.

— Те никога не са го изпълнявали — подчерта Сам. — Ти ги заместваше.

— Точно така. Тя е мое дете, откакто баба й я повери в ръцете ми. Все още е моя — хвърли му предизвикателен поглед през рамо.

— Знам. Радвам се, че е така.

— Може би в този твой мъничък мозък все пак има зрънце разум — Лулу наля вода в кафеварката от вишневочервен чайник. — Впрочем, след като напуснаха острова, Миа ме покани да живея при нея. Имаше достатъчно място. Но обичам къщичката си, а и на нея й харесва да живее сама — изглежда подозрително Сам, докато кафеварката се клатеше и изпускаше пара. — Нима се надяваш да ти позволи ти да се нанесеш при нея?

— Аз... не съм мислил за толкова далеч напред.

— Явно не си се променил особено. Стигаш до една точка и се отмяташ.

— И каква е тази точка?

— Онова момиче — каза тя и го побутна с пръст в гърдите. — Моето момиче иска брак и деца. Искан мъж, който може да сподели целия си живот с нея, а не такъв, който пребледнява, щом чуе думата женитба. Като теб.

— Бракът не е единственото сериозно обвързване...

— Нея ли се надяваш да заблудиш с тези приказки или себе си?

— Много хора изграждат и поддържат връзки без законен съюз. Ние с Миа не сме привърженици на традициите.

Убийственият поглед на Лулу го накара отново да се почувства като тийнейджър, дошъл да изпрати Миа след среща.

— Истината е, че не съм умувал много по този въпрос. Засега тя не може да приеме дори признанието ми, че съм влюбен в нея.

— Хубава реч. Пълна с високопарни излияния, но ми прилича на ловко измъкване.

— Какво толкова важно има в брака? — попита той. — Ето, ти си разведена.

— Улучи слабото ми място — Лулу се засмя и донесе две яркожълти чаши. — Странно нещо е животът. Просто не получавах гаранции. Ти плащаш, ти правиш своя избор.

— Да — отново дълбоко разстроен, Сам пое чашата. — Със сигурност вече съм чувал това.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Беше решила да си почине, да обиколи магазините и да прекара един ден в салон за масаж или козметични процедури. Искаше да престане да мисли, доколкото може, поне за три дни и три нощи. Да се отдаде на физически и емоционален отдих.

Не бе възнамерявала да посвети време и усилия на опити да получи достъп до държавното заведение, в което държаха Евън Ремингтън. Но след като го бе направила, можеше да намери разумно основание за това. Времето изтичаше. Щом съдбата я бе отвела при Ремингтън, щеше да последва пътя ѝ. Не я грозеше реална опасност, а съществуваше вероятност, макар и нищожна, посещението ѝ да доведе до нещо добро.

Не видя нищо странно във факта, че успя да уреди свиждането почти без проблем. Помогнаха ѝ сили, които лесно преодоляха заплетената бюрократична система.

Застана с лице срещу него пред широкия плот, разделен по средата с преграда от дебело блиндирано стъкло. Миа взе телефона, по който можеха да разговарят. Същото направи и той.

— Мистър Ремингтън, помните ли ме?

— Мръсница — просъска той.

— Явно ме помните. Месеците, които сте прекарвали тук, не са променили отношението ви.

— Скоро ще изляза.

— Той ли ви казва това? — Миа се приближи към преградата. — Лъже.

Един мускул на бузата му затрептя.

— Скоро ще изляза — повтори. — А ти ще бъдеш мъртва.

— Вече го победихме два пъти. Само преди две вечери избяга от мен с подвита опашка. Разказа ли ви за това?

— Знам какво ще се случи. Видях го. Знам, че всички ще умрете в агония. Виждаш ли това?

За миг картината се появи като отражение върху стъклото пред очите ѝ. Тъмното, бушуващо море, светкавиците, които разкъсваха небето, и вихрушката над него, когато се разтвори като огромна паст и погълна острова.

— Той ти показва желанията си, но не и реалността.

— Хелън ще бъде моя — гласът му прозвуча замечтано, като на дете, рецитиращо стихотворение. — Ще допълзи обратно при мен. Ще си плати за измяната, за предателството си.

— Нел вече е извън твоята власт. Погледни мен. Мен — настоя тя. Не би позволила дори мислите му да достигнат до Нел. — Остава само моята победа. Той те използва, Евън. Като кукла на конци, като малко, зло кученце. Използва твоята болест, гнева ти. Ще те унищожи чрез тях. Мога да ти помогна.

— Ще те изуча, преди да те убие. Искаш ли прелюдия?

Изведнъж мъчителна болка раздра гърдите ѝ, сякаш в плътта ѝ се бяха впили свирепи нокти. Ледена стрела проникна с жесток тласък между краката ѝ. Тя не изкрещя, въпреки че в гърлото ѝ се надигна яростен вик. Вместо това се обгради със силата си — като с броня — и я насочи срещу него като юмрук.

Главата на Ремингтън рязко се наклони назад и в очите му се изписа ужас.

— Той те използва — спокойно повтори Миа. — Ти плащаш за това. Нима мислиш, че заплахите и коварните номера ще ме накарат да трепна? Аз съм една от Трите. Моята сила те превъзхожда многократно. Мога да ти помогна. Да те избавя от ужаса, който ще ти причини той. Ако ми се довериш и си помогнеш сам, мога да те освободя от него. Да те защитавам, за да не може да те използва или да ти навреди.

— Защо?

— За да спася себе си и онези, които обичам, съм готова да спася и теб.

Ремингтън се наведе към стъклената преграда. Тя чу тежкото му дишане в слушалката и за миг в сърцето ѝ се прокрадна жалост.

— Миа Девлин — Ремингтън облиза устни и те се разтегнаха в широка, зловеща усмивка. — Ще гориш! Изгорете вещицата! — смехът му отекваше дори когато охраната се втурна да го обуздае. — Ще гледам как умираш в агония.

Въпреки че телефонът падна от ръката му, докато го отвеждаха, Миа чуваше ехото на този смях по коридора дълго след като вратата се затвори зад гърба му.

„Смехът на обречения“, помисли си тя.

Сам имаше среща със счетоводителя си. Приходите се увеличаваха, както и належащите разходи. „Омагьосаният хан“ бе на червено за първи път от тридесет години, но той знаеше, че това ще се промени. Беше приел резервации за две конвенции през есента и заедно със зимните почивки, за които изготвяше оферти, очакваше да покрие загубите от ремонта.

Дотогава щеше да влива свой капитал в хотела. Ако всичко отидеше по дяволите след няколко седмици, причината нямаше да бъде липса на вяра от негова страна.

Къде бе тя? Не можеше ли да почака с пазаруването, докато опасността за живота, съдбите и бъдещето им отминат?

От колко чифта обувки се нуждае една жена, за Бога?

„Това е просто повод да замине далеч от мен“, помисли си той. Беше й казал, че я обича и тя бе побягнала като заек. Положението бе станало сложно и вместо да се изправи с лице срещу проблемите, бе хукнала към континента и...

Остана неподвижен и втренчи поглед в недовършения подпис върху писмото пред себе си.

— Идиот — промърмори Сам.

— Моля?

— Нищо — отвърна той на секретарката си, поклати глава и довърши подписа. Докато се подписваше върху следващото писмо, нареди: — Проверете брошурите за зимата, мисис Фарли. Трябва да бъде сигурен, че корекциите са направени преди края на месеца. Утре искам да се срещна с началника на отдела по продажби. Вмести го в графика ми.

Тя прелисти календара си:

— Свободен сте в единадесет и в два.

— В единадесет. И изпратете наредба до камериерките за... Откога сте омъжена?

— Искате да знаете откога са омъжени камериерките?

— Не, мисис Фарли. Вие откога сте омъжена?

— През февруари станаха тридесет и девет години.

— Тридесет и девет? Как издържате?

Мисис Фарли остави бележника и свали очилата си:

— Бих казала, че е като алкохолизма. Човек се пристрастява.

— Никога не съм гледал на нещата така. Значи бракът е мания.

— Определено — като състояние. Освен това е отговорност, която изисква внимание, усилия, взаимопомощ и въображение.

— Не звучи много романтично.

— Няма нищо по-романтично от това да споделиш живота си — с всичките му обрати — с някого, когото обичаш. Човек, който те обича и разбира. Който е готов да посрещне с теб радостните събития — раждане на деца и внуци, преместване в нова къща, заслужено повишение. И неприятните — болести, загоряла вечеря, лош ден в работата.

— Има хора, които свикват сами да посрещат радостите и неприятностите.

— Възхищавам се на независимите. Светът щеше да бъде посилен, ако всички можехме да се справяме сами в живота. Но да бъдеш независим не означава да не можеш да споделиш живота си с друг човек. Не бива да означава да не желаеш. В това е романтиката.

— Никога не съм виждал родителите си да споделят друго, освен слабостта си към моделите на италиански дизайнери или лежа в операта.

— Жалко за тях, нали? Някои хора не знаят как да получат любов или да я поискат.

— Понякога отговорът е не.

— Но понякога не е — гласът ѝ издаде леко раздражение. — Има хора, които стоят под дървото и чакат плодовете да паднат сами. О, може и да се потрудят малко. Ще разклатят това дърво и ако клатят достатъчно дълго, хубавата червена ябълка ще се озове право в ръцете им. Дори не им хрумва, че може би трябва да се покатерят, да паднат няколко пъти и да се поодраскат, преди да достигнат до тази ябълка. Щом желанието им да я получат е толкова силно, струва си да рискуват да счупят вратовете си заради нея — въздъхна и се изправи. — Трябва да напечатам наредбата.

Сам бе толкова изненадан, когато мисис Фарли излезе от офиса му и тактично затвори вратата, че не я повика, за да довършат работата си.

— Ето докъде стигнах със скрупулите си по отношение на брака — каза си той на глас. — Секретарката ми да ме мъмри. Знам как да се покатеря на проклетото дърво. Изкачил съм безброй дървета.

Точно сега се чувстваше, сякаш виси с върховете на пръстите си от клон, който всеки момент ще се счупи. И най-примамливата ябълка все още бе недостижимо високо.

Взе една папка с намерение да се потопи в работа и да забрави за грижите си. Изведнъж в него засия светлина. Тя се бе върнала на Сисъърс.

Беше се обадила на Лулу от ферибота и бе узнала последните новини от книжарницата и острова. Беше поканила Лулу да ѝ гостува вечерта, за да я осведоми за подробностите, и не видя причина да се отбива в офиса си. И на сутринта не би било късно да се заеме с купчината телефонни съобщения и квитанции, които се бяха натрупали по време на тридневното и отсъствие.

Беше позвънила и на Рипли и Нел. Тъй като смяташе, че най-добрият начин да съобщи подробностите от срещата си с Ремингтън е по време на спокойна вечеря в дома си на следващата вечер, трябваше да отскочи до централния пазар на острова за провизии.

Все още не се бе обадила на Сам.

Щеше да му позвъни. Паркира до сергиите с плодове и зеленчуци и се замисли. Веднага щом стигнеше до решение как да се държи с него, щеше да му се обади. Животът течеше по-спокойно, когато човек има ясен, но гъвкав план.

— Продължаваш с пазаруването, а?

„Понякога — помисли си Миа, когато се обърна и погледна Сам — съдбата не се задоволява да стои безучастна, докато планът бъде съставен и изгладен.“

— За мен пазаруването е постоянно удоволствие — избра маруля и огледа италианските домати. — Странен час да срещна бизнесмен на пазара.

— Млякото у дома свърши.

— Със сигурност няма да намериш мляко на сергия със зарзават.

— Хрумна ми да си взема една ябълка. Хубава червена ябълка.

Миа продължи да избира зеленчуци за салата.

— Днес има чудесни сливи.

— Понякога предпочитам едно нещо, но да ми е достатъчно — зарови пръсти в косите ѝ. — Приятно ли прекара на континента?

— Пътуването беше... ползотворно — Миа се почувства неловко и сви към павилионите за млечни продукти. — Намерих чудесно магазинче за магьосници. Имаха богат асортимент от бурканчета с еликсири.

— На теб никога няма да ги бъдат достатъчни.

— Това е моята слабост — съгласи се тя и взе кутия мляко.

— Благодаря — Сам пое млякото от ръцете ѝ и го сложи под мишница. — Какво ще кажеш да вечеряме заедно? Ще ми разкажеш за пътуването си.

Той не се държеше, както бе очаквала. Не се нахвърли върху нея с упреци заради внезапното ѝ заминаване и не настоя да узнае къде е била и какво е правила. Това я накара да се почувства виновна и засрамена.

Дяволски хитро от негова страна.

— Тази вечер Лулу ще дойде у дома да обсъдим някои въпроси във връзка с книжарницата. Утре вечер организирам малко събиране за вечеря. Щях да ти се обадя — сложи в количката си парче сирене. — Трябва да обсъдя нещо с цялата компания. Ще ти бъде ли удобно в седем?

— Разбира се — той се приближи, обхвана бузата ѝ със свободната си ръка, докосна нежно устните ѝ със своите и дълго ги задържа, докато целувката стана по-дълбока и пламенна — като прелюдия към страстна нощ. — Обичам те, Миа — пръстите му се плъзнаха по лицето ѝ, преди да се отдръпне. — До утре.

Тя остана неподвижна, с ръце, вкопчени в дръжката на количката, докато Сам се отдалечаваше с кутията мляко под мишница.

Дълги години от живота си би дала всичко, за да я погледне по този начин и да ѝ признае, че я обича. А сега, когато това се бе случило, защо изпитваше такава болка? Защо едва сдържаше сълзите си?

Лулу седна зад волана на любимата си очукана кола „Фолксваген“, модел калинка. От нощта на непредвиденото си плуване се чувстваше сигурна и в безопасност.

Не знаеше какви заклинания са направили Рипли и Нел, но явно действията като... като магия, разбира се. Както и да се наричаше злата сила, витаеща около острова, нейните момичета щяха да я смажат.

И все пак се почувства по-добре, когато разбра, че Миа се е върнала на острова и се е прибрала в уютната си къща на скалите, готова да се залови с обичайните си занимания. Колкото и трудно да ѝ бе да го признае, откакто Сам се въртеше около Миа, тя се чувстваше по-спокойна за нея.

„Това момче стори нещо ужасно — каза си Лулу, докато шофираше през селото и от тонколоните в колата ѝ с пълна сила звучаха класиките на «Пинк Флойд». — Но тогава беше млад.“ Самата тя бе вършила безброй глупости на младини.

Всички я бяха приели тук. Предполагаше, че ако трябва да бъде честна, след всичко, което бе сторил досега, Сам заслужаваше да бъде приет отново на Сисъърс и от Миа.

Не че самата тя му бе простила напълно, но вече нямаше да се държи с него толкова враждебно.

Единственото, което бе от значение за нея, бе щастието на Миа. Ако Сам Лоугън бе единственият, способен да ѝ го даде, Лулу бе готова да стори всичко, за да го насърчи. Дори ако се наложеше да го подтиква с ритници.

Тази мисъл я накара дяволито да се усмихне, докато се движеше по крайбрежния път. Не усещаше мъглата, която се надигаше и разстиляше зад нея.

Когато вместо музиката от тонколоните зазвуча съскане, тя гневно удари по капака на малкия касетофон.

— По дяволите, не сдъвквай лентата точно на „Стената“, евтин боклук!

Отговорът — дълъг, свиреп вой в тонколоните — накара ръцете и да затреперят на волана. Колата се разклати и през отворените ѝ прозорци нахлу мъгла, студена като смъртта.

Затаила дъх, Лулу рязко натисна спирачките, което бе инстинктивна реакция, защото наоколо нямаше никаква видимост.

Вместо да спре, малката кола се понесе напред с бясна скорост и затрака като картечница. Воланът завибрира в ръцете ѝ и започна да се върти от само себе си. Въпреки че усещаше допира му като леденостудена змия, тя го сграбчи. Скърцането на гумите отекна като ехо на писъка ѝ, щом зърна ръба на скалите.

Стъклото се разби пред нея като крехък лед и настъпи пълен мрак.

Лъжицата, с която Миа разбъркваше соса за спагети, който приготвяше за Лулу, падна от отпуснатата ѝ ръка и издрънча на пода. В този миг видението проблесна в съзнанието ѝ и отекна какофония от звуци. Гърлото ѝ се стегна, сякаш нечия ръка го бе сграбчила. Изведнъж се обърна и побягна навън.

Излетя от къщата, заслепена от паника, и хукна пеша по пътя. От върха на възвишението видя сивата мъгла, която се стелеше зад малката оранжева кола долу на шосето. Затича се с все сили, когато колата се завъртя извън контрол и се насочи към ръба.

— Не, не, не! — страхът замъгли разсъдъка ѝ и стомахът ѝ се сви на топка. — Помогни ми. Помогни ми — монотонно заповтаря тя и се опита да намери силата си през стената от ужас. Събра цялата енергия, която носеше в себе си. Насочи магическата си същност към колата, която се удари в мантинелата и се преобърна над нея като играчка, хвърлена от ръката на ядосано дете. — Задръж я, задръж я — Миа не бе в състояние да мисли. — Мост от вятър изгради и живота ѝ спаси! Моля те, моля те — отчаяно промълви тя, преди да довърши заклинанието. — С мрежа, мост, дори стена, спри пътя ѝ към пропастта! — задъхана, със замъглени от сълзи очи, пробяга последните метри до мястото, където колата се бе прекатурила над изкривената мантиanela и всеки момент щеше да полети надолу от скалите. — Това, което аз ценя, не ще погуби той сега — гласът ѝ заглъхна, когато стигна до преградата. — Лулу!

Колата се заклати на покрива си отвъд смачканата мантиanela. Вятърът, който бе предизвикала, развя косите и назад, докато прескачаше преградата.

— Не я докосвай!

От нестабилния склон се откъснаха камъни и буца пръст, които полетяха надолу. Миа чу вик зад гърба си и се обърна. Сам изскочи от колата си.

— Не знам колко дълго ще се задържи. Дълбоко в себе си усещам как се плъзга.

— Можеш да я спреш — той преодоля вятъра и застана до нея на тесния ръб. — Съсредоточи се. Трябва да се съсредоточиш. Аз ще я измъкна.

— Не. Мой дълг е.

— Разбира се — отчаяно я сграбчи за раменете и я разтърси. Колата можеше да падне всеки момент, а с нея и скалата, на която стояха. — Точно така. Задръж я. Само ти си достатъчно силна, за да успееш. Върни се зад мантизелата.

— Няма да я загубя! — изкрещя Миа. — Нито теб — краката ѝ се подкосиха, докато прескачаше обратно преградата. Ръцете ѝ затрепераха, щом видя как мъглата отново се сгъсти и сред нея изплува тъмният силует на вълка. Тялото ѝ застина. У нея се надигна ярост, която измести страха. — Няма да ми я отнемеш — ръката, която вдигна сега, бе непоклатима. Изправи се с лице срещу него и пое тежестта на магическата сила, която бе призовала върху раменете си. — Можеш да погубиш мен, ако такава е волята на съдбата, но с цената на всичко, което нося в себе си, не ще затриеш нея.

Вълкът изръмжа и се втурна към Миа.

„Нека отнеме живота ми — каза си тя, — магията ми ще устои.“ Хвърли поглед към Сам и с ужас видя как той изважда Лулу, окървавена и в безсъзнание. Колата силно се люлееше на ръба.

С последен тласък Миа насочи цялата си енергия натам, а тя остана сама и беззащитна.

Вълкът се подготви за скок.

Когато я връхлетя, Миа усети прилив на сила и я изпрати срещу него като мълния. С яростен рев той изчезна в мъглата.

— Забрави за сестрите ми, а, копеле?

Вятърът разсея мъглата и тя видя Рипли и Нел да скачат от колите си, преди да изтича при Сам.

Той носеше Лулу на ръце, а ръбът се ронеше под краката му. Изведнъж залитна, когато от склона полетя голям къс. Миа сграбчи

ръката му — и в този миг колата се прекатури. Докато Сам прескачаше мантизелата, резервоарът експлодира.

— Жива е — успя да промълви той.

— Знам — Миа целуна бледата буза на Лулу и сложи ръка на сърцето ѝ. — Ще я откараме в клиниката.

Пред спешното отделение, където полъхваше приятен бриз, Нел излекува раните по краката на Миа.

— Имаш шест милиона чифта обувки — промърмори Рипли, която нервно крачеше около тях, — а си тръгнала да тичаш боса по натрошени стъкла.

— Да. Глупаво, нали?

Не бе усетила как стъклото бе разрязало ходилото ѝ, докато тичаше към катастрофиралата кола. Благодарение на нежните грижи на Нел, вече не чувстваше болка.

— Можеш да си поплачеш — каза Рипли с по-ласкав тон и сложи ръка на рамото ѝ. — Имаш право.

— Няма нужда, благодаря. Тя ще се оправи — Миа затвори очи за миг и остана така, докато се почувства по-спокойна. — Видях нараняванията ѝ. Ще ѝ бъде мъчно за колата и доста ще се ядоса, но ще се оправи. Никога не ми е хрумвало, че тя може да пострада, да бъде използвана по такъв начин.

— Като посяга на нея, наранява теб — отбеляза Рипли. — Според Мак... — замълча и потръпна.

— Мак вече има теория? Какво искаш да кажеш? — въпреки възраженията на Нел, Миа стана. В съзнанието ѝ за миг проблесна видение и тя пребледня. — Нещо се е случило и преди. На плажа — обзета от гняв, сграбчи ръката на Рипли. — Какво криеш?

— Не обвинявай само нея. Всички сме виновни — Нел се изправи и застана до Рипли. — Лулу не искаше да ти казваме и ние се съгласихме.

— Знаете ли какво? — попита Сам, който донесе табла с няколко чаши кафе.

— Как смееш да криеш от мен нещо, свързано с Лулу? — Миа рязко се обърна към него, готова да хапе.

— И той не знаеше — намеси се Нел. — Не му казахме.

Рипли бързо им разказа всичко и забеляза как бледите страни на Миа изведнъж поруменияха от гняв.

— Можеше да загине. Аз я изоставих! Тръгнах за континента, а тя остана тук сама. Мислите ли, че бих заминала, ако знаех, че е мишена? Нямахте право да ме държите в неведение.

— Съжалявам — Нел вдигна ръце и ги тръсна. — Постъпихме, както смятахме, че е най-добре. Сгрешили сме.

— Донякъде имат право. Трябва да се бориш, Миа — намеси се Сам, когато тя се обърна към него. — Тази вечер едва не загуби битката, защото раздели енергията си. Излъчи я цялата, а самата ти остана безсилна.

— Нима мислиш, че бих се поколебала да пожертвам живота си заради нея?

— Не, не се съмнявам в това — докосна бузата ѝ и когато Миа се отдръпна, настойчиво обхвана с длани лицето ѝ. — Но и тя е готова да се жертва заради теб. Нима няма право да мисли за твоето добро?

— Сега не мога да говоря за това. Трябва да бъда с нея — Миа тръгна към вратата, но когато я отвори, се спря на прага. — Благодаря ти за всичко, което направи — каза на Сам. — Никога няма да го забравя.

По-късно, докато седеше до болничното легло на Лулу, в стаята влязоха Рипли и Нел. Отначало настъпи пълно мълчание.

— Искат да я задържат до утре — най-сетне проговори Миа — заради мозъчното сътресение. Не беше доволна, когато чу това, но е толкова слаба, че не е в състояние да се съпротиви. Ръката ѝ... — спря за миг, за да успокои гласа си. — Счупена е само на едно място. Ще остане в гипс няколко седмици, но ще се оправи.

— Миа — започна Нел, — толкова съжаляваме.

— Не — тя поклати глава и задържа поглед върху израненото лице на Лулу. — Вече съм по-спокойна и успях да помисля. Разбирам какво сте направили и защо. Не съм съгласна. Ние сме неделим кръг и не бива да забравяме това. Трябва взаимно да се уважаваме. Но знам колко упорита и убедителна може да бъде тя.

Клепачите на Лулу помръднаха и те чуха пресипналия и глас:

— Не говорете за мен, сякаш не съм тук.

— Ти не се обаждай! — нареди Миа. — Не говоря на теб — но пое протегнатата и ръка. — Слава Богу, че се налага да си купиш нова кола. Онова малко чудовище най-сетне е мъртво.

— Ще си намеря друга, точно същата.

— Едва ли съществува съвсем същата.

„Ако има такава — помисли си Миа, — ще я открия на всяка цена.“

— Не се сърди на тези момичета и момчетата им — промълви Лулу. Отвори насиненото си око, но отново го затвори, защото погледът и бе замъглен. — Постъпиха така, както им казах. Проявиха уважение към по-възрастните.

— Не се сърдя на тях. Само на теб — Миа притисна устни към ръката ѝ — Върнете си у дома — обърна се към сестрите си. — Кажете на съпрузите си, че няма скоро да ги превърна в крастави жаби.

— Ще дойдем отново утре сутринта — Нел се приближи към леглото и целуна Лулу по челото. — Обичам те.

— Стига сантименталности! Имам само няколко контузии.

— Жалко, че ти е неприятно — Рипли се наведе над леглото и я целуна по бузата. — Защото и аз те обичам, макар да си ниска и грозна.

Лулу тихо се засмя, освободи здравата си ръка от тази на Нел и им помахаш:

— Разкарайте се. Хленчеца женска компания.

След като си тръгнаха, Лулу се раздвижи в леглото.

— Боли ли те нещо? — попита Миа.

— Не мога да се отпусна.

— Ето така — Миа стана и плъзна пръсти по лицето и гипсираната ѝ ръка. Прошепна заклинание, докато я галеше, и Лулу въздъхна.

— Това ми действа по-добре от успокоителните. Кара ме да се чувствам, сякаш летя, което ми навява спомени.

По-спокойна, Миа отново седна.

— Заспивай, Лу.

— Ще заспя. Ти се прибирай у дома. Няма смисъл да ме слушаш как хъркам.

— Ще си тръгна веднага щом заспиш — но остана край Лулу цяла нощ, будна в полумрака.

Все още бе там на сутринта, когато Лулу се събуди.

— Не беше нужно да идваш толкова рано.

— Зак трябва да докара патрулната кола — Нел помогна на Миа да подреди масата и с възхищение разгледа прекрасните ѝ порцеланови съдове. — По това време на годината не е изключено да го повикат за нещо. А и исках да видя Лулу.

— Наложил се да прибегна до обиди и заплахи, за да я убедя да се настани в една от стаите за гости за няколко дни. Тази къща сякаш е затвор за нея.

— Предпочита да бъде самостоятелна — отбеляза Нел.

— Ще си отиде у дома, когато състоянието ѝ се стабилизира.

Нел погали косите на Миа.

— А ти как си?

— Добре.

По време на нощното си бдение дълго бе размишлявала. Вече имаше план.

— Надявах се да пристигна достатъчно рано, за да ти помогна. Явно няма нужда.

Нел огледа трапезарията — с вече подредените цветя и свещи. Прозорецът бе широко отворен в лятната привечер.

— Можеш да опиташ фрикасето ми — каза Миа и ласкаво плъзна ръка по раменете ѝ. Топлотата на този жест заличи и последните следи от напрежението, което се бе прокраднало помежду им.

— Ако съдя по миризмата — чудесно е — когато влязоха в кухнята, Нел вдигна капака на тенджерата, а Миа наля чай с лед в две високи чаши. — Всичко е чудесно.

— Е, нямаме късмет с времето — Миа неспокойно пристъпи към вратата, отвори я и вдъхна от хладния въздух. — След залез-слънце ще завали. Жалко. Няма да можем да пийнем кафе в градината. Но затова пък грамофончетата ми ще пораснат с още половин метър за два дни. Може би дори ще разцъфнат — обърна се и забеляза, че Нел я гледа втренчено. — Какво има?

— О, Миа! Искам да ми кажеш какво друго те тревожи. Непоносимо е да те гледам тъжна.

— Така ли изглеждам? Не съм тъжна — излезе и вдигна поглед към небето. — Предпочитам буря, отколкото дъжд. Това лято няма достатъчно бури. Сякаш бавно се надигат и очакват момент да се разразят наведнъж. Искам да застана на скалите си, за да посрещна светкавиците.

Върна се при Нел и хвана ръката ѝ:

— Не съм тъжна, а просто неспокойна. Случилото се с Лулу дълбоко ме разтърси. Нещо напирва в мен — като надигаща се буря. Знам какво трябва да направя и съм готова за него, но не знам какво предстои. Това, че не виждам бъдещето, ме изважда извън равновесие.

— Може би не желаяш да го видиш. Миа, знам какво става между теб и Сам. Чувствам го, докато съм край вас. Когато се влюбих в Зак и застанах на кръстопът, ти беше до мен. Защо не ми позволяваш и аз да ти се притека на помощ?

— Разчитам на теб.

— Донякъде. Но има граница, отвъд която преминаваш сама и това се случва все по-често, откакто Сам пристигна на Систърс.

— Бих казала, че той нарушава равновесието.

— Твоето равновесие — уточни Нел и изчака Миа да се обърне.
— Влюбена ли си в него?

— Част от мен го обичаше, откакто се помнех. Но се отрекох от нея — нямах друг избор.

— Това е проблемът, нали? Не знаеш дали отново да я приемеш, или да остане заключена дълбоко в теб.

— Веднъж направих грешка и той ме изостави. Не мога да си позволя да я допусна отново, независимо дали ще остане тук, или ще замине.

— Не вярваш, че ще остане.

— Въпросът не е дали вярвам. Трябва да предвидя всяка възможност. Ако отново отворя сърцето си за него — напълно, какво би станало, ако си тръгне? Не мога да поема такъв риск. Не само заради себе си, а заради всички нас. Знаеш колко сложна е любовта. Не е цвете, което можеш да откъснеш просто ей така.

— Права си. Но да вярваш, че можеш да я контролираш и да определяш посоката ѝ? Че си длъжна да го правиш? Това е грешка.

— Не желая да го обичам отново — плътният ѝ, винаги уверен глас затрепери. — Не желая. Отказах се от тези мечти. Вече нямам

нужда от тях. Боя се да ги отключа отново.

Нел мълчаливо обгърна раменете ѝ и я притегли по-близо.

— Вече не съм същата, каквато бях, когато го обичах.

— И той не е същият. Важно е само какво чувстваш.

— Чувствата ми не са по-ясни от виденията. Преди всичко да свърши, ще сторя каквото е необходимо — Миа въздъхна. — Не съм свикнала да плача на нечие рамо.

— Има на чие. Просто не си свикнала да разчиташ на някого.

— Може би си права — затвори очи и се съсредоточи върху Нел и новия живот, който тя носеше в тялото си. — Виждам те, сестричке — промълви. — Седиш на стар, люлееш се стол в стая, осветена от свещи. Кърмиш бебе и косите ти сияят, златисти и меки като пух. Този образ ми вдъхва надежда и смелост — вдигна глава и долепи устни до челото на Нел. — Детето ти ще бъде в безопасност — знам това със сигурност.

Миа чу входната врата на къщата да се затваря с трясък.

— Това навярно е Рипли — сухо каза тя. — Не само че не си прави труда да почука, а и все затръшва вратите. Ще занеса вечеря на Лулу. После ще пийнем аперитив в градината, докато не е заваляло.

Тръгна да посрещне гостите си и Нел си помисли колко типична е тази случка. Беше започнала да утешава Миа, а накрая самата тя бе получила утеха.

— И онзи шегаджия казва: „Но, госпожо полицай, не съм откраднал тази пълна каса бира. Просто я преместих“ — Рипли загреба още фрикасе. — Когато изтъкнах, че не е дал обяснение за мириса на „Будвайзер“ в дъха си и трите празни кутии на пясъка, заяви, че може би някой е изпил бирите, докато той е спял. Предполагам, че този някой е налял доста голямо количество в гърлото му, защото изглеждаше здравата накиснат, а беше едва три следобед.

— Как се справи? — попита Зак.

— Глобих го за консумация на алкохол в зона, където е забранена. Отърва се безнаказано за кражбата на касата, защото момчетата, от които я беше задигнал, не искаха да се вдига много шум. На първо място, защото самите те бяха в нарушение, като продаваха алкохол в района.

— Представете си — Сам поклати глава. — Да пие бира на плажа!

— Правилата са си правила — твърдо заяви Рипли.

— Разбира се. Ние никога не сме носили каса бира на плажа.

— Спомням си как един от нас замъкна там бутилка от най-хубавия скоч на баща си — засмя се Зак. — И колко щедро го сподели с приятелите си. После те отнесоха наказанието.

— Говори за себе си — Рипли размаха вилицата си. — Едно такова преживяване ми беше достатъчно. Но не и на теб.

— Какво момиче! — каза брат й.

— Не аз си изпатих, когато се прибрахме.

— Точно така. Аз бях на осемнадесет — спомни си Зак.

— И все пак мама ме натупа.

— После и мен — споменът накара Сам да потръпне.

— Господи, тази жена ме тероризираше! Знаеше, когато си направил някаква пакост, още преди да те е погледнала. Ако случайно не се досещаше каква, успяваше да изкопчи признание от теб самия. Втренчваше поглед в очите ти и не го откъсваше, докато не се разприказваш.

— Така ще бъде и с моите деца. Нищо няма да им се разминава — Рипли хвърли самодоволен поглед към Мак, когато той хвана ръката й.

Миа получи внезапно просветление:

— Ти си бременна.

— Е! — Рипли вдигна чашата си с вода. — Нел не е единствената, която ще става майка.

— Бебе! — Нел скочи от стола си, затанцува около масата и прегърна Рипли. — Това е чудесно! Страхотен начин да съобщиш новината.

— Цял следобед обмислях как да разкажа историята и да премина към важната част.

— Чудесно! — Зак се приближи, усмихнат до ушите, и се заигра с конската опашка на Рипли. — Ще ставам вуйчо.

— Преди това ще имаш два месеца да свикнеш да бъдеш татко.

Докато траеха шегите и поздравленията, Миа стана. Приблужи се към Рипли и плъзна длани по ръцете й, когато и тя се изправи. Притегли я към себе си и я притисна в прегръдката си.

В гърлото на Рипли се надигнаха силни чувства и тя зарови лице в косите на Миа.

— Две са — прошепна Миа.

— Две? — Рипли я изгледа учудено. — Две? — загубила ума и дума, изведнъж се отдръпна назад. — Искаш да кажеш... — втренчи смаян поглед в плоския си корем. — Мили Боже!

— Две какво? — докато отпиваше глътка от виното, което Сам бе налял в чашата му за тост, Мак се усмихна на съпругата си и на лицето му се изписа същото изумление.

— Близнаци? Две бебета? Трябва да поседна.

— Ти ли трябва да поседнеш?

— Права си. Да поседнем и двамата — Мак се настани удобно и я притегли в скута си. — Две наведнъж. Страхотно!

— Ще бъдат в безопасност. Виждам го — Миа се наведе и целуна Мак по бузите. — Влезте в хола, разполагайте се. Ще донеса кафе. За бъдещите майки — чай. Рипли, трябва да намалиш кофеина.

— Нещо не е наред — отбеляза Сам, когато Миа влезе в кухнята. — Разтревожена е не само за Лулу.

— Натъжава се, когато разбере, че някой ще има бебе — Рипли потърка корема си и се опита да си представи двете си деца.

— Има нещо по-сериозно. Ще ѝ помогна за кафето.

Когато той прекрачи прага на кухнята след нея, Миа стоеше до отворената задна врата и гледаше тихия летен дъжд, който се сипеше над градините.

— Искам да ти помогна.

— Няма нужда.

Сам застана до нея:

— Не говоря за кафето. Наистина искам да ти помогна.

— Вече го направи — Миа хвана ръката му и я стисна за миг. — Вчера рискува живота си заради човек, когото обичам. Повярва, че ще успея да запазя и нея, и теб и ѝ се притече на помощ.

— Постъпих по единствения възможен начин.

— Единственият възможен за човек като теб, Сам.

— Достатъчно по този въпрос. Искам да ти помогна за това, което те терзае днес.

— Не можеш. Не и сега. Битката е моя и залогът е много по-висок от всякога. Всичко, на което държа, е в дома ми тази вечер.

Онази сила дебне отвън. Усещаш ли я? — прошепна тя. — Точно до моя кръг. Напира, очаква.

— Да. Не искам да оставаш сама тук.

Когато Миа понечи да се отдалечи, той здраво обхвана раменете ѝ и я принуди да се обърне.

— Миа, каквито и да са мислите и чувствата ти и каквото и да искаш от мен, твърде умна си, за да отхвърлиш силата, която мога да добавя към твоята. Нима мислиш, че който и да е от двама ни би спасил Лулу сам?

— Не — въздъхна Миа. — Не мисля.

— Ако не искаш да бъда с теб, ще спя в някоя от стаите за гости или на дивана в хола. Имаш дракон, който те пази, макар и със счупена ръка. Това не е опит да се вмъкна в леглото ти.

— Знам. Нека да помисля. Тази вечер трябва да обсъдим други неща.

„Може да мисли каквото поиска — реши той, когато се отдръпна да налее кафето. — Ще остана при нея дори ако се наложи да спя отвън, в колата си.“

С кафето Миа сервира сметанова торта. След това направи нещо, което Нел не я бе виждала да прави, откакто се познаваха. Спусна пердетата пред тъмните прозорци.

— Той ни наблюдава — заговори тя със спокоен тон, докато сновеше из стаята и палеше още свещи. — Или поне се опитва. Целта на този жест, макар и незначителен, беше да изразя презрението си. Лека плесница — заобяснява, когато седна и взе чашата си, — но ми донесе известно удовлетворение. Изпрочи си я, като нарани Лулу — очакваше го много по-тежко наказание. — Държа да подчертая, че моментът за това не е никак подходящ. Би трябвало да отпразнуваме новината на Рипли и Мак. И ще го направим.

„Държи се като кралица — помисли си Сам. — Кралица-воин, която говори пред армията си.“ Не бе сигурен как да нарече чувството, което изпита при това сравнение. Но докато я гледаше съсредоточено, с притворени очи, през тялото му премина тръпка.

— Къде ходи, Миа? Къде отиде, когато напусна острова?

Изненадата, която се изписа на лицето ѝ, издаде, че не е подготвена за този въпрос. Сам се възползва от мига на неувереност и успя да надникне в съзнанието ѝ. Изведнъж нещо го накара да скочи на крака:

— Ремингтън? Била си при Ремингтън?

— Да — Миа отпи глътка кафе и събра мислите си, докато около нея се надигаха бурни емоции.

— О, браво! И таз добра! — избухна Рипли, но Миа я изгледа хладно. — Точно ти винаги си ми натяквала, че трябва да бъда предпазлива, умерена и подготвена.

— Точно така. Бях подготвена. Не съм постъпила лекомислено или глупаво.

— За разлика от мен?

Миа кокетно повдигна рамене:

— За твоите постъпки бих използвала думата безразсъдни. Свиждането с него бе пресметнат риск, който трябваше да поема.

— Снощи имаше наглостта да ни упрекнеш, че не сме ти казали за Лулу, а ти криеш това от нас.

— Не го крия — спокойно отвърна Миа. — Ще ви разкажа какво направих и какво стана. По своя воля.

— Не биваше да ходиш сама — гласът на Нел бе тих и затова думите ѝ имаха по силно въздействие. — Нямахте право да ходиш сама.

— Не съм съгласна. Чувствата на Ремингтън към теб биха обезсмислили всички разумни доводи. Гневът на Рипли би събудил враждебност. От нас трите само аз съм способна да се справя с него, а и на този етап най-много се нуждаем от това.

— Ние сме четирима — напомни Сам на всички.

— Шестима сме, по дяволите! — досега Зак не бе казал нищо, но в този миг рязко стана. — Никога не забравяй, че сме шестима! — нареди той на Миа. — Все едно ми е, че вие можете да изстрелвате светкавици с пръстите си. Това засяга и шестима ни.

— Зак.

— Не се обаждай! — обърна се строго към Нел и я накара да зяпне от почуда. — Мислиш, че тъй като двама от нас тук не могат да предизвикват вятър, да смъкват луната от небето или както и да наричате ритуалите си, ние трябва да стоим със скръстени ръце. Моят

залог е също толкова висок, колкото и твоят, Миа. Все още съм шерифът на остров Трий Систърс.

— Аз съм техен наследник, както и ти — Мак привлече замисления поглед на Миа върху себе си. — Не притежавам вашите способности, но съм посветил живота си на изучаването им. Обидно и надменно е да ме изключваш така.

— За теб това е поредният начин да докажеш, че не се нуждаеш от никого.

Миа стрелна с поглед Сам.

— Намерението ми не беше такова. Съжалявам, че се стигна до този резултат — повтори тя, вдигна ръце и отново се обърна към всички в стаята. — Не бих отишла на свиждане с него, ако не бях сигурна, че ще се справя. Точно в онзи момент и при онези обстоятелства.

— Ти никога не грешиш, нали? — гневно отбеляза Сам.

— О, допускала съм грешки! — кафето ѝ се стори горчиво и тя остави чашата си. — Но не и този път. Той не би могъл да ми навреди — потисна спомена за свирепите нокти и ледената стрела. — Ремингтън е обладан от зла сила и неговата омраза и лудост са мощни оръжия. Възможно бе да достигна до съзнанието му. С негово съдействие можех да го освободя, да заключа този източник на енергия. Той е проводник — подчерта и се обърна към Мак за потвърждение. — Ако клапанът бъде затворен, така да се каже, силата отслабва.

— Потвърдена теория.

— Стига с твоите теории, по дяволите! Какво се случи? — попита Рипли.

— Неспасяем е. Вярва в лъжите и обещанията. Обрекъл се е на гибел. Стремехът да причинява болка и страдание се е сраснал със същността му. Обсебил го е изцяло. Накрая този звяр ще се самоунищожи. Но мисля, че можем и трябва да ускорим процеса. Няма да допусна нов риск за Лулу, а като не може да се докопа до мен, ще преследва нея.

— Мисля, че си права — намеси се Мак. — Приема чувствата ти към нея като слабост, ахилесова пета.

— Тогава ще действаме по-бързо, защото това не е слабост, а ново оръжие.

— Контра удар? — предположи Сам.

— Нещо от този род — потвърди Миа. — Преминаване в настъпление. От известно време обмислям начина. Вече знам със сигурност, че с времето мощта му нараства. Вчера се убедих напълно. Защо да чакаме до септември? Така само бихме му дали повече време да събере сили срещу нас. С теб, Рипли и Нел представляваме четирите стихии. Те носят нов живот, нов кръг в нашия, три деца със същата кръв, които очакват да се родят. Това е мощна магия. Ще извършим пълен ритуал за гонене на злото.

— Легендата изисква нещо друго — напомни ѝ той. — Да направиш избор.

— Знам. Познавам всички тълкувания във всичките им версии. Знам за рисковете и жертвите. Нашият кръг не е нарушен, както е бил техният. Силата ни не е отслабнала, както тяхната — гласът ѝ издаваше непоколебима твърдост. — Като навреди на Лулу, той само ми даде още една причина да довърша това час по-скоро — с цената на всичко необходимо. Моят час приближава. Един ритуал за гонене на злото ще го обърка, а е доста вероятно и да сложи край. Мак?

— Трябва да бъде извършен при пълнолуние — обади се той и смръщи вежди, докато изчисляваше датата. — Не ти остава много време.

С усмивка, издаваща хладна решителност, Миа отвърна:

— Имахме триста години.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Защо не каза на другите?

— Няма какво повече да им казвам.

Миа седна пред тоалетката и започна да разресва косите си. Знаеше, че Сам няма да си тръгне и нямаше смисъл да го убеждава. Безсмислените спорове бяха разхищение на енергия. Трябваше да пести своята за тогава, когато щеше да ѝ бъде най-необходима.

— Щом смяташ, че един ритуал за гонене на злото ще сложи край на всичко, защо не опита по-рано?

— Ти не беше тук.

— Завърнах се през май. Ще престанеш ли някога да ме обвиняваш?

— Прав си — тя остави четката, стана и отвори прозорците, за да послуша ромона на дъжда. — Досадно натякване от моя страна. Имах повече полза от него, преди да ти простя.

— Нима си ми простила, Миа?

Дъждът бе топъл и приятен. И все пак тя жадуваше за буря.

— Опитах се да се върна назад и да видя онези двама младежи от обективна гледна точка. Момичето беше толкова обсебено от любимия си и мечтите си за бъдещето им, че не можеше да разбере, че той не е готов. Не пренебрегваше и не отхвърляше това, а просто не бе в състояние да го разбере — Миа бе надникнала дълбоко в сърцето си, за да достигне до този извод. — Просто бе убедена, че той споделя чувствата и желанията ѝ и дори за миг не ѝ хрумваше, че е възможно нещата да стоят другояче. Тя е не по-малко виновна от него за случилото се.

— Не, не е.

— Добре, може би по-голямата част от вината е негова, защото тя бе честна, каквато е природата ѝ, но не и той с нея. И все пак не е невинна. Беше се хванала като удавник за сламка. Може би и тя не е била по-готова от него, а просто се е чувствала толкова самотна в къщата си на скалите, че е изпитвала отчаяна жажда за обич.

— Миа!

— Не ме прекъсвай, когато ти давам прошка. Няма често да чуваш подобни думи от мен. Типична проява на слабост е да обвиняваме родителите си за своите недостатъци и провали в живота. Една тридесетгодишна жена вече е успяла да натрупа собствени недостатъци и провали... както и победи — дълго и упорито бе размишлявала и за това по време на пътуването си. — Но за да пощадим онова момиче, нека посочим с пръст виновниците. Била е твърде млада и заслужава оправдание — върна се до тоалетката и разсеяно отвори кобалтова кутийка с крем, в който топна пръсти и намаза ръцете си. — Те никога не са ме обичали. Това е жалко и мъчително, но много повече страдах, защото не ги беше грижа за моята обич към тях. Тогава на кого да дам цялата любов, която гореше в мен? Имах Лулу, слава Богу! Но можех да даря много повече. И се появи ти. Милият, вечно тъжен Сам. Обградих те с любовта си и явно съм те задушавала с нея.

— Исках да ме обичаш. Нуждаех се от това. И от теб.

— Но не толкова, че да се обвържеш с малка къща, три деца и вярно домашно куче — шеговито подхвърли тя, въпреки че ѝ бе трудно да се подиграе с този идиличен образ. — Не мога да те виня за това. Все още не съм ти простила само за начина, по който сложи край на всичко — така внезапно и жестоко. Но... и ти си бил твърде млад.

— Цял живот ще съжалявам, че постъпих така. Мислех, че единственият начин да си спестя страдание е да нараня теб.

— Младите често са жестоки.

— Такъв бях и аз. Казах ти, че ми е писнало от теб и от това място. Че ще се измъкна от този капан. Че никога не ще се върна. Ти само ме погледна с обляно в сълзи лице. Толкова рядко плачеш! Обзе ме паника и станах още по-жесток. Искрено съжалявам.

— Вярвам ти. Иска ми се да мисля, че тази част от живота ни вече е в миналото, където ѝ е мястото.

— Трябва да ти кажа защо чаках толкова дълго, преди да се върна.

Миа изведнъж сякаш се отдалечи от него, без да е помръднала:

— Това също е минало.

— Не, искам да знаеш, че когато казах, че никога няма да се върна, наистина го мислех. Този копнеж да се измъкна оттук, да

подишам въздух другаде ме тласкаше през първите години. Всеки път, когато си спомнех за теб или те сънувах, затръшвах вратата. Но един ден попаднах в онази пещера на западното ирландско крайбрежие — приближи се бавно към тоалетката, взе четката ѝ за коса и я завъртя в ръката си. — Всичко, което изпитвах към теб, изведнъж нахлу в мен като порой. Но вече не бях юноша и онези чувства не бяха момчешки — остави четката и погледна лицето ѝ. — Тогава осъзнах, че ще се завърна. Беше преди пет години, Миа.

Думите му я разтърсиха, но тя положи усилие да овладее мислите и гласа си.

— Не си бързал.

— Не можех да пристигна на острова и при теб, както заминах. Синът на Тодъс Лоугън. Младият Лоугън. Това тежеше като камък на врата ми и щеше да го счупи. Чувствах нужда да постигна нещо — заради себе си и заради теб. Не, остави ме да довърша — каза, когато Миа понечи да заговори. — Преди само ти имаше мечти, цели и отговори. За мен хотелът не е просто недвижим имот.

— Знам.

— Може би — кимна той. — Може би го знаеш. Винаги е бил важен символ за мен, моя слабост. Трябваше да докажа, че идвам тук с нещо повече от име и право на наследник. Безброй пъти през последните пет години решавах да се върна, но нещо винаги ме възпираше. Не бях сигурен дали това е собствената ми воля или намеса на съдбата. Но вече знам, че моментът едва сега е настъпил.

— Винаги си имал нещо повече от име и наследствено право. Може би по-рано не си го разбирал.

— Това ни връща в настоящето.

— Нуждая се от време да помисля дали стъпката, която трябва да предприема, зависи от мен или от волята на съдбата. Можеш да пренощуваш тук. Ще отида да нагледам Лулу. После искам да постоя малко в кулата, преди да си легна.

Отново го обзе отчаяние, което го накара да стисне юмруци в джобовете си.

— Моля те за възможност да ти докажа, че можеш да ми имаш доверие, да ме обичаш и да живееш с мен. Искам да бъдеш с мен и да знаеш, че каквото и да направя, никога не бих те наранил отново съзнателно. На явно няма да получа този шанс.

— Мога да ти обещаая, че след пълнолунието всичко ще се промени. Не искам да страня от теб. Не можем да си го позволим.

— Това не е всичко — хвана ръката ѝ, докато минаваше покрай него. — Има още нещо.

— Не мога да го споделя сега — Миа едва се сдържа да не го отблъсне, защото бе твърде настойчив, твърде проникателен. „Времето е най-същественният елемент“, помисли си тя. Спокойно срещна погледа му. — Щом искаш да повярвам в теб, и ти трябва да вярваш в мен.

— Разбира се, ако ми обещаеш, че няма да направиш нищо, което би те изложило на риск, без кръга си и без мен.

— Когато настъпи съдбовният миг, ще се нуждая от своя кръг. Включително и от теб.

— Добре — засега това му бе достатъчно. — Мога ли да разгледам библиотеката ти?

— Заповядай.

Щом се увери, че Лулу спи спокойно, Миа излезе през остъклената врата да постои навън в тихия дъжд. Видя от високо всичко, което обичаше, и усети приближаването на мрака, чийто студен дъх се прокрадваше към уютния ѝ дом. Внезапно във въздуха се надигна пара.

Тя почти нехайно вдигна ръка към небето и насочи силата си. Изпрати мълния в нощта — като копие, което падна сред врящия облак. След това се обърна и тръгна към своята кула.

Създаде кръг и запали свещи и тамян. Искаше видение, което да не достигне до някого отвъд този кръг. Това, което бе в сърцето ѝ, можеше да бъде използвано срещу нея и онези, които обичаше.

Отпи отвара от билки, коленичи в кръга, в центъра на пентаграма и освободи съзнанието си от всички мисли, за да отвори третото си око.

Бурята, която бе почувствала, се разрази над острова и въпреки вихрушките, плътната сива мъгла наоколо не се разсея. Морето заля скалите ѝ, когато тя полетя от тях сред проливния дъжд и светкавиците над мъглата, която все повече се разпростираше и стъстяваше.

На поляната, в сърцето на острова, гореше нейният кръг. Беше съединила ръце със сестрите си, а мъглата докосваше периферията на кръга, но не можеше да проникне вътре.

„Неуязвими — помисли си тя в кулата. — Силни и в безопасност“.

Усети грохота на земята под себе си и небето над главата си. Долови ударите на собственото си сърце там, където се видя застанала. Бяха призвани земя, въздух, вода и огън. Силата бе огромна. Издигна се и от нея заструиха лъчи. Въпреки че те разкъсаха мъглата, нишките на завесата и отново се преплетоха. Сред тях изскочи вълкът с нейния белег.

Когато я връхлетя, тя стоеше сама на скалите си. Видя пламтящите му червени очи. Чу собствения си вик на отчаяние и триумф, когато го сграбчи в ръцете си и полетяха заедно надолу към морето.

Когато падна във водата, сребристият лунен диск изплува сред бурята и звездите засияха като огънове в небето.

Остана на колене на пода в кулата си, с разтуптяно сърце и догонващи се видения пред погледа си.

— Дала си ми всичко това само, за да ми го отнемеш? Нима дарбата има толкова висока цена? Нима ти, майката на сърцето ми, ще оставиш една невинна да бъде погубена? Такъв ли е дългът на кръвта ми?

Миа се сви на кълбо в средата на кръга. За пръв и последен път в живота си прокле дарбата.

— Тя крие нещо — Сам крачеше из кухнята на родната си къща. — Убеден съм.

— Може би си прав — Мак затършува сред документите, разпилени върху масата. Беше ги разположил там, когато Сам прекъсна закуската му. — От снощи в съзнанието ми се върти подозрение, което не мога да назова. Прегледах всичко, с което разполагам за Трий Систерс: за острова, трите жени и наследниците им. Препрочетох дневника на прабаба си. Струва ми се, че пропускам нещо. Някаква гледна точка. Някакво... как го нарече Миа? Тълкувание.

Сам стовари чантата, която бе донесъл, на масата.

— Можеш да добавиш и тези материали към купчината, която си събрал — поне докато Миа забележи липсата им в библиотеката си.

— Възнамерявах да ги взема някога — Мак внимателно и сериозно извади от чантата стара книга с кожена подвързия. — Миа ми даде пълен достъп до библиотеката си.

— Тогава ще я успокоим, когато се ядоса, че съм ги отмъкнал. Ще поговоря със Зак — Сам заигра с дребните монети в джоба си и отново закрачи. — Фамилия Тод е живяла на острова най-дълго, а и той е в течение за всичко, което става тук. Може би ако успея да задам подходящите въпроси, ще стигна до подходящи отговори.

— Разполагаме с малко повече от седмица до пълнолунието.

— Ще те оставя да доизядеш закуската си, професоре — Сам погледна часовника си. — Трябва да отивам на работа. Ако измислиш нещо, обади ми се.

Мак промърмори утвърдително, вече погълнат от първата книга.

Вместо да се качи в колата си, Сам последва импулса си да отиде до залива и пещерата. Нещо винаги го бе теглило натам — още преди да се влюби в Миа. Като момче се бе измъквал под носа на майка си или детегледачката и бе влизал в тази пещера, макар и само да поспи, свит на кълбо. Все още си спомняше как веднъж, когато бе на три години, родителите му бяха съобщили в полицията, че е изчезнал. Бащата на Зак го бе открил и го бе събудил от съня, в който лежеше в прегръдката на красива жена с червени коси и сиви очи.

Тя му пееше на галски — песен-приказка за тюлен, който нощем се превръщал в красив мъж и така се влюбил във вещица, а после я изоставил и се върнал в морето.

Разбираше думите ѝ и езикът на песента се бе запечатал в съзнанието му.

Няколко години по-късно играеше в пещерата с приятели и тя се превръщаше ту в крепост, ту в подводница или убежище на разбойници. Но често влизаше сам, след като се промъкнеше през прозореца на стаята си нощем, изтягаше се на пода или запалваше огън с мисълта си и гледаше как отраженията на пламъците играят по стените.

В юношеските му години жената бе започнала да се явява в съня му все по-рядко и по-неясно. Но я бе преоткрил в Миа. Двата образа се бяха слели и бе останала само Миа.

Влезе в пещерата и долови уханието ѝ. „Не само нейното — помисли си, леко замаян, — и на двете.“ Нежният мирис на билки,

които лъхаше от жената в сънищата му, се сливаше с по-силния, наситен аромат на любимата му.

Миа я бе нарекла мамо, когато я бе видяла да отнася кожата от пещерата. Беше заговорила на видението с обич и топлота, сякаш вече са се срещали много пъти. Макар и да не му го бе казала, дори когато твърдеше, че е напълно откровена. Сам предполагаше, че наистина е така.

Коленичи и огледа гладкия под, където бе видял спящия мъж, свит на кълбо.

— Ти си имал моето лице — заговори той на глас. — Както тя е била с лицето на Миа. Някога повярвах, че това означава, че не е писано да бъдем заедно. Едно от многото ми оправдания. Изоставил си любимата си. И аз изоставих своята. Но аз се върнах.

Обърна се и прочете думите, които преди години бе издълбал в скалата. Докато се вираше в тях, извади изпод ризата си верижката, която носеше. Под крака му се търкулна нещо, което иззвъня.

С едната си ръка Сам стисна в шепа пръстена, окачен на верижката му, а с другата взе от земята негово подобие.

По-малкият пръстен бе потъмнял, но той проследи с пръсти гравирани фигури. Бяха същите като на онзи, който бе намерил на западното крайбрежие на Ирландия и като отпечатъка, издълбан от Миа под неговия надпис в скалата.

Внимателно затвори шепата си около пръстена и си припомни заклинание, прилагано от някои домакини. Когато отново разтвори ръката си, пръстенът засия със сребрист блясък.

Дълго го разглежда, а след това го окачи на верижката до поголемия.

Миа отпечата няколко заявки от електронната поща, отдели ги настрана, за да ги изпълни по-късно, и се съсредоточи върху чиновническата работа, която се бе струпала по време на краткото ѝ отсъствие. Беше използвала това като повод да се измъкне рано от къщата, въпреки че — доколкото си спомняше — Сам не бе направил опит да я спре.

До девет часа значително бе напреднала и прекъсна работата си, за да се обади по телефона. Трябваше да си уговори среща с адвокат

възможно най-скоро, за да направи някои промени в завещанието си.

Внуши си, че това не е проява на фатализъм, а просто предвидливост.

Извади от папката си личните документи, които бе донесла от къщи. Всичко по споразумението ѝ за партньорство с фирма „Трите сестри“ бе наред, но държеше да остави дял и на Рипли, ако се случеше нещо непоправимо. Нел би оценила това.

Според сегашното състояние на завещанието ѝ Лулу щеше да наследи книжарницата, но реши да отдели процент и за Нел. Лулу със сигурност нямаше да бъде недоволна.

Възнамеряваше да създаде и скромен попечителски фонд за децата на сестрите си, към който да бъде приложен и нотариалният акт за жълтата къща. Щеше да стори и това — за всеки случай.

Библиотеката ѝ щеше да бъде завещана на Мак, който би я използвал най-пълноценно. За Зак бе предвидила колекцията си от звезди и часовника на прапрадядо си. Бяха все неща, които една сестра би оставила на брат си.

Къщата щеше да бъде наследена от Сам. Вярваше, че той ще я съхрани и ще поддържа градините. Както и че ще пази сърцето на острова.

Пъхна документите в долното чекмедже и ги заключи. Надяваше се тези промени да се окажат излишни, но държеше да бъде подготвена.

Събра разпечатките и ги отнесе на долния етаж да попълни заявките. Беше готова да продължи работния си ден и живота си.

— Просто нещо не е наред.

— Да — съгласи се Рипли. — На плажа има твърде много хора и половината от тях са идиоти.

— Говоря сериозно, Рипли. Наистина се тревожа за Миа. До пълнолунието остават само два дни.

— Знам кой ден от месеца е. Виж онзи тип на хавлията с картинка на Мики Маус. Пържи се като риба в тиган. Бас ловя, че е от Индиана или някъде другаде далеч от морето и за пръв път в живота си вижда плаж. Връщам се след минута.

Тръгна с уверена походка по пясъка и побутна зачервения курортист с пръстите на крака си. Нел нетърпеливо запръстърпва от крак на крак, докато Рипли изнасяше лекция, сочейки към небето и попипвайки рамото на мъжа, сякаш проверяваше колко се е опържил.

Когато тръгна обратно, той извади крем против изгаряне и започна да се маже.

— Изпълних гражданския си дълг за седмицата. Е, да поговорим за Миа.

— Изглежда прекалено спокойна. Занимава се с бизнеса си, както обикновено. Снощи дойде на сбирката на литературния клуб. Сега прави ревизия. Готвим се за най-грандиозната магия и имаме само няколко дни на разположение, а тя просто ме потупва по рамото и ме успокоява, че всичко ще бъде наред.

— Винаги е била невероятно хладнокръвна. Какво ново има в това?

— Рипли.

— Добре, добре — въздъхна тя и тръгна покрай плажа да довърши патрулната си обиколка. — И аз съм разтревожена. Сега доволна ли си? Дори и да не бях, Мак се е шашнал достатъчно и за двама ни. Не откъсва очи от книгите си. Часове наред си води бележки. Мисли, че Миа крои нещо, за което не ни казва.

— И аз подозирам същото.

— Значи ставаме трима. Не знам какво трябва да направим по въпроса.

— Поговорих със Зак. Можем да я попитаме направо. Всички заедно.

— Искаш да кажеш — да я притиснем? Тази жена е непоклатима като скала. Жалко, че това е, което ми харесва в нея.

— Хрумна ми друга идея. Мисля си дали ние двете заедно... ако се свържем — дали не бихме могли да проникнем през непроницаемата ѝ броня и да разберем какво е намислила?

— Искаш да кажеш да надникнем в най-съкровените ѝ мисли против нейната воля?

— Добре, забрави, че съм го казала. Знам, че е подло и нагло.

— Да, именно затова ми харесва. Страхотна идея! Мога да се освободя за час... — Рипли погледна часовника си. — Точно сега. Побързо ще стигнем до вас.

Двадесет минути по-късно Рипли лежеше на пода в кухнята на Нел, задъхана и потна:

— Господи! Такава кучка е! Как да не ѝ се възхити човек?

— Сякаш се опитваме да пробием бетонна стена с клечка за зъби. Нел прокара ръка по челото си — не предполагах, че ще бъде толкова трудно.

— Предвидила е, че ще опитаме. Била е подготвена. Господи, колко е добра! Наистина крие нещо — Рипли изтри запотени длани в панталоните си. — Вече съм сериозно обезпокоена. Да повикаме Сам на помощ.

— Не можем. Това, което Миа крие, навярно е свързано с него. Не е редно. Тя го обича, Рипли.

Рипли вдигна поглед към тавана и потърка корема си.

— Щом изборът ѝ е такъв...

— Все още не е направила избор. Поне така казва. Обича го, но ми се струва, че не се чувства щастлива.

— Винаги е била сложна за разбиране. Знаеш ли какво мисля? Ще направи нещо рисковано по време на ритуала за гонене на злото. Решила е да ни изиграе, за да не я разубеждаваме. Вече е взела решение, Нел. Миа не върши нищо импулсивно.

— Рипли, тя каза, че децата ни ще бъдат в безопасност.

— Точно така.

— Но не каза нищо подобно за себе си.

Сам разхлаби вратовръзката си, докато гледаше как Мак обикаля около жълтата къща с един от уредите си. Често се спираше, приклякаше и мърмореше нещо.

— Голямо шоу, а? — Рипли се залюля на пети до Сам. — Прави такава проверка около дома ни и около къщата на Лулу по два пъти на ден.

— За какво става дума, Рип? — току-що се бе върнал от едно събрание, а, изглежда, щеше да участва в друго. Всеки момент щяха да пристигнат Зак и Нел. — Какво искате да правим без Миа?

— Мак има някаква теория. Сподели я с мен само отчасти — тя вдигна глава, когато Мак се обърна и погледна назад към тях. — Е, доктор Бук, какво измисли?

— Добре се грижиш за сигурността на дома си — каза той на Сам. — Браво!

— Благодаря, професоре. Защо свика тази среща?

— Нека изчакаме и другите. Трябва да сваля някои неща от колата. Миа очаква ли те скоро?

— Не ми е определила вечерен час — Сам забеляза насмешката, с която приятелите му приеха саркастичната забележка, и стисна зъби. — Скоро ще се прибере. Лулу, която, изглежда, ѝ е предала своя инат чрез осмоза, се е върнала в къщата си. Не искам Миа да стои сама.

— Ето кой ще играе в защита — подхвърли Рипли, но долови гнева в изражението му. — Хей, хей, спокойно, Сам! С теб сме в един отбор, забрави ли?

— Тук е ужасна жега — Сам се обърна и влезе в къщата.

— Много си кисел — отбеляза Рипли, докато той минаваше покрай нея.

— Кой не е? Ето ги Нел и Зак. Да започваме.

След десет минути малката къща бе окупирана. Нел, явно предвидила състоянието на провизиите му, бе донесла бисквити и кана чай с лед. Успя да подреди масата като за парти, преди Мак да разпростре върху нея бележките си.

— Нел, ще седнеш ли най-сетне? Дай на това дете пет минути почивка.

— Хей, аз говоря от името на трима! — Рипли се облегна на плота в кухнята и си взе бисквита. — Затова аз ще започна. Вчера с Нел решихме да пошпионираме...

— Не беше шпиониране.

— Щеше да бъде, ако бяхме успели. Но не се получи. Миа напълно се е изолирала. Заключение е съзнанието си като непристъпна крепост.

— Нима мислите, че това е новина? — попита Сам.

— В опърничавия ѝ ум се върти нещо, което пази в тайна от всички — продължи Рипли. — Това е изнервящо, но по-важното е, че ни тревожи.

— Взела е решение как да действа.

— Мисля, че си прав — каза Мак на Сам. — Онази вечер, когато се събрахме в дома ѝ, тя спомена нещо за познаването на всички аспекти, всички тълкования. Накара ме да се замисля. На пръв поглед е

напълно ясно, че нейната задача е свързана с любовта. Безграничната любов. Можем да приемем, че това означава, че ѝ е писано или да обича така, или да се освободи без огорчение от една връзка, която я прави зависима. Съжалявам — добави той.

— Вече сме обсъждали този въпрос.

— Да, но рядко се случва нещо, което изглежда пределно ясно, наистина да се окаже такова. Една жена взема кожата на тюлен, превърнал се в човек, и го приковава към сушата и към себе си. Изграждат съвместен живот, семейство. Но неговите чувства са резултат от магия, а не проява на свободна воля. Когато открива кожата си, той възвръща предишния си образ и я изоставя.

— Не е можел да остане — намеси се Сам.

— Безспорно. Едно от възможните тълкования е, че Миа трябва да открие безграничната любов, дошла при нея без намесата на магия. Точно така стоят нещата.

— Влюбен съм в нея. Казах ѝ го неведнъж.

— Трябва да ти повярва — Зак сложи ръка на рамото на Сам. — И или да те приеме, или да скъса с теб.

— Но това не е единственото възможно тълкование. Трябва да хвърлите по един поглед тук — Мак взе една от старите книги и я отвори на страница, която бе отбелязал. — Това е история на острова, създадена в началото на осемнадесети век въз основа на документи, които досега не съм виждал. Може би Миа разполага с тях, но не си ги открил в библиотеката ѝ.

— Не би ги държала там — в очите на Сам се изписа тревога. — Възможно е да са в кулата ѝ.

— Бих искал да ги прегледам, но и това е достатъчно за целта ни. Съдържа подробности от легендата за острова — продължи Мак. — Ще се спра на ключовите моменти — намести очилата си и плъзна поглед по пожълтялата страница:

„С магия е създаден и чрез магия ще процъфти или загине. Изборите на кръга ще го обрекат на живот или смърт — три пъти. Кръв от тяхната кръв, ръцете на техните наследници. Трите, които живеят тогава, ще застават срещу мрака — всяка за себе си. Въздух трябва да намери своята

смелост. Да избяга от онова, което може да я погуби, или да се изправи срещу него.“

Ти си сторила и двете — каза Мак на Нел и продължи:

„Когато открие себе си и защити това, което обича, дори с цената на живота си, кръгът ще се съхрани. Тогава Земя ще потърси своята справедливост. Трябва да я постигне без меч или нож, без да пролее ничия кръв, освен своята, в защита на всичко, което носи в себе си, и всичко, което обича.“

Рипли погледна тънкия белег върху дланта си:

— Мисля, че прескочихме и това препятствие.

— Ти имаше избор — обърна се той към нея. — Възможностите са били повече, отколкото предполагахме.

„И когато нейната справедливост се съчетае с милост, кръгът ще се съхрани. Накрая Огън трябва да надникне в сърцето си и да го разкрие. Да види безгранична любов и да бъде готова да пожертва живота си заради най-скъпото, което има. Когато сърцето ѝ бъде свободно, кръгът ще се съхрани. Силата на Трите ще се слее и ще устои. Четирите стихии ще се надигнат и ще победят Мрака“.

— Да пожертва живота си? — Сам се втурна напред. — Може да пожертва живота си?

— Почакай! — Зак притисна рамото на Сам. — Така ли разбираш това, Мак?

— Би могло да се изтълкува, че всяка от трите има право да пожертва себе си заради другите. Заради нас. Заради смелостта, справедливостта или любовта. Книгата е взета от библиотеката на

Миа, което означава, че тя знае за тази възможност. Въпросът е дали би я използвала.

— Да — с преbledняло лице Нел погледна Рипли. — Всяка от нас трите би го сторила.

Рипли кимна.

— Ако смята, че това е единственият изход. Но при Миа едва ли е така — смутено се отдръпна от плота. — Нейната сила би надвила всичко.

— Това не е достатъчно — Сам стисна юмруци, сякаш за да обуздае яростта и страха, събрани в тях. — Далеч не е достатъчно. Няма да стоя със скръстени ръце, докато тя се готви да умре, за да спаси една педя земя. Ще я спрем!

— Знаеш, че не можем — обзета от негодувание, Рипли рязко свали шапката си. — Невъзможно е да спреш нещо, предназначено преди векове. Аз се опитах и понесох последствията.

— Не твоят живот е заложен на карта, нали?

Ако бе доловила само гняв в думите му, навярно щеше да отвърне троснато, но те издадоха и страх.

— Какво ще кажеш, когато всичко отmine, да се развикаме на Миа?

— Дадено — Сам докосна раменете ѝ и отпусна ръце.

— Няма смисъл да я притискаме сега. Тя е непреклонна. Ако я отведем от острова, отново няма да постигнем нищо. Последната крачка трябва да бъде направена и е най-добре да я направи тук, както е писано. Тук, заедно с всички нас.

— В центъра на силата — съгласи се Мак. — В нейния център, нейния кръг. Силата на Миа е най-развита и най-мощна. Но това ме навежда на мисълта, че и противникът ѝ ще застане срещу нас с по-голяма мощ.

— И ние сме повече — изтъкна Нел. Протегна ръка към съпруга си, а с другата докосна корема си. — Когато слеем сили, енергията ни ще бъде огромна.

— Има много повече източници — кимна Сам, когато в съзнанието му се зароди идея. — Ще ги използваме. Всичките!

Напълно бе възвърнал самообладанието си и умът му бе бистър, когато влезе в къщата на скалите. Миа не бе единствената, която умееше да прикрива чувствата и мислите си зад непроницаема стена.

Откри я в градината. Спокойно отпиваше вино, а над дланта на протегнатата ѝ ръка пърхаше пеперуда.

— Каква прекрасна гледка! — каза той, целуна я по върха на главата и седна срещу нея. — Как мина денят ти?

За миг Миа не каза нищо, а само го погледна над ръба на чашата си. Това, което бе в нея, копнееше да пробие стоманената броня на волята ѝ.

— Беше натоварен, ползотворен. А твоят?

— Също. Едно хлапе заклещи главата си между решетките на балкона. Изглеждаше спокойно, но майка му вдигна на крак целия персонал и искаше да отрежем желязото. За нищо на света не бих развалил уникалния старинен парапет и се канех да го освободя с малка магия, но камериерката ме изпревари. Намаза главата му с някакво масло и тя изскочи като тапа.

Миа се усмихна и бе така любезна да му предложи глътка от виното си. Но погледът ѝ бе плах, подозрителен.

— Сигурно на хлапето му е било страшно забавно. Сам, забелязах, че липсват няколко книги от библиотеката ми.

— М-м? — той вдигна показалец и пеперудата от дланта и плавно се прехвърли на върха на пръста му. — Нали ми позволи да ползвам библиотеката ти?

— Къде са книгите?

Подаде ѝ обратно чашата и пеперудата:

— Прелистих някои от тях и се опитах да открия нова гледна точка към цялата история.

— Аха — хладна тръпка прониза сърцето ѝ. — И?

— Никога не съм се правил на учен — отвърна той и сви рамене. — Споменах на Мак за тях, когато намина, и той поиска да ги прегледа. Реших, че няма да имаш нищо против.

— Предпочитам тези книги да си стоят в дома ми.

— Е, добре, ще ти ги върна. Знаеш ли, докато стоя тук с теб, се чувствам... страхотно. И всеки път, когато те погледна, сърцето ми се разтуптява. Това също е страхотно. Обичам те, Миа.

Тя притвори очи:

— Трябва да се заема с вечерята.
Когато стана, Сам хвана ръката ѝ.
— Ще ти помогна — преплете пръсти с нейните и се изправи. —
Не е необходимо ти да вършиш цялата работа.
„Не ме докосвай — помисли си Миа. — Все още не. Не сега.“
— Чувствам се по-добре... когато съм сама в кухнята.
— Няма да ти преча — увери я той. — Просто ще бъда до теб.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

„Крой нещо“, каза си тя. Беше сигурна в това. Сам се държеше твърде учтиво и внимателно, проявяваше невероятно търпение. Ако не се досещаше, че има скрит замисъл, би предположила, че някой му е направил магия за добри маниери.

Колкото и странно да ѝ се струваше, предпочиташе да е ядосан. Поне щеше да знае какво да очаква от него.

Но сега нямаше време за опити да проникне под повърхността и не биваше да рискува и той да надникне в съзнанието ѝ. Дори и да разполагаше с време, трябваше да пести енергията си. Трупаше сили, сякаш събираше в шепата си ситни зрънца.

Беше изпълнена с решимост, подготвена и уверена в успеха си. Когато в нея нахлуеше кураж, стараяше се да го задържи, а когато се прокраднеха съмнения, бързо ги отхвърляше.

В деня на пълнолунието стана рано. Беше изпитала почти мъчителен копнеж да се обърне към Сам и да се стуши в топлата му прегръдка, както често бе правила насън, само за да усети допира на ръцете му. След страстната нощ в жълтата къща бяха спали заедно само в най-невинния смисъл.

Той не настояваше за друго и не се опитваше да я съблазни. Фактът, че мълчаливото му примирение се отразяваше зле на самочувствието ѝ, я караше да изпитва гняв към себе си.

Самата тя неведнъж едва не го бе сграбчвала в съня си, когато съзнанието ѝ бе замъглено от видения, а тялото ѝ копнееше за близост.

В тази най-съдбовна утрин го остави да спи и застана на своите скали. Вдъхна огън от изгряващото слънце и сила от развълнуваното море. С разперени ръце се наслади на тази сила и отправи благодарност за дарбата.

Когато се обърна, видя Сам на балкона на спалнята, загледан в нея. Очите им се срещнаха и между тях заискри светлина. С развети коси, Миа тръгна обратно към къщата, без да обръща внимание на тъмната мъгла, която пълзеше по краищата на нейния свят.

Отиде до книжарницата, за да добие още по-голяма увереност. Тя бе нещо, създадено от нея с мечти и упорит труд. Въпреки счупената си ръка, Лулу отново бе заела мястото си на касата. Миа знаеше, че е безполезно да я убеждава да си почине и не смяташе да хаби усилия. Очевидно работата и срещите със съседни и приятели поддържаха доброто настроение на Лулу. Все пак Миа се бе надянала помощничката ѝ да не се нагърбва с твърде много задължения толкова скоро.

Преживявала необичайно натоварен период и не бе имала възможност да прекара известно време в грижи за нея, без тя да забележи вниманието ѝ. Но като че ли всеки втори жител на острова намираще повод да се отбие и да си побъбри с Лулу.

Миа се промъкна в кухнята, за да си поеме дъх, и грабна бутилка вода от хладилника.

— Хестър Бърмингъм току-що ми каза, че сладоледът на Бен и Джери е включен в специалното меню днес.

— Двама от моите любимци — отвърна Нел, докато добавяше сандвич с пиле на грил към порция от днешната супа.

— Беше много развълнувана. Струваше ми се, че всеки момент ще се разплаче.

— Някои хора се вълнуват заради един сладолед. Какво ще кажеш да взема малко за вкъщи? Довечера можем да си направим мелба... след като всичко свърши.

— Чудесно! Радвам се, че не се безпокоиш за тази вечер — Миа се приближи и разтри раменете на Нел. — Имаш всичко необходимо. Утре нещата ще се подредят. Няма да има вече сенки.

— Вярвам в това. Но не можеш да ми забраниш да се тревожа поне малко за теб.

— Сестричке — Миа зарови за миг лице в косите ѝ. — Обичам те. Сега тръгвам, защото трябва да свърша още доста неща, а тук няма какво друго да правя, освен да си говоря с този-онзи. Ще се видим довечера.

Докато вървеше към вратата, Нел затвори очи зад гърба ѝ и мислено се помоли за нея.

Миа откри, че не може да си тръгне току-така. Докато успее да се добере до офиса си и да вземе документите, които бе заключила там, мина близо час.

— Лулу, ела за две минути — каза тя и посочи към склада.

— Заета съм.

— Две минути — повтори Миа и влезе.

— Нямам време за празни приказки, а и не се нуждая от втора почивка — с израз на недоволство Лулу тръгна към помещението зад книжарницата. Гипсът ѝ бе покрит с разноцветни надписи и неприлични рисунки. — Клиентите ме чакат.

— Виждам. Съжалявам, но се налага да си тръгна.

— Все още е едва обяд, по дяволите! Ще ти напомня, че си служи с една ръка, вместо с шест, както обикновено.

— Съжалявам — в гърлото на Миа сякаш заседна буца и преди да превъзмogne емоциите си, гласът ѝ пресипна. Тази жена бе за нея и майка, и баща, и приятелка. Нейното присъствие бе единственото неизменно нещо в живота ѝ — освен дарбата.

— Не се ли чувстваш добре? — попита Лулу.

— Не, нищо ми няма. Можем да затворим книжарницата следобед. Не искам да се преуморяваш.

— За нищо на света! Ако искаш да се позабавляваш днес — върви! Не съм инвалид и знам как да управлявам магазинчето ти.

— Сигурна съм. Ще ти се отплатя.

— Разбира се. През следващата седмица ще си взема един следобед почивка, а ти ще поддържаш огъня.

— Дадено. Благодаря — внимавайки за счупената ѝ ръка, Миа я прегърна и не можа да се сдържи да не потърка буза в косите ѝ. — Благодаря ти.

— Ако знаех, че така ще се разтопиш, щях да поискам два следобеда. Е, щом ще си ходиш, тръгвай!

— Обичам те, Лу. Тръгвам.

Преметнала чантата си през рамо и докато бързаше към вратата, не видя сълзите в очите на Лулу и не чу подсмърчането ѝ.

Когато бе сигурна, че Миа вече е навън, Лулу прошепна:

— Бог да те пази, детето ми.

— Всичко наред ли е, мисис Фарли?

— Да.

Сам кимна:

— Оценявам помощта ви. Ще се наложи да оставя доста неща във вашите надеждни ръце.

— Мистър... Сам — поправи се тя. — Ти беше интересно и, общо взето, добро момче. Станал си още по-добър мъж.

— Благодарни ви — не знаеше какво друго да каже. — Трябва да тръгвам.

— Приятна вечер.

— Ще бъде незабравима — предсказа той, докато излизаше от офиса си.

Трябваше да вземе някои неща от жълтата къща. Свои лични инструменти, които не бе отнесъл у Миа. Пригответи най-стария си нож, ритуалния си меч и старата делва, в която държеше морска сол. Преоблече се с тъмна тениска и джинси и реши да вземе черната си мантия в колата, без да я облича засега. Уви любимата си магическа пръчка в копринена кърпа.

Събра всичко това в дървен сандък с резба, принадлежал на семейството му от няколко поколения.

Вместо амулет или медальон, сложи на врата си верижката с двата сребърни пръстена.

Преди да седне зад волана, спря и погледна назад към къщата и гората до нея. Защитата му щеше да издържи. Дори за миг не приемаше мисълта, че може да се случи нещо друго.

Почувства силата в себе си, когато прекрачи границата на защитената си територия и излезе на улицата.

Огромен невидим юмрук се стовари върху лицето му и го тласна назад. Повали го на земята и в главата му се завъртяха хиляди черни звезди.

— Ще ти трябва поне час да нагласиш всички тези уреди — промърмори Рипли, докато Мак товареше апаратурата си в багажника на ленд роувъра.

— Няма, повярвай ми.

— Винаги казваш така.

— Може би няма да имам нужда от всичко, но не мога да си позволя риск. Очаквам да наблюдавам най-грандиозното паранормално явление в историята. Така — затвори задната врата. — Готова ли си?

— Отдавна. Хайде...

Мак с ужас я видя да завърта очи и да впива пръсти в собственото си гърло, докато дъхът ѝ спря.

Нел изчака, докато Зак сложи чантата с инструментите ѝ в колата.

— Ще се получи — увери го тя. — Миа се е готвила за тази вечер през целия си живот.

— Подкреплението никога не е излишно.

— Прав си. Възхитена съм от идеята на Сам да използваме всички възможни източници.

Зак вдигна хладилната чанта със сладолед и глазура за мелбите.

— Вярвам в успеха. Но новината за кататонията на Ремингтън ме разтревожи. Човекът, с когото поддържам връзка, каза, че е станало внезапно. Просто пребледнял.

— Той е проводник на злото. Жалко, че е приел в себе си нещо, което със сигурност ще го унищожи.

— Силата, която е в него, се домогва до теб, Нел.

— Не — тя докосна ръката му. Мъжът, който някога бе неин съпруг и всяваше ужас в душата ѝ, вече не представляваше заплаха за нея. — Тази сила иска всичко, най-вече Миа — понечи да отвори вратата на колата, но изведнъж извика и се преви от болка.

— Какво има? Нел?

— Контракции. Господи, бебето!

— Спокойно. Само бъди спокойна — Зак я вдигна на ръце и едва не се паникьоса, когато видя измъчения израз на лицето ѝ. — Ще те откарам в болницата. Всичко ще бъде наред.

— Не, не, не! — притисна глава към рамото му и напрегна сили да превъзмогне болката и ужаса. — Почакай.

— Дума да не става!

Той дръпна вратата и се опита да я настани вътре, но Нел се вкопчи в него като пиявица.

— Не са истински. Миа каза, че бебето ми ще бъде в безопасност. Беше сигурна. Това е заблуда — намери силата си и преодоля страха. — Просто илюзия, за да ни попречи да създадем кръга.

Въздъхна дълбоко и когато отново погледна Зак, страните ѝ бяха възвърнали руменината си.

— Беше измама — каза тя. — Трябва да стигнем до Миа.

Миа излезе на скалите си и вятърът развя ефирната ѝ рокля, бяла като изгряващата луна. Усети приближаването на мрака, жестоките му ледени остриета.

Остана спокойна, докато гледаше как мъглата пропълзва над морето и бавно започва да забулва острова.

Колкото и упорито да бе контролирала мислите си, противникът ѝ бе разбрал, че съдбоносната битка ще се разиграе тази нощ.

— Да става каквото е писано! — промълви тя, обърна се и навлезе сред дългите сенки на гората в чезнещата светлина.

Мъглата я обгръщаше, студена и изпълнена с шепот. Накара я да изпита желание да побегне. Малки ужасяващи пръсти погъделичкаха кожата ѝ. Поредното изпитание.

Чу дългия, зловец вой на вълка и едва не избухна в смях. Паниката се прокрадна през бронята на волята ѝ, както мъглата неумолимо пропълзваше под роклята ѝ.

С вик на отвращение тя я отблъсна встрани от пътеката, макар да знаеше, че така губи малка част от упорито пазената енергия.

Сърцето ѝ биеше неудържимо, когато се озова на поляната. Застана в сърцето на острова и зачака сестрите си.

„Няма да бъде никак лесно“, помисли си и овладя емоциите си. Представи си как се сливат — светли и тъмни — в един тънък лъч и се скриват дълбоко в душата ѝ. Нямахте да му бъде лесно да нарани онези, които тя обичаше, и да използва любовта ѝ, за да я унищожи.

Щеше да ги защити и да победи. Нел първа дотича през гората със Зак, втурна се към нея и я прегърна.

— Ти си добре.

— Да — Миа леко я побутна. — Какво се е случило?

— Опита се да ни спре. Миа, съвсем близо е.

— Знам — хвана и двете ѝ ръце. Притисна ги за миг. — Ти и детето ти няма да пострадате. Трябва да започваме. Слънцето почти залезе — тя пусна Нел, разпери ръце и свещите, които бе наредила около поляната, пламнаха. — Той иска мрак — каза Миа и в този миг от гората излезе Рипли.

— Онова копеле си въобрази, че може да ме изплаши — остави торбата с инструментите си, а Мак довлече първата част от оборудването си. — Време е да му покажем с кого си има работа.

— Имам нужда от помощ за някои уреди — каза Мак.

— Нямаме много време — предупреди го Миа.

— Имаме достатъчно.

Сам пристигна и донесе един от мониторите на Мак, както и своя резбован сандък.

Миа се приближи и докосна разкървавения край на устните му.

— Пострадал си.

— Негодникът ме удари — той изтри кръвта с опакото на ръката си. — Трябва да му го върна.

— Тогава — да се бием! — Рипли извади ритуалния меч от торбата си.

За първи път от няколко дни Миа искрено се засмя.

— Непоправима си. Светилището ни е тук. Кръг в кръга, а в него — друг. В тази нощ и Трите ще се слоят над мрака и студа ще надделеят. В сърцето на сестрите днес стоя и аз да срещна своята съдба.

Докато изричаше това заклинание, Миа обиколи поляната. Босите ѝ крака пристъпваха на сантиметри от пълзящата мъгла.

— Щом този светъл кръг изгрее, единството ни ще живее.

— Това не е встъпление към ритуал за гонене на злото — обади се Сам, но Миа не обърна внимание на думите му и продължи:

— Залязващото слънце своя огън ми дари. След миг над мен луната ще се извиси — взе делва и разпръсна морска сол около съпрузите на сестрите си. — Едната е и в Трите и Трите са в една, нишката, която ни свързва, е в кръвта. Всичко, що е мрак, нека носи моя знак във вечността. Волята ми е това! — вдигна ръце и призова буря. — Запали втория кръг — каза тя и погледна Сам. — Знам какво правя.

— Аз — също.

Мак отчете показанията на уредите си, докато пламваше кръгът.

— Доколкото разбирам, като създава външен кръг около поляната сама, тя привлича отрицателната енергия върху себе си. Макар и свързана с останалите, само Миа е на прицел.

— А Сам ще запали вътрешния — добави Зак.

— Точно така. Тя ни обгради с морска сол като вторична защита. Планът ѝ е ние да останем в защитения кръг, каквото и да се случи.

— Като в средата на ураган — отбеляза Зак.

— Бързо схващаш. Силата се надига — Мак вече я усещаше.

Около кръга засия тъмнозлатиста светлина. Всеки от четиримата издълба с върха на ножа си своите символи в пръстта.

— Въздух, земя, огън, вода, от майка на син и от син в дъщеря. Право свещено ни дава кръвта да призовем на помощ нощта. Нека да черпи кръгът под Луната сила и мъдрост от светлината.

Нел вдигна ръце.

— От Въздух аз идвам и Въздух зова. Вятър да отвее всяка сила зла. Изричам заклинание — да няма тук страдание. Въздух съм аз и в мене е тя. Волята ми е това.

Когато се изви вихрушка, Рипли заговори с високо вдигнати ръце:

— От Земя аз идвам и Земя зова. Да се разлюлее под моите крака. Стихията ми нека да погълне мрака и съдба такава нека друго не чака. Земя съм аз и в мен е тя. Волята ми е това!

Земята затреперя.

— От Вода аз идвам — Сам разпери ръце над главата си. — И Вода зова. Порой да се изсипе над острова сега. Всички сенки нека със струи да разсее и светлина отново нека да изгрее. Вода съм аз и в мен е тя. Волята ми е това!

Миа гордо вдигна глава в проливния дъжд:

— От Огън аз идвам и Огън зова. Пламъци да лумнат и озарят нощта. Звяра кръвожаден да изпепелят и всичко, що е скъпо за мене, да спасят. Огън съм аз и в мене е тя. Волята ми е това!

В небето проблесна светкавица и от земята изригна огнен фонтан. Искрите му полетяха сред дъжда и капките заблестяха като диаманти.

Бурята се разрази с дива ярост и вихрушката обхвана цялата гора.

— Уредите ми не могат да измерят енергията — извика Мак и гласът му едва се чу сред отекващия тътен. — Нямам ясни показания.

До него Зак извади оръжието си:

— Няма полза от тях. Вълкът е разярен. И все повече се приближава.

Четиримата в кръга се хванаха за ръце. Под лунната светлина, силна като лъч на фар, Миа доближи ръцете на Сам и Нел една до друга и ги съедини. Станаха трима.

— Два пъти сразиха те Трите сестри. Само срещу мене ти се изправи. Ела от мрака, хайде, готова съм аз. Скоро ще настъпи сетният ти час. Кой от двамата ни ще срещне тук смъртта? С моята магия сражавай се сега!

Миа премина през огъня, създаден от самата нея, и се отдели от кръга.

От мъглата се появи черният вълк и изръмжа край поляната. Преди тя да се отдалечи, Сам вдигна ритуалния си меч. От острието му заструи синя светлина, когато се втурна да я защити с тялото си.

— Не! — сред непоклатимото й самообладание се прокрадна паника и пламъците край поляната затрептяла. — Това не е за теб.

— Ти си всичко за мен. Предпочитам да отида в ада с това чудовище, отколкото да му позволя да те нарани. Върни се в кръга!

Миа го погледна право в очите и въпреки че вълкът вече навлизаше в кръга, паниката й отшумя. Вдъхна сила от сърцето на острова, която изпълни тялото й.

— Няма да загубя — тихо промълви тя. — Не мога — с ясна мисъл за съдбата си побягна от поляната, следвана от вълка.

Краят щеше да настъпи там, където тя избере — в това бе сигурна. Профуча през гората и топлината, която струеше от нея, разкъса ледената мъгла над земята и премина през вихрушката. Звярът свирепо изръмжа зад нея. Познаваше всяка извивка на пътеката, всяко възвишение и тичаше в бурната нощ, бърза като стрела, устремена към целта.

Излезе от гората и се втурна право към хлъзгавите, черни скали, които се открояваха сред мъглата. Обърна се и изстреля част от енергията си, за да спечели времето, от което се нуждаеше. Чу рев от болка и ярост, но долови в него и коварно злорадство.

Беше далеч от кръга си. Откъсната и сама. Застана на скалите, върху които жената, наречена Огън, бе направила последния си избор. Зад нея бе бушуващото море, а под краката ѝ — безмилостните остри ръбове.

„В безизходица си — прошепна нечий глас в съзнанието ѝ. — Ако останеш, ще бъдеш разкъсана. Обърни се, направи крачка и се избави от всичко.“

Задъхана от тичането и от това, което се надигаше в нея, плахо пристъпи назад. Вятърът развя мократа ѝ рокля и хлъзгавите скали под краката и потрепериха.

Островът се задушаваше под плътен воал от мъгла — точно както бе очаквала. Но видя ясен кръг в покрайнините на селото, където сякаш горяха безброй свещи. Това бе неочаквано, както и вълната от енергия, която долетя оттам и се вля в нея като прилив на любов.

Съедини я със собствената си сила и проследи с поглед вълка, който бавно се изкачваше по скалите.

„Врълети ме — помисли си тя. — Ела. Цял живот съм чакала този миг.“

Звярът оголи зъби и се изправи на задните си крака като човек. „Страхувай се от мен. Аз съм твоята смърт. Ще ти донеса страдание.“

От небето падна черна мълния, която се заби и скалата пред краката ѝ. Миа направи още крачка назад и видя тържествуващия израз на червените очи.

— Не си ме победил — хладнокръвно каза тя и изпрати огнена струя срещу него.

Това бе сцената, която видя Сам, щом излезе от гората. Миа стоеше на ръба, бялата ѝ рокля блестеше като сребро, а косите ѝ се вееха, докато огромната черна фигура се извисяваше над нея. Около тях горяха пламъци и се издигаше гъст дим. От нощното небе падаше мълния след мълния — като огнен дъжд.

Викът му издаде по-скоро гняв, отколкото страх, докато тичаше към скалите, разсичайки въздуха с лъскавия си меч.

„Сега!“, каза си тя и се завъртя на ръба, сякаш танцуваше.

— Изпълва ме сега наслада. Сърцето ми вече не страда — разпери ръце и разкри сърцето си. — На него то принадлежи, както своето той ми дари. Свещения си избор правя, съдбата ни днес обща става. До тази нощ готова бях — изкрещя Миа и гласът ѝ отекна като

гръм — живота си да дам за тях. На злото, тегнещо над нас, край слагам в този час. Последна клетва аз изричам: ще живея — хвана ръката на Сам, който скочи до нея, — ще обичам!

Вълкът се преобрази в човек. Безбройните му лица, всичките носещи нейния белег, се сляха в едно.

— Ще спасиш този остров, но не и себе си — зловонният му дъх я лъхна. — Ти ще дойдеш с мен.

Той скочи и мечът на Сам, проблясващ като водна повърхност, изсвистя.

— Ето ти и моя знак.

Разсече образа и ивици от него пропълзяха сред мъглата като множество змии.

— Побойниците никога не играят честно — каза Миа, когато мъглата изсъска и се сниши в краката ѝ. Беше изпълнена със сила, която струеше от нея като бяло сияние. — Аз трябва да довърша това.

— Довърши го! — подкани я Сам.

Миа разчупи всички брони, отвори всички ключалки. Енергията, която напираше в нея, бликна като порой и светлината ѝ се превърна в огромен бял пламък под черното небе.

— Сила в себе си събрах. Сега ще вкусиш своя страх. С правда, смелост и любов край слагам вовеки веков. Нищо вече не ни грози. Огъня ми ти срещни! — протегна ръка и над дланта ѝ се появи огнено кълбо. — Решихме твоята съдба. Волята ни е това!

„За Лулу — помисли си тя. — И за всички невинни жертви.“

Хвърли кълбото към мъглата. Тя се сгъсти, пропълзя до ръба и с яростен рев се свлече към морето.

— Нека те погълнат тези дълбини! — отекна гласът на Сам. — Знака ѝ ще носиш цяла вечност ти!

— Край на силата ти зла! — каза тя и се обърна към него.

— Волята ни е това! — Сам се отдръпна крачка назад и ѝ подаде ръка — Не стой на ръба, Миа.

— Но гледката е прекрасна — искреният ѝ смях се извиси в небето, когато вдигна глава и погледна звездите, които изплуваха от облаците. Луната плавно се носеше по небето — като кораб в спокойно море. — Господи, какво чувство! Ще отговоря на всичките ти въпроси — увери го тя. — Но първо трябва да поговоря с Нел и Рипли.

— Върви!

Миа слезе от скалите и прегърна сестрите си.

По-късно остави приятелите си в кухнята и излезе в градината със Сам.

— Навярно ти е трудно да разбереш защо не споделих всичко с теб, с всички вас. Не бях вироглава, просто...

Гласът ѝ секна, когато той я вдигна на ръце, завъртя я и я притисна в прегръдката си.

— ... бях принудена — довърши тя.

— Замълчи. Само... Миа — Сам зарови лице в косите ѝ и прошепна безброй нежни думи на галски. След изведнъж я побутна назад и разтърси раменете ѝ. — Принудена — друг път! Твърдиш, че си била принудена да изтръгнеш сърцето ми? Знаеш ли какво изживях, когато те видях на ръба на скалите, с онова изчадие срещу теб?

— Да — обхвана с длани лицето му. — Разбирам те. Това беше единственият изход, Сам. Единственият сигурен начин да сложа край на всичко, без никой да пострада.

— Отговори ми на един въпрос. Погледни ме в очите и ми кажи: наистина ли щеше да пожертваш живота си?

— Не — когато го видя да присвива недоверчиво очи, Миа се втренчи в него. — Да рискуваш живота си е различно от това да го пожертваш. Наистина поех риск. Направих го с ясно съзнание, защото съм практична жена, която знае да цени живота. Рискувах го заради единствената майка, която съм имала. Заради този остров и жителите му. Заради тях — посочи към къщата — и децата им. Заради теб. Заради нас. Но възнамерявах да живея и както виждаш — направих този избор.

— Планът ти е бил да се отделиш от кръга и да го подмамиш към скалите. Сама.

— Писано беше краят да настъпи там. Направих всичко, което ми хрумна, за да се подготвя, предвидих всички възможности. И все пак ми е убягнало нещо, което ти не си пропуснал. Когато погледнах надолу от скалите и видях онзи кръг от светлини... Сам... — обзета от обич, тя се притисна към него. — Когато почувствах онази сила, онзи прилив на вяра и любов в себе си — това бе най-ценният дар за мен.

Кой знае какво щеше да се случи без него? Ти си го направил. Помолил си за помощ, за която аз не се досетих.

— Жителите на всеки остров са задружни. Кажи на неколцина и...

— И всеки от тях ще привлече двойно повече — довърши тя. — Тази вечер толкова хора са се събрали около жълтата къща и в гората. Толкова много сърца и съзнания, насочени към мен! — притисна ръце към гърдите си, където сърцето ѝ все още сякаш пееше. — Силна магия. Трябва да разбереш — продължи. — Не можех да кажа на никого от вас. Не можех да отворя сърцето и съзнанието си, защото се боях, че противникът ни ще надникне там. Трябваше да изчакам, докато всичко дойде на мястото си.

— Опитвам се да те разбера, Миа. Но тази битка беше на всички ни, а не само твоя.

— Не бях сигурна в това. Искях да повярвам, че е така, но се убедих едва когато ти излезе от кръга и застана пред мен. И чувствата ти към мен... уверенията ти, че ме обичаш, бледнееха пред енергията, която струеше от теб в този миг. Знаех, че ще тръпнеш след мен. Найсетне престанах да се съмнявам, че трябва да завършим битката заедно. Чувствам нужда да ти кажа... — Миа поклати глава и се отдръпна от него, докато търсеше подходящите думи. — Някога те обичах толкова силно! Но любовта ми се преплиташе с моите копнежи и желаниа. Момичешка любов, която има граници. Когато ти замина, заключих я в себе си. Нямаше друг начин да оцелея, освен да я потискам. После ти се върна — застана с лице към Сам. — Изпитвах болка само като те погледнех. Както казах, аз съм практична жена и мразя болката. Справих се и с това. Желаех те и не беше необходимо да отварям сърцето си за теб, за да те имам. Поне така мислех. Но ключалката не издържа и тази любов се отприщи. Беше различни от преди, но не разбирах това, не исках да го проумея. Защото отново чувствах болка още щом те зърнех. Всеки път, когато ми казваше, че ме обичаш, сякаш забиваше нож и сърцето ми.

— Миа...

— Не, остави ме да довърша. Онази вечер, когато седяхме в градината, с пеперудата, спомняш ли си? Преди да се появиш, се опитвах да успокоя съзнанието си веднъж завинаги. Да премисля всичко, да се подготвя. Ти седна, усмихна ми се — и всичко в мен се

преобърна. Като че ли бе чакало точно този миг и този поглед. Каза ми, че ме обичаш и не изпитах болка. Напротив. Знаеш ли как се почувствах?

— Не — Сам докосна бузата ѝ с кокалчетата на пръстите си. — Кажи ми.

— Щастлива. Истински щастлива, Сам — плъзна длани надолу по ръцете му. Не можеше да престане да го докосва. — Това, което изпитвах и тогава, и сега — и завинаги, не е момичешка любов. От нея разцъфтя нещо ново, което не се нуждае от фантазии и блянове. Ако заминеш...

— Няма...

— Ако отново заминеш, това, което изпитвам към теб, няма да изчезне, няма да бъде заключено. Трябваше да бъде напълно сигурна. Ще съхраня чувствата си и всичко, което сме изградили заедно. Достатъчно ми е да знам, че ме обичаш.

— Нима мислиш, че отново бих те напуснал?

— Не в това е въпросът — обзета от чувство за лекота, Миа се отдръпна и се завъртя в кръг. — Важното е, че те обичам достатъчно, за да ти дам свобода — без сянка на съмнение или тревога. Обичам те достатъчно, за да бъда с теб. Да живея с теб — без угризения или условия.

— Ела. Ела тук — каза Сам и посочи пред себе си.

Миа кимна и отново се приближи:

— Достатъчно близо ли съм?

— Виждаш ли това? — вдигна пръстените пред лицето ѝ.

— Откъде са? Много са красиви — докосна ги и затаи дъх, когато от тях заструи топлина и светлина. — Техните пръстени! — прошепна тя. — Неговият и нейният.

— Намерих този в пещерата в Ирландия, за която ти разказах. А нейния открих преди няколко дни тук, в нашата пещера. Виждаш ли какво е гравирано върху тях и отвътре?

Миа проследи с пръст келтските символи и сърцето ѝ се разтуптя, докато четеше надписите на галски от вътрешната им страна.

Той свали верижката от врата си и извади по-малкия пръстен:

— Този е за теб.

Силата, която се бе надигнала в нея, мигом замря. Затаи дъх.

— Подаряваш ли ми го?

— Той не е спазил обещанието си. Но аз ще спазя своето. Искам да ти го дам сега. Както и ти на мен. Сега, а после отново, когато се омъжиш за мен. И през всеки ден от живота ни след това. Искам да ти казвам тези думи при раждането на всяко от децата ни.

Миа светкавично срещна погледа му:

— Деца?

— Имах видение — заговори той и изтри първата сълза от бузата ѝ. — Ти работеше в градината, в самото начало на пролетта. По клоните имаше свежи зелени пъпки, а слънчевата светлина бе нежна и жълта. Когато излязох при теб, ти се изправи. Беше толкова красива, Миа! По-красива, отколкото някога съм те виждал. Носеше нашето дете. Докоснах те и усетих как то помръдна. Усетих как този живот, създаден от нас, просто... напираше. Изгаряше от нетърпение да се роди. Нямах представа... — обхвана с длани лицето ѝ. — Нямах представа какво ще означава това за мен. Не знаех, че мога да желая нещо толкова силно и не подозирах, че съществува чувство като това, което изпитах в онзи кратък миг. Изживей живота си с мен, Миа! Нашия живот и всичко, което ни очаква.

— Мислех, че сме приключили с магиите за тази нощ. Да — притисна устни към бузата му. — Да — и към другата. — На всички въпроси — засмя се тя, когато устните му намериха нейните.

Сам я накара да се завърти и хвана дясната ѝ ръка.

— Не се слага на този пръст — предупреди го тя.

— Не можеш да го носиш на лявата, преди да се оженим. Нека спазваме традициите. Според мен хора, които са се обичали през целия си живот, нямат нужда от дълъг годеж.

Разтвори шепата си и там, където бе запазил сълзата ѝ, засия светлина. Усмихна ѝ се, хвърли я нагоре и над главите им засияха безброй звезди, които ги обсипаха с малки искри.

— Символ — каза той и улови една от светлините. — Обещание. Ще ти подаря звездите, Миа.

Завъртя ръката си и създаде за нея кръг от диаманти — прозрачни като вода, искрящи като огън.

— Приемам ги. Както и теб, Сам — Миа протегна ръка и през тялото ѝ премина тръпка, когато символичната халка заблестя на пръста ѝ. — Колко вълшебства ни очакват!

— Да започнем с тях още сега.

Сам сподели смеха ѝ, понесе я на ръце и затанцува с нея из градината, пълна с ярки цветя.

Техните звезди продължиха да сияят в нощта.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.